

SE CELEBREN 25 ANYS DE L'«ESPERIT D'ASSÍS»

L'Osservatore Romano

El 27 d'octubre del 1986 Joan Pau II convocava líders de diferents religions del món a Assís, per pregar per la pau. En acabar aquella trobada històrica, el Papa va llançar una invitació: «Continuem difonent el missatge de la pau i vivint l'esperit d'Assís.» Des de llavors, cada any, la Comunitat de Sant'Egidio ha dut a terme aquest desig del beat Wojtyła promovent una peregrinació de pau. Enguany, quan se celebra

el 25è aniversari d'aquella primera trobada, Benet XVI ha peregrinat fins a la ciutat de sant Francesc, convidant els representants d'altres religions i dels no creients a participar en una jornada de reflexió, diàleg i pregària per la pau i la justícia en el món, sota el lema «Pelegrins de la veritat, pelegrins de la pau».

Moltes ciutats del món es van unir espiritualment

a aquesta celebració. Una d'elles va ser Barcelona, on el dia anterior l'arquebisbat i la Comunitat de Sant'Egidio van organitzar un acte interreligiós, presidit per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, en el qual van participar, entre altres, representants de les diferents confessions cristianes, de l'islam, del judaisme o el budisme.

P 3, 4 i 5

Sis preveres a la Sagrada Família

Una nova gran festa de la fe es va viure el 23 d'octubre passat a la basílica de la Sagrada Família. En el decurs d'una solemne eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach van ser ordenats com a preveres Carlos Barba, Juan Ramon La Parra, Carlos Barroso, Pedro Rivero, Vicent Benedito i Alejandro López. Sis històries vocacionals ben diverses, però amb un mateixa crida de Déu que ha estat acollida amb generositat i alegria pels nous ministres. P 20 i 21

El cardenal demana un esforç de solidaritat davant l'actual crisi econòmica

El Dr. Lluís Martínez Sistach ha publicat una extensa carta pastoral sobre els objectius de l'arxidiòcesi en els propers anys. «Els prop de cinc milions d'aturats del nostre país és una xifra esfereïdora i que posa en relleu la gravetat de la situació», diu el cardenal de Barcelona en la seva carta pastoral titulada *Nova evangelització i solidaritat*. P 22

Sumari

P 8 Per una economia al servei de la persona

P 27 Mn. Josep Boix, «in memoriam»

P 29 La missió del Banc dels Aliments

P 30 Una exposició sobre Gaudí al Vaticà

P 32 Presentat l'informe PISA 2009

Editorial

Mossèn Piquer, el ministeri de la comunicació

El sacerdot i periodista Jordi Piquer i Quintana, en complir 75 anys, ha demanat el relleu en la Delegació de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona. Mn. Piquer, al costat del també sacerdot i periodista Ramon Cunill i Puig (1907-1975), va treballar de corresponsal de *La Vanguardia* durant el Concili Vaticà II i el 1965 a Barcelona va començar a col·laborar en l'organisme que aleshores s'anomenava Comissió Arxidiocesana de Mitjans de Comunicació. Durant aquests més de quaranta anys a l'arquebisbat de Barcelona, mossèn Piquer ha treballat activament en el *Full Dominical* (en l'edició de Barcelona i en la d'altres diòcesis catalanes) en el Butlletí Oficial, a l'Oficina de Premsa... Ha ajudat exemplarment cinc bisbes titulars: Modrego, González, Jubany, Carles i Martínez Sistach i els seus col·laboradors immediats, amb una discreció, competència i eficiència de la qual han estat testimonis els mateixos prelats i els treballadors de la Cúria diocesana. El ministeri pastoral de mossèn Jordi Piquer ha estat indestruïble de la seva tasca de comunicador: ha servit per comunicar, ha comunicat per servir. Quants centenars, milers de consultes de periodistes, de capellans i de fidels ha atès amb dedicació i paciència en el decurs d'aquests anys! Piquer, a més, està persuadit de la necessitat del «diàleg i el mutu estímul entre mitjans laics i mitjans confessionals (amb totes les situacions extremes i intermèdies tant pel que fa als diaris com a les persones dels informadors). Amb un objectiu: no fer dos fronts en conflicte, sinó dues opcions legítimes en diàleg (...) de cara a una feina ben feta. El professional d'un òrgan confessional pot aprendre dels professionals laics el respecte a les realitats temporals i als fets; els professionals laics poden aprendre dels catòlics que, si cal interpretar els fets religiosos, s'ha de fer des de criteris religiosos i no només polítics», (*Quaderns de Pastoral*, n. 112-113, [1989] p. 55). Aquesta convicció ha acompanyat Jordi Piquer tots els seus anys de professió on ha sabut harmonitzar perfec-

tament la seva feina de redactor en un mitjà públic, *La Vanguardia*, amb la de la seva dedicació a l'oficina de premsa del bisbat. Mn. Piquer és un home culte. Format en mitjans de comunicació a Roma, fou professor encarregat de curs de Teologia fonamental al Seminari de Barcelona. Home de lectura, d'estudi i de pregona espiritualitat, ha dictat cursos a comunicadors i ha publicat diversos llibres: *La opinión pública en la Iglesia* (Barcelona, Estela, 1965) i *La impossible restauració. Del Sínodo sobre el Concili al Sínodo sobre els Laics* (Barcelona, 1986), juntament amb els teòlegs Salvador Pié, Pere Tena i Josep Maria Rovira Bellosó; Piquer, que havia estat enviat per *La Vanguardia* a cobrir aquella magna assemblea episcopal, va informar que a la portada del llibret de la missa del matí de clausura a Sant Pere del Vaticà i a la de les vespres de Santa Maria la Major hi figurava *La Madona de Portlligat*, de Salvador Dalí, en un estudi previ i en un quadre definitiu respectivament. El fet d'haver comunicat aquesta aportació artística, va motivar que el pintor de Portlligat, aleshores malalt, volgués rebre'l; Piquer, acompanyat del fotògraf Pedro Madueño, li va fer una entrevista que va titular «La entrevista a Dalí que nunca pensé hacer» (*La Vanguardia* 29/12/1985) que va ser molt llegida. Guanyador de premis radiofònics en la seva joventut, Mn. Piquer també va col·laborar un temps en la retransmissió de les misses dominicals de TVE i des dels inicis amb Ràdio Estel especialment en el programa *Avui és el Dia del Senyor* retransmetent les misses dominicals des de la Catedral i d'altres solemnitats durant l'any. Acaba de ser guardonat amb el premi ¡Bravo! de la CEE. Tot l'equip humà que fa possible *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel volem expressar a Mn. Jordi Piquer el testimoni de la nostra admiració, gratitud i reconeixement pel seu mestratge prudent i fecund, amb el desig que des de la seva llarga experiència continuï col·laborant molts anys encara en les tasques informatives de l'Església.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Cecília Aranés, Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Manuel Claret, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, F. Diego Espuny, Joan Florensa, Enric Frigola, Joan Godayol, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Marta Miquel, Ignasi Miranda, Javier Molina, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Lilian Ocenar, Joan Pallarès, Josep M. Puigjaner, Hilari Raguer, Josep Rius-Camps, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Joan Soler, Antonio Sospedra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Enric Termes, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals*, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou lllindar

Iniciació i maduresa cristiana

Aquesta és una qüestió òbvia i normal en tota persona que vol preparar-se bé per viure la pròpia vocació. També els cristians, per arribar a ser-ho de veritat, necessitem passar per aquest procés en el qual som iniciats en la nostra fe. Ho diem amb molta freqüència: som molts els batejats, però, quants realment hem volgut ser iniciats?, quants acceptem de cor ser evangelitzats, ¿volem créixer i estar al dia?

Des de sempre, ha estat la catequesi la que ha tingut la missió d'acompanyar aquest procés de creixement cristià, que vetlla per les diferents etapes de formació vers la maduresa i per les quals passem. En circumstàncies normals, en una família cristiana és ella la qui fa la primera iniciació a la fe. El mateix hem de dir en el camp de l'educació, no sols des de l'ensenyament que proporciona continguts a aprendre i assimilar, sinó sobretot des del testimoni cristià que donen els educadors. Tant els uns com els altres, família, catequistes

i educadors, tenen a la seva mà la possibilitat de fer aquesta obra d'artesanía que és iniciar en la vida cristiana els qui els han estat confiats.

Un d'aquests reptes que avui se'ns presenten és, doncs, com arribar a la maduresa cristiana i posar-hi tots els mitjans a l'abast per aconseguir-ho. Com que de cristià no se'n neix, sinó que ens anem fent amb el do de la fe que Déu ens concedeix, necessitem fer tot el costat possible als qui han de donar-hi la seva lliure resposta, la qual cosa vol dir prendre'ns seriosament la iniciació cristiana. El beat Joan Pau II va dir que una minoria d'edat cristiana i eclesial no pot suportar els embats d'una societat creixentment secularitzada.

Davant la demanda religiosa que hi ha, es detecta encara més la necessitat d'esdevenir adult en la fe cristiana i obrir els ulls a l'exigència d'oferir una amable acollida, una valenta proposta i un constant acom-

panyament. Tots necessitem ser iniciats en la trobada amb Jesucrist, el Senyor, i en el sentit de pertinença a una comunitat fraterna, l'Església, ja que és ella la qui ens obre els braços per acollir-nos i acompanyar-nos al llarg de la nostra vida.

Per tot això, cal repensar, i canviar si fa falta com a gest de conversió, molts dels nostres esquemes personals i eclesials si realment volem que les nostres famílies, parròquies i instàncies educatives, mantinguin la capacitat d'oferir la possibilitat d'accedir a la fe, de créixer i testimoniar-la en les condicions normals de la vida. La iniciació a la lectura orant de la Paraula de Déu i a la dimensió comunitària dels sagraments, com també la iniciació al testimoniatge cristià des de l'encarnació en la vida del nostre poble, com ho feia Jesús, poden constituir ja uns passos decisius que facin entreveure un nou horitzó.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

25 anys de l'«esperit d'Assís»

Benet XVI presideix l'aniversari de la trobada ecumènica de pregària per la pau convocada per Joan Pau II el 1986

Redacció
Assís

El 27 d'octubre es va complir el 25è aniversari de la històrica trobada ecumènica de pregària per la pau convocada a Assís pel beat Joan Pau II. Amb aquest motiu, el papa Benet XVI va peregrinar fins a la ciutat de sant Francesc, i va convidar els representants d'altres religions i dels no-creients a participar en una jornada de reflexió, diàleg i pregària per la pau i la justícia al món, sota el lema «Pelegrins de la veritat, pelegrins de la pau».

Després de la primera edició, el 1986, i de les successives trobades animades per la Comunitat de Sant'Egidio, es reviu aquest anomenat «esperit d'Assís», on les diferents religions del món expressen el comú desig de pau.

En aquesta ocasió, el Pontífex i les delegacions van sortir a les 8.00 amb el tren Frecciargento des de l'estació vaticana, i van arribar a Assís a les 9.45. Davant de la basílica de Santa Maria dels Àngels van ser rebuts per les autoritats religioses i civils, a més de nombrosos fidels que van poder seguir la celebració en pantalles gegants col·locades a l'exterior de la basílica.

Després de la salutació del cardenal Peter Kodwo Appiah Turkson, president del Pontifici Consell Justícia i Pau, es va projectar un vídeo commemoratiu de la trobada del 1986. Tot seguit, hi van intervenir els representants d'altres religions: Bartomeu I, arquebisbe de Constantinoble i patriarca ecumènic; l'arquebisbe de Canterbury i primat de la comunió anglicana, Rowan Douglas Williams; l'arquebisbe primat de la diòcesi de França de l'Església apostòlica armènia, Norvan Zakarian; el secretari general del Consell Mundial d'Esglésies, Olav Fykse Tveit; el representant del gran rabinat d'Israel, Rabbí David Rosen; el portaveu de la religió Yoruba, Wande Abimbola; el representant de la religió hindú, Acharya Shri Shrivatsa Goswami; el president de Jogye Order del budisme coreà, Ja-Seung, i el secretari general de la Conferència Internacional de les Escoles Islàmiques, Kyai Haji Hasyim Muzadi. Finalment, en representació dels no-creients hi va intervenir la lingüista Julia Kristeva.

En aquest 25è aniversari Benet XVI va exhortar tothom a treballar per la pau i a combatre la violència i el terrorisme. En el seu discurs, el Papa va assenyalar

que, tot i que actualment «no hi hagi a la vista amenaces d'una gran guerra, el món està malauradament ple de discòrdia. No es tracta només que hi hagi sovint guerres aquí o allà; és que la violència com a tal sempre està potencialment present, i caracteritza la condició del nostre món».

Benet XVI va explicar que hi ha dues formes de violència. La primera d'elles és el terrorisme, que «sovint és motivat religiosament i que, precisament, el caràcter religiós dels atacs serveix com a justificació per a una crueltat despietada, que creu poder relegar les normes del dret en raó del "bé" pretès. Aquí, la religió no està al servei de la pau, sinó de la justificació de la violència». Sobre aquest tema va admetre que «també en nom de la fe cristiana s'ha recorregut a la violència en la història. Ho reconeixem plens de vergonya», però va precisar que «és absolutament clar que aquest ha estat un ús abusiu de la fe cristiana, en clar contrast amb la seva autèntica naturalesa». Per això, va dir, «és tasca de tots els que tenen alguna responsabilitat de la fe cristiana purificar constantment la religió dels cristians partint del seu centre interior, perquè sigui realment instrument de la pau de Déu al món».

Absència de Déu

Benet XVI va subratllar que un segon tipus de violència neix com a «conseqüència de l'absència de Déu,

La dimensió espiritual, clau per a la pau

Benet XVI es va acomiadar d'Assís amb la convicció ferma que «la dimensió espiritual és un element clau en la construcció de la pau», com ho va demostrar aquest pelegrinatge en què creients i no creients van ser capaços de comprometre's en un diàleg fraterno. El Papa va donar de manera especial les gràcies als nombrosos joves que, peregrinant a peu des de Santa Maria dels Àngels, van testimoniar «com, entre les noves generacions, hi ha tantes persones compromeses per superar la violència i les divisions, i ser promotors de justícia i pau». El Papa va subratllar també que, després d'haver renovat el compromís per la pau, «ens sentim encara més profundament implicats en el viatge comú de la humanitat». Perquè, com va assegurar, «romandrem units, continuarem trobant-nos, seguirem plegats en aquest viatge, en el diàleg, en la construcció diària de la pau i en el nostre compromís amb un món millor, un món en què cada home i cada dona i cada persona pugui viure d'acord amb les seves pròpies aspiracions legítimes».

de la seva negació, que va de bracet amb la pèrdua d'humanitat». «El "no" a Déu ha produït una crueltat i una violència sense mesura, que ha estat possible tan sols perquè l'home ja no reconeixia cap norma ni cap jutge per damunt d'ell, sinó que prenia com a norma tan sols a si mateix. Els horrors dels camps de concentració mostren amb tota claredat les conseqüències de l'absència de Déu.» La decadència de l'home es manifesta, va prosseguir, en «l'adoració de Mammon, del tenir i del poder, es revela una antireligió, en la qual ja no compta l'home, sinó únicament el benefici personal».

«El desig de felicitat degenera, per exemple, en un afany desenfrenat i inhumà, com es manifesta en la submissió a la droga en les seves formes diverses. Hi ha uns quants poderosos que fan amb ella els seus negocis, i després molts altres seduïts i arruïnats per ella, tant en el cos com en l'ànim», va comentar el Bisbe de Roma. D'aquesta forma, «la violència esdevé una cosa normal i amenaça de destruir la nostra joventut en alguns indrets del món. Atès que la violència arriba a fer-se normal, es destrueix la pau i, en aquesta manca de pau, l'home es destrueix a ell mateix».

El Papa es va referir també als qui, per no haver rebut el do de poder creure, cerquen honestament la veritat i qüestionen ateus i creients. «Desposseeixen els ateus combatius de la seva falsa certesa, amb la qual pretenen saber que no hi ha un Déu, i els conviden perquè, en lloc de polèmics, esdevinguin persones en recerca, que no perden l'esperança que la veritat existeix i que nosaltres podem i hem de viure d'acord amb ella.» Benet XVI va assenyalar que aquesta recerca dels qui són rere la veritat és «també una crida als creients a purificar la seva pròpia fe, perquè Déu —el Déu vertader— es faci accessible».

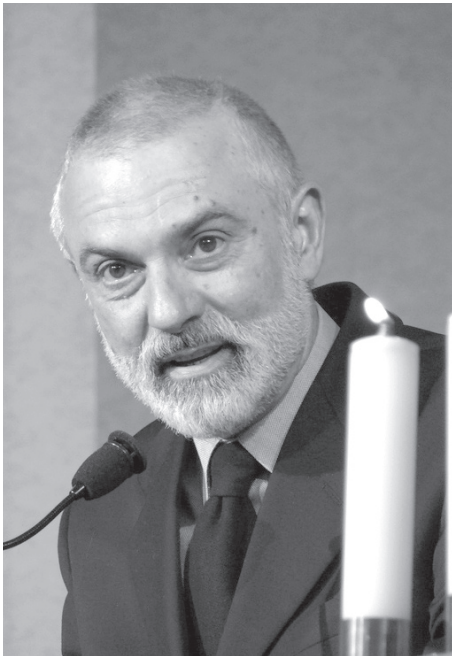
Per això el Pontífex va convidar expressament no-creients a participar en aquesta trobada a Assís: «Es tracta d'estar plegats en camí cap a la veritat, del compromís decidit per la dignitat de l'home i de fer-se càrrec en comú de la causa de la pau, contra tota mena de violència destructora del dret.»

Finalment, el Papa va assegurar que «l'Església catòlica no recularà en la lluita contra la violència, en el seu compromís per la pau al món. Estem animats pel desig comú de ser "pelegrins de la veritat, pelegrins de la pau"».

«El diàleg per la pau ha de continuar»

Alberto Quattrucci, secretari general de les Trobades Internacionals Homes i Religions

«L'Església se sent cridada a esdevenir promotora dins d'aquesta gran família humana en el camí per la pau»

Ignasi Miranda

Membre destacat de la Comunitat de Sant'Egidio, el professor Alberto Quattrucci és des de fa anys el secretari general de les Trobades Internacionals Homes i Religions, hereves de la primera Trobada Interreligiosa de Pregària per la Pau convocada l'any 1986 per Joan Pau II. Quattrucci destaca la continuïtat d'un esperit, el d'Assís, que 25 anys després encara té molt camí per recórrer.

Com s'interpreta el lema de la Jornada d'Assís: «Pelegrins de la veritat, pelegrins de la pau»?

És el lema escollit pel papa Benet XVI i té un sentit clarament espiritual. Fa referència, òbviament, no a un pelegrinatge físic, sinó sobretot a un pelegrinatge del cor. Aquest camí es va iniciar fa 25 anys a Assís, però encara avui continua travessant mons, cultures i ciutats diverses impulsat per la Comunitat de Sant'Egidio. Sense anar més lluny, l'any passat la trobada va tenir lloc per segona vegada a Barcelona. El pelegrinatge per la veritat implica una trobada real

amb l'altre, amb el qual caminem junts a la recerca de la pau.

Quina valoració fa de la presència enguany del Papa a Assís?

És una presència molt important. No és la primera vegada que el sant pare Benet XVI participa en aquests encontres mundials per la pau. Ja ho va fer l'any 2007 a Nàpols. La presència d'enguany vol subratllar la importància d'aquest 25è aniversari, que no deixa de posar en relleu una gran continuïtat amb les idees, el somni i la inspiració de Joan Pau II. Una continuïtat que Benet XVI ha ratificat amb la seva paraula. L'Església se sent cridada a esdevenir promotora dins d'aquesta gran família humana en el camí per la pau.

Destaca de la trobada la presència de molts no creients... Per què?

És una realitat que ha crescut en els últims anys i que no podem obviar. Des

de Sant'Egidio considerem que és molt important el diàleg entre aquests no creients i els creients, perquè només treballant plegats construirem la pau, en el diàleg, en la sinergia... No només, doncs, hem donat la paraula als homes de religió, sinó també als homes de la política i de la cultura. De totes maneres, a mi m'agrada parlar més aviat de representants del món laic i del pensament laic.

Quin compromís hauria de sortir de la trobada d'Assís?

Probablement sortiran molts compromisos, però jo destacaria el fet que el diàleg ha de continuar, que la trobada a través del diàleg entre les religions i les cultures en l'horitzó de la pau no es pot aturar, sinó que ha de continuar 25 anys després. Això és fonamental. L'esperit d'Assís és un compromís que ens empeny a tots.

Lleida prega per la pau

Jordi Curcó / Lleida

Com ja és costum a Lleida, amb motiu de la festa de Sant Francesc d'Assís el 4 d'octubre passat, va tenir lloc una nova Pregària Interreligiosa per la Pau. «Perquè ens acollim a l'esperit de sant Francesc i en record de la trobada que el papa Joan Pau II va tenir amb els líders de les principals religions del món a Assís», explica la delegada d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós, Francesca Agustí. La Pregària, sota el lema «Cal pregar junts per la Pau?», va tenir lloc al Teatre Municipal de l'Escorxador, amb la participació de representants dels deu grups religiosos més importants i presents a Lleida: l'Església catòlica, l'Església cristiana adventista del Setè Dia, l'Església evangèlica baptista, l'Església ortodoxa, l'església ortodoxa romanesa, l'Associació budisme tibetà, Comunitat bahà'í, Escola zen sanbo Betània, Espiritual brahma kumari, més els jueus i els musulmans que van participar amb la confecció dels escrits d'adhesió a la Pregària per la Pau.

Francesca Agustí es mostra satisfeta per la convocatòria de l'acte i la participació: «Totes ens van fer viure la calidesa de la meditació i la profunditat de la Paraula.» Per finalitzar l'acte, es va llegir el manifest que s'havia preparat, amb el següent text, que dona resposta

a la pregunta de si cal pregar junts, el lema d'enguany:

- Cal pregar junts des de qualsevol tradició religiosa o camí espiritual per transmetre la pau.
- Cal pregar junts per trobar en el nostre cor la dimensió més profunda de la nostra humanitat i per això, cal buscar espais de silenci per tal d'experimentar la pau i viure la vida en plenitud amb la creació.
- Cal pregar junts per prendre consciència de la nostra dimensió espiritual i del nostre compromís en el món.
- Cal pregar junts perquè, si ens unim, l'efecte de la pregària és més gran i durador que si cadascú fa la pregària en solitari.
- Cal pregar junts perquè ningú no té el monopoli de la veritat absoluta. Hem de cultivar la comprensió del pluralisme religiós per arribar a una fermesa en la relació sense perdre la nostra identitat valorant les diferències dels altres perquè la veritat és una i simple en el seu origen i plural en la seva manifestació.

La Pregària Interreligiosa per la Pau, que va comptar amb la presència i participació del bisbe de Lleida Joan Piris, es va tancar amb el cant del cànon «Agermanats anirem caminant...», ple de simbolisme i amb el compromís intern de caminar buscant la pau.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 233,11 €** ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania: 311 €** ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

La pau que ens uneix

Barcelona s'afegeix a la trobada d'Assís

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

La Comunitat de Sant'Egidio ha recollit l'herència de la històrica jornada de reflexió, diàleg i pregària per la pau convocada per Joan Pau II fa 25 anys. Des de llavors, any rere any, Sant'Egidio ha promogut l'esperit d'Assís entre diferents líders religiosos i també representants de la cultura i de la política.

El dimecres 26 d'octubre Barcelona es va afegir espiritualment a la trobada que es va celebrar a Assís, l'endemà, amb la presència de Benet XVI. La Reial Acadèmia de les Bones Lletres de Barcelona va ser l'escenari escollit per l'arquebisbat i la Comunitat de Sant'Egidio per celebrar un acte interreligiós, presidit per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, en el qual van participar, entre d'altres, representants de les diferents confessions cristianes, de l'islam, el judaisme o el budisme.

En les seves paraules de benvinguda, el cardenal Martínez Sistach va voler recordar que «aquest és un acte senzill, sentit, no protocol·lari, que valora la pau que hem de construir entre tots». El 1986, va recordar el purpurat, «la iniciativa de Joan Pau II va ser l'expressió d'un dels serveis que les religions fan a les persones i a les societats. La pau és necessària i encara no ha estat assolida. La pau, tot i els esforços i avanços, necessita l'atenció i la pregària de totes les religions del món».

Barcelona ha acollit dues vegades la trobada de pregària per la pau segons l'esperit d'Assís: el 2001 i el 2010. Segons l'arquebisbe de Barcelona, encara queda molta feina per fer: crisi financera, d'institucions democràtiques i socials, fam, pobresa, terrorisme, augment de les desigualtats, desídia religiosa...

Fent referència al lema de la trobada d'enguany («Pelegrins de la veritat, pelegrins de la pau»), el cardenal Lluís Martínez Sistach va comentar la necessitat d'assumir «un compromís comunitari i superar qualsevol prejudici i sincretisme. Totes les religions busquen la veritat. Cal fer reflexionar la societat sobre el fet que tots hem de treballar per la pau, i els creients tenim una manera concreta de fer-ho. La pregària de totes les religions per demanar la pau al món és eficaç, però també hem de treballar per transformar les estructures injustes d'aquest món. Som conscients del do preuat de la pau».

Finalment, va expressar un desig: «volem expressar l'amor a l'obra creada per Déu, especialment la

«La pau no és retòrica, sinó necessitat imperiosa de simpatia, d'unió i de diàleg»

persona humana, i mostrar el servei que les religions fan a les persones i a la societat. Volem la pau al cor de les persones, a la societat i al món.»

Després del cardenal, van tenir lloc un seguit de breus intervencions de diferents líders religiosos sobre la pau i com treballar per aconseguir-la.

Seguidament, el responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona, Jaume Castro, va oferir una reflexió sobre els 25 anys de l'esperit d'Assís. Castro va posar en relleu que, en aquells moments, «la cultura occidental considerava les religions com una realitat que la modernitat hauria arraconat a l'àmbit privat», i, en canvi, «Joan Pau II havia intuït la força pública de les religions, tot i la secularització».

El cor d'aquella trobada històrica d'Assís va ser una invocació de pau, va recordar el responsable de la Comunitat de Sant'Egidio. Per a Jaume Castro, «a la proposta d'Assís es trobava la prefiguració d'un món pacífic. Joan Pau II va intuir que la "força dèbil" dels creients és un corrent profund que pacifica i uneix. La trobada d'Assís tenia una força espiritual explosiva: era com una font de la qual començaven a rajiar noves energies de pau».

Tothom té a la memòria la imatge de Joan Pau II envoltat de líders religiosos. «Aquella imatge», va assegurar Jaume Castro, «va interpretar una estètica de la pau, amb una forta

càrrega espiritual. Els creients uns al costat dels altres, no uns contra els altres, en la recerca de la pau». Per al Pontífex polonès, l'esperit d'Assís es podia resumir en tres paraules: «Amistat, pregària i compromís per la pau.» «Perquè creiem que la pau no és una sola cosa, no són mediacions sinó també convivència (pau preventiva), construcció d'una societat compassiva, treball pels drets...», deia el responsable de Sant'Egidio a Barcelona.

La primera dècada del segle XXI ha estat difícil per a l'Esperit d'Assís, va reconèixer Castro: «El diàleg s'ha presentat com una ingenuïtat, com una feblesa, davant la lògica de l'enfrontament. El conflicte ha tornat a ser popular.» I va afegir: «Agreujat per la crisi econòmica, veiem com en la recerca d'un boc expiatori les nostres ciutats s'estan tornant dures vers l'estranger. Sorgeix en molts ambients una política que no és la de la convivència.» Per això demanava no deixar perdre la propera dècada: «S'ha de plantejar, amb força renovada, el problema de la pau. Perquè la pau no és retòrica, sinó necessitat imperiosa, d'unió i de diàleg. Pau vol dir final dels conflictes oberts, però pau també és construcció política. Pau vol dir, als països pobres, llibertat de la misèria. Pau significa seguretat davant del terrorisme. Pau és fer créixer una ciutat del conuiu en ciutats plenes de tensió.»

Amb força, Jaume Castro va animar a no oblidar l'esperit d'Assís, «perquè només amb l'esperit es pot vèncer la cultura del conflicte».

Després de la seva intervenció, es va mantenir un minut de silenci en memòria de les víctimes de la guerra i de la violència. Després, els assistents se'n van anar en processó cap al jardí de la Reial Acadèmia de les Bones Lletres, on van encendre unes espelmes en un acte simbòlic per la pau i es va llegir el manifest dels 25 anys de l'esperit d'Assís. L'acte va acabar amb un gest de pau entre tots els assistents.

SERAFIN PAVLOV
(Església ortodoxa, patriarcat de Moscou)

«Cada u hem de recordar que anem al mateix vaixell, que va cap al Regne, i que en aquest vaixell hi ha el nostre proïsme, els nostres germans. Hem de viure de tal manera que les alegries i les penes dels altres siguin també les nostres»

LAHCEN SAAOU HAYSOUN
(imam, president del Consell Islàmic de Catalunya)

«Quan sant Francesc d'Assís es va reunir a Egipte amb el sultà Melek el-Kamel es va avançar en molts segles al temps que li va tocar viure. Sant Francesc ens parla d'escolta, de comunicació, d'obrir els ulls a la realitat dels altres, de donar i rebre»

GUILLEM CORREA
(Consell Evangèlic de Catalunya)

«En aquests 25 anys, entre tots i totes hem anat construint un procés de pau. Les diferents confessions estem cridades a ser misatgeres de pau i a proclamar que hi ha esperança, present i futur»

SASOON ZUMRO-OKHDIAN
(vicari de l'Església apostòlica armènia a Espanya)

«El llegat dels màrtirs ens reforça en la necessitat de pregar per la pau en l'esperit d'Assís, uns al costat dels altres. La pau comença dins de la nostra pròpia ànima. Déu vol que visquem junts en harmonia, amor i pau»

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

A més a més gaudirem de les visites a monuments i paisatges de la part Nord del país, gairebé tots declarats patrimoni de la humanitat. Terra de natura impactant, i patrimoni cultural únic: de misterioses esglésies monolítiques excavades a la roca en l'anomenada Jerusalem Celestial. Salvaguarda de la desapareguda Arca de l'Aliança, transportada des del Temple del Rei Salomó. País imprescindible per entendre el cristianisme més antic.

Del 9 al 19 d'abril

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Testimonis de l'amor apassionat de Déu

Tres nous models de santedat per a l'Església

Zenit
Ciutat del Vaticà

L'Església universal compta amb tres nous models de santedat i testimonis, com va dir Benet XVI en la cerimònia de canonització, «de l'amor apassionat de Déu». A les deu del matí del 23 d'octubre el Papa va celebrar l'Eucaristia a la plaça de Sant Pere, i va procedir a la canonització de Guido Maria Conforti (1865-1931), arquebisbe-bisbe de Parma, fundador de la Pia Societat de Sant Francesc Xavier per a les Missions Estrangeres; Lluís Guanella (1842-1915), sacerdot, fundador de l'Institut de les Filles de Santa Maria de la Providència i de la congregació dels Servents de la Caritat, i Bonifàcia Rodríguez de Castro (1837-1905), fundadora de la Congregació de les Serventes de Sant Josep.

Tots tres van ser proclamats sants a les 10.34. Després de les paraules de Benet XVI, va sonar música sacra i les mirades dels milers de fidels es van dirigir a la façana de la basilica on penjaven tres tapisos amb la imatge dels nous sants.

En l'homilia, Benet XVI va destacar que la celebració coincidia amb la Jornada Missionera Mundial, «cita anual que pretén despertar l'impuls i el compromís per la missió». I va convidar a lloar el Senyor pels tres sants nous. Va expressar amb alegria la seva salutació a tots els presents que havien arribat per festejar «aquests tres deixebles exemplars de Crist».

El Bisbe de Roma va subratllar que «tota la llei divina es resumeix en l'amor». Segons Benet XVI, «l'exigència principal per a cadascun de nosaltres és que Déu sigui present en la nostra vida. Ell ha de penetrar tots els estrats del nostre ésser i omplir-los completament: el cor ha de saber d'Ell i deixar-se tocar per Ell; i així també l'ànima, les energies del nostre benvoler i decisió, i fins i tot la intel·ligència i el pensament». Per al Pontífex «Jesús dona a entendre que la caritat envers el proïsme és tan important com l'amor a Déu». «El signe visible que el cristià pot mostrar per testimoniar al món l'amor de Déu és l'amor als germans.» Per això, va considerar providencial que precisament en el dia del Domund l'Església «assenyali a tots els seus membres tres nous sants que es van deixar transformar per la caritat divina i amb ella han marcat tota la seva existència. En situacions i amb carismes diferents han estimat el Senyor amb tot el cor i el proïsme com a ells mateixos».

El salm 17, que convida a abandonar-se amb confiança a les mans del Senyor, que és «fidel al seu consagrat», va servir el Papa per subratllar l'actitud que va guiar Guido Maria Conforti. «Des que era petit, va haver de superar l'oposició del seu pare per entrar al seminari, va donar prova d'un caràcter ferm per seguir la voluntat de Déu, per correspondre en tot a aquella *caritas Christi* que, en la contemplació del Crucifix, l'atreia cap a ell.» Un lema que sintetitza el programa de l'Institut missioner al qual ell, amb tot just trenta anys, va donar vida.

Pel que fa al testimoni humà i espiritual de Lluís Guanella, el Papa va dir que va viure «amb coratge i determinació l'Evangeli de la Caritat».

Parlant en espanyol, Benet XVI va

«Els tres nous sants es van deixar transformar per la caritat divina i amb ella han marcat tota la seva existència»

recordar el passatge de la I carta als Tessalonicencs, «un text que fa servir la metàfora de la feina manual per descriure la tasca evangelitzadora i que, en certa manera, es pot aplicar també a les virtuts de Bonifàcia Rodríguez de Castro». Quan sant Pau escriu la carta, va recordar el Bisbe de Roma, «treballa per guanyar-se el pa; sembla evident pel to i els exemples empleats, que és al taller on ell predica i troba els seus primers deixebles». «Aquesta mateixa intuïció —va dir— va moure santa Bonifàcia, que des de l'inici va saber coordinar el seu seguiment de Jesucrist amb l'acurada feina quotidiana. Treballar, com havia fet des de petita, no era només una manera per no ser una càrrega per a ningú, sinó que suposava també tenir la llibertat per realitzar la seva pròpia vocació, i li donava al mateix temps la possibilitat d'atraure i formar altres dones, que a l'obrador podien trobar Déu i sentir-ne la crida amorosa, i discernir el

seu propi projecte de vida i capacitar-se per portar-lo a terme.» «Així neixen les Serventes de Sant Josep —va afegir el Pontífex—, enmig de la humilitat i la senzillesa evangèlica, que a la llar de Natzaret es presenta com una escola de vida cristiana.»

Va continuar amb les paraules de l'apòstol on diu «que l'amor que sent per la comunitat és un esforç, una fatiga, ja que suposa sempre imitar el lliurament de Crist pels homes, i no esperar res ni cercar altra cosa que agradar a Déu». De la mateixa manera, «la mare Bonifàcia, que es consagra amb il·lusió a l'apostolat i comença a obtenir els primers fruits del seu afany, viu també aquesta experiència d'abandonament, de rebuig precisament de les seves deixebles, i en això aprèn una nova dimensió del seguiment de Crist: la creu». «Ella l'assumeix amb la paciència que dona l'esperança, i ofereix la seva vida per la unitat de l'obra nascuda de les seves mans.»

«La nova santa», deia Benet XVI, «se'n presenta com un model al qual ressona la feina de Déu, un ressò que crida les seves filles, les Serventes de Sant Josep, i també tots nosaltres, a acollir el seu testimoni amb l'alegria de l'Esperit Sant, sense témer la contrarietat, i difonent arreu la Bona Notícia del Regne del Cel. Ens encomanem a la seva intercessió, i demanem a Déu per tots els treballadors, sobretot pels que desenvolupen els oficis més modestos i en ocasions no prou valorats, perquè, enmig de la seva feina diària, descobreixin la mà amiga de Déu i donin testimoni del seu amor, i transformin el seu cansament en un cant de lloança al Creador».

Benet XVI va exhortar els presents a estimar el Senyor i a prendre exemple d'aquests tres nous sants: «Deixem-nos guiar pel seu ensenyament, perquè tota la nostra existència es converteixi en testimoni d'amor autèntic cap a Déu i el proïsme.»

Una santa al servei de la dona

Lillian Ocenar, coordinadora general de les Serventes de Sant Josep

Vetlla de pregària a l'església de Sant Ignasi a Roma:

«El reconeixement eclesial de Bonifàcia com a testimoni de l'evangeli per al món d'avui és un moment de gràcia i de molta alegria. La seva canonització no només reconeix el valor del seu seguiment de Jesús com a referent de vida cristiana, sinó que fa visible la presència del Regne enmig del món treballador pobre, especialment de la dona necessitada d'esperança i dignitat. Avui, congregats de diferents llocs, diferents cultures i llengües, tenim una mateixa veu i un sol cor. Avui, el petit taller de Bonifàcia es converteix per a nosaltres en lloc sagrat, en referent de vida i de fe. En ell, Bonifàcia va créixer, va patir i va esperar fent de la seva feina un lloc de trobada amb Déu i un mitjà de promoció i dignificació de la dona treballadora.

Bonifàcia, la teva senzillesa i la gratuïtat amb què vas caminar per la vida ens posa a les mans una benedicció. La teva capacitat de perdó, la teva resistència tenaç davant de les dificultats, és un estímul per afrontar cada dia els reptes de la nostra existència quotidiana. La teva fidelitat a Déu, que et va convidar a trobar-lo a la casa humil de Natzaret, ens confirma el nostre seguiment de

Jesús, que va viure, va créixer i va aprendre, juntament amb Maria i Josep, en aquell poblet de Galilea.

Ella ens ha llegat un carisma, un projecte, al qual hem de respondre amb fidelitat i pregonesia. Juntament amb Bonifàcia, el taller josefí reneix avui amb força per continuar sent resposta als desafiaments del nostre món.

Una economia al servei de la persona

El Vaticà proposa una reforma del sistema financer internacional

Zenit
Ciutat del Vaticà

El Consell Pontifici Justícia i Pau ha presentat el document *Per a una reforma del sistema financer internacional en la perspectiva d'una Autoritat pública de competència universal*, que proposa la creació d'un organisme a nivell internacional *super partes*, amb una constitució acceptada per tots, capaç de regular les finances internacionals, posar-les al servei no de l'especulació, sinó de l'economia real, de la persona humana i respectant el principi de subsidiarietat.

En la presentació de la nota van intervenir el cardenal Peter Kodwo Appiah Turkson, president del Consell Pontifici Justícia i Pau; Mons. Mario Toso, secretari del mateix Consell Pontifici, i el professor Leonardo Becchetti, professor d'Economia política de la universitat romana de Tor Vergata.

Mons. Toso va explicar que la nota és «una relectura de la greu crisi econòmica i financera en què encara estem immersos, assenyalant, entre altres causes, no només les ètiques sinó més específicament les ideològiques». «Les velles ideologies han vist l'ocàs —va recordar el secretari de Justícia i Pau—, però n'han sorgit de noves, no menys perilloses per al desenvolupament integral de la família humana. Aquestes han repercutit negativament sobre el sistema monetari i financer internacional i globalitzat, i han provocat desigualtats pel que fa a desenvolupament econòmic sostenible, així com greus problemes de justícia social, i han posat a prova sobretot els pobles més dèbils.» «Es tracta —va afegir— d'ideologies neoliberals, neoutilitaristes i tecnocràtiques que, mentre redueixen

D'esquerra a dreta: Mons. Toso, el cardenal Turkson i el P. Lombardi.

el bé comú a dimensions econòmiques, financeres i tècniques absolutitzades, posen en perill el futur d'aquestes mateixes institucions democràtiques.»

El document ofereix una proposta que no significa, com va explicar Mons. Toso, «l'ampliació actual del G-7 en G-20», perquè «es tractaria d'una solució encara insatisfactòria i inadequada». Segons el document del Consell Pontifici, «el G-20 no respon plenament a la lògica de Nacions Unides», perquè «peca de legitimació i d'un mandat polític per part de la comunitat internacional».

La nota del Consell Pontifici tracta de passar de l'actual «sistema de govern a un sistema que, a més de la coordinació horitzontal, disposi d'una Autoritat *super partes*, amb potestat de decidir

«Els mercats financers són un bé públic, no una realitat a demonitzar, encara que es tracti de regular-los»

amb mètode democràtic i de sancionar conforme a dret». Aquest pas no pot donar-se sense el «multilateralisme, tant a nivell diplomàtic com en l'àmbit dels plans de desenvolupament sostenible i per la pau». En aquest context, Mons. Toso va subratllar que el text indica que «els mercats financers són un bé públic, no una realitat a demonitzar», encara que es tracti de regular-los.

Responent sobre algunes coincidències amb les peticions dels «indignats», el prelat va mantenir les distàncies, recordant que «la base és la doctrina social de l'Església i el seu centre és la dignitat de la persona humana».

Al torn de preguntes i respostes, Mons. Toso va subratllar que «es tracta de crear una governabilitat acceptada per tothom perquè avui el nostre problema és fugir del fet que pocs decideixin pels altres». Per tant, d'afavorir mercats lliures i estables, disciplinats per un marc jurídic adequat, funcionals per al desenvolupament sostenible i el progrés social de tothom, inspirats en els valors de la caritat en la veritat».

Sobre la dificultat de traducció de la paraula governança, el cardenal Turkson va recordar que no es pensa en un govern mundial, sinó que s'entén com un ens amb «una bona capacitat de gestionar» i que «respecti la sobirania de cada país». El president del Consell Pontifici va recordar la sintonia del document amb la *Pacem in terris*, la *Populorum progressio*, la *Caritas in Veritate*, i va concloure amb les paraules de Benet XVI: «La crisi ens obliga a tornar a projectar el nostre camí, a donar-nos regles noves, i a trobar formes noves de compromís, que apuntin a experiències positives i a rebutjar les negatives.»

Nova arquitectura de les finances mundials

Zenit / Ciutat del Vaticà

En la seva intervenció a la roda de premsa de presentació de la nota del Consell Pontifici Justícia i Pau, el professor Leonardo Becchetti va afirmar que «la crisi financera global és una oportunitat per reformar l'arquitectura del sistema financer mundial, reforçar la Unió Europea des del punt de vista de l'harmonització de les polítiques fiscals, procedint de manera més expeditiva cap a la fita d'una unitat política, i augmentar la disciplina de les polítiques fiscals nacionals».

El professor Becchetti, docent d'Economia política a la universitat romana de Tor Vergata, va assenyalat dos camins pels quals avançar: construir un conjunt de regles de governança global que, fins on sigui possible, serveixin de marc a l'acció de les institucions globals i reformar el sistema financer internacional amb una sèrie de propostes específiques.

Sobre el primer punt, va subratllar que «la governança global és urgent i necessària per superar l'asimetria entre la globalització dels mercats globals i les regles que

«La globalització ens fa cada vegada més interdependents i fa pràcticament impossible desinteressar-se dels problemes d'altres països abans llunyans»

continuen sent sobretot nacionals». «La globalització —va explicar— ens fa cada vegada més interdependents i fa pràcticament impossible desinteressar-se dels problemes d'altres països abans llunyans», i va il·lustrar sobre les conseqüències tipus «dòmino» que hi ha al món, ja sigui la crisi als Estats Units o a la Unió Europea, i sobre factors com ara l'àmplia possessió de títols del tresor nord-americà per part de la Xina, o dels grecs per part dels bancs francesos i alemanys.

Sobre les regles per als mercats financers, el professor Becchetti va precisar que «el document fa pròpies algunes propostes ja llançades per la llei Dodd-Frank als Estats Units, i per la comissió Vickers al Regne Unit, que encara no han entrat en vigor per diversos entrebancs».

Segons el docent d'Economia política, el punt fonamental, però, és el de «tornar les finances al servei de l'economia real». Per fer-ho, cal reduir el palanquejament dels bancs massa grans per fer fallida; adoptar l'anomenada Volckerrule, que impedeix als bancs comerciar amb els dipòsits dels clients i reglamentar de manera més severa

el mercat dels derivats que neixen com a instruments asseguradors. Una quarta proposta es refereix a la institució d'una taxa sobre les transaccions financeres, idea que va guanyant un vast consens.

Per introduir aquesta taxa hi ha, però, quatre objeccions principals. El docent de la universitat de Roma Tor Vergata va informar sobre els arguments dels que s'oposen a la taxa sobre les transaccions financeres perquè «no es pot imposar si no és a escala global; no hi hauria ingressos per la fuga de capitals; la taxa augmenta significativament el cost del capital, i la taxa redueix la liquiditat dels mercats». Segons el professor Becchetti, aquests arguments són «falsos o infundats o per l'evidència dels fets o per la falta de proves».

Una taxa sobre les transaccions financeres —va concloure el docent universitari— «pot ser una etapa important en el reequilibri de les relacions entre institucions i finances, i la recuperació d'aquella confiança per part de la societat civil cap a les institucions financeres de la quals tenim necessitat urgent».

«Un estat aconfessional a Egipte no beneficia la minoria cristiana»

Rafiq Habib, vicepresident cristià del partit La Llibertat i la Justícia

Javier Molina

Molts cristians egipcis no entenen l'aventura política de Rafiq Habib, fill d'un pastor evangèlic de l'Egipte Mitjà. Als seus 52 anys, Habib és un destacat membre de l'Església evangèlica copta, una branca protestant que va néixer com una missió evangelitzadora nord-americana i que es va convertir en independent el 1958. Actualment té 750.000 fidels en la terra dels faraons, un grup minoritari dins del 8% de la població egípcia que professa el cristianisme, majoritàriament, la també autòctona Església ortodoxa copta. Habib, un psicòleg que fa dues dècades que investiga els moviments islàmics, és, des que es va fundar, un dels vicepresidents del partit polític La Llibertat i la Justícia.

Per què és membre de la cúpula

La Llibertat i la Justícia

La formació està auspiciada pels influents Germans Musulmans, una organització políticament reformista però moralment ultraconservadora que —encara que prohibida— va ser la principal oposició en les tres dècades del règim de Hosni Mubarak, que va tolerar la compareixença electoral dels seus membres en qualitat d'independents. Amb l'àmplia base social d'aquest moviment creat el 1928 —desplegada en una complexa xarxa d'hospitals, mesquites o centres de caritat—, La Llibertat i la Justícia són les sigles preferides per vèncer a les primeres eleccions democràtiques del país àrab que han de començar el 28 de novembre. La històrica cita amb les urnes dels que al febrer van derrocar el dictador després de 18 dies de revolució arriben precedides pel triomf de l'islamisme moderat d'Al Nahda («Renaixement», en àrab) als comicis de Tunísia i pels greus incidents que es van registrar el 9 d'octubre entre l'exèrcit egipci i els coptes participants en una marxa pacífica que es va cobrar la vida de 26 fidels i va ferir 200 persones més. El partit —el principal actor polític d'una fràgil transició que ha estat especialment dolorosa per als cristians— dona suport a la redacció d'una norma que legalitzi la situació de les esglésies construïdes sense llicència, un dels detonants dels successos de l'octubre. La formació és del parer que la mesura suprimirà «els obstacles imposats per la dictadura derrocada a manera de xantatge i amb el propòsit de sembrar la discòrdia al si de la societat egípcia».

directiva d'un partit adscrit als Germans Musulmans?

Des de fa anys sóc un investigador interessat en els moviments islàmics, el paper que tenen en la societat i la seva identitat. He arribat a establir un llarg diàleg amb diferents líders dels Germans Musulmans. I considero que hi puc fer un paper. La nova formació ofereix un discurs polític conservador que pot representar tant musulmans com cristians.

Deu entendre la sorpresa que suscita en molts companys de fe...

Altres cristians necessiten temps per assolir un coneixement ple sobre aquest discurs polític, que és integrador i en el qual la visió islàmica és compatible amb la democràcia, la ciutadania plena o la igualtat.

És justificada la por d'alguns cristians als Germans Musulmans?

És normal que els cristians temin els moviments islàmics. Durant dècades la dictadura en va vendre una imatge distorsionada i monolítica. Com si no existís la moderació ni hi pogués haver grups que respectin la seva fe o donin suport al dret d'edificar noves esglésies. Inocular por a la minoria copta va ser una tàctica de la dictadura per convertir-se en protectora de la llibertat religiosa davant dels ulls d'Occident. Aquella campanya va afectar la imatge que tots dos credos mantenien de l'altre. Sovint, els cristians consideren bons els seus veïns musulmans, però no és un sentiment que es traslladi als moviments islàmics. És evident que l'absència de diàleg i enteniment entre totes dues religions ha afavorit la por. En qualsevol cas, no s'hauria d'oblidar que els coptes som minoria en xifres, però no en termes de cultura o civilització.

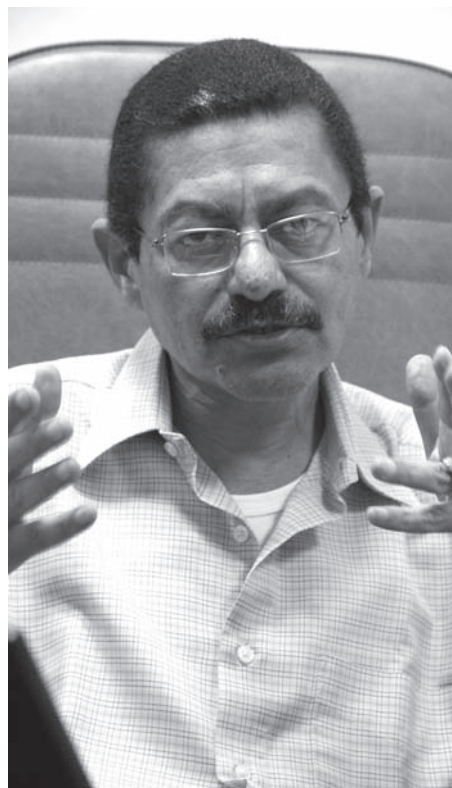
Durant els vuit mesos de transició egípcia ha crescut la violència contra els cristians. Quin ha de ser el camí per posar-hi fi?

Els atacs són un problema vell que va començar a la dècada del 1960 i que ha augmentat de manera abrupta des del 2010. És un problema que va exacerbar el règim de Hosni Mubarak en debilitar la societat civil. Per resoldre el conflicte, cal elaborar una llei que castigui la violència; enfortir el pols social, perquè els conflictes sempre emergeixen en realitats desestructurades, i obrir les portes a l'establiment d'organitzacions professionals o confessionals, tant musulmanes com cristianes.

El 9 d'octubre la minoria copta es va sentir desprotegida i atacada per l'exèrcit del seu propi país.

Han estat uns aldarulls molt dolorosos que necessiten una investigació independent. Els militars han de tornar com més aviat millor als quarters i entregar el poder a les autoritats civils. L'exèrcit no està preparat per governar els carrers, i la seva metodologia i tàctica són molt diferents de les de la policia. Cadascun dels seus errors fa retrocedir el país dos o tres esglaons.

A Occident es tem que a Egipte acabi triomfant un estat islàmic.

Quina és la proposta real del seu partit?

Advoquem per un estat democràtic basat en la sobirania popular i les eleccions lliures, però rebutgem la laïcitat. L'Estat aconfessional ni tan sols seria beneficiós per als cristians. L'experiència europea demostra que la separació entre credo i Estat margina la religió i la situa fora de la constitució i de la llei. Al vell continent només ha servit per convertir la fe en un assumpte de minories. I no s'ha de menysvalorar un fet: la profunda religiositat que uneix musulmans i cristians a Egipte.

Com seria un país administrat per un partit afí als Germans Musulmans?

Hi ha qui creu que si un partit de tendència islàmica arriba a governar Egipte el país canviarà de sobte. Però no és així. La *xaria* (legislació islàmica) ja és la font de jurisprudència a la constitució actual. Nosaltres no canviarem res. Creiem que el marc islàmic és apropiat per a l'organització de la societat i la manera de protegir la unitat i garantir la igualtat lluny d'un sistema dictatorial i corrupte. La *xaria* només governarà el carrer. La moral és un assumpte individual. Les grans expectatives de canvi no estan justificades.

Continuarà sent una terra interreligiosa Egipte?

Per descomptat. Respectem la llibertat religiosa de jueus, cristians i musulmans. Hi haurà una llei de família per a cadascun dels credos en relació amb les seves pròpies normes i valors.

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Preocupació de l'Església per la crisi a la Banya d'Àfrica

Demana solucions per a la situació política, social, econòmica i humanitària

Zenit

Ciutat del Vaticà

«Cal que la comunitat internacional i els seus organismes, entre ells l'ONU, es posin en marxa per trobar una solució a la manca d'un estat a Somàlia.» Mons. Giorgio Bertin, que en el martiritzat país africà és administrador apostòlic, ha fet una crida perquè es faci alguna cosa, ara, per resoldre la dramàtica crisi política, social, econòmica i humanitària que viu la Banya d'Àfrica. Segons les darreres estimacions de l'Oficina de les Nacions Unides per a la Coordinació dels Afers Humanitaris, els conflictes i la sequera més greu dels últims 60 anys estan provocant la fam a prop de 13 milions de persones entre Somàlia, Kenya, Etiòpia, Djibouti i la regió Karamoja d'Uganda.

En la seva intervenció en una roda de premsa al Vaticà per informar sobre el compromís de l'Església catòlica en aquest racó del continent africà, Mons. Bertin advertia: «Més enllà de la resposta emotiva, provocada per exemple per les imatges dels infants que pateixen, és bo que es preguntí per què s'ha arribat a aquesta situació.»

«Gràcies a Càritas local i a les parròquies, assistim 1,1 milions de persones, és a dir, el 10% de la població afectada per la tragèdia», explicava als mitjans de comunicació Michel Roy, secretari general de Càritas internacional. Les peticions són moltes: tendes de campanya, aigua per beure i per als conreus i animals, llavors, assistència per als discapacitats i per als infants menors de 5 anys. Sense oblidar l'assistència psicològica i espiritual. Però «sobretot —insistia Roy—, cal projectar el futur, és a dir, crear nous pous, sistemes de gestió hídrica, desenvolupar una llavor resistent a la sequera i formar la població local per afrontar les probables caresties que vindran algun dia».

Càritas

MSF reclama l'alliberament de les seves cooperants

«Estem molt amoïnats per la sort de les nostres dues companyes. Metges Sense Fronteres (MSF) està en comunicació constant amb tots els actors pertinents per garantir l'alliberament segur i ràpid de les seves treballadores, que podria ser posat en perill per l'ús de la força.» Són paraules de José Antonio Bastos, president de MSF Espanya, davant del segrest de dues cooperants de l'organització el 13 d'octubre passat. Al tancament d'aquesta edició, es continuava sense notícies de les dues segrestades: la madrilenya Blanca Thiebaut, de 30 anys, i la catalana Montserrat Serra, de 40. Metges Sense Fronteres no té informació veraç sobre la identitat o els objectius dels autors del segrest de les seves dues treballadores. En aquests moments, MSF continua assistint les poblacions afectades per la crisi a Somàlia, Kenya, Etiòpia i Djibouti, malgrat unes condicions de seguretat altament complexes. Com a resultat del segrest, l'organització ha suspès temporalment les seves activitats al camp Ifo 2, escenari del rapte. Aquestes activitats inclouen dos llocs de salut i clíniques mòbils que facilitaven serveis mèdics bàsics, salut reproductiva i atenció prenatal, vacunacions rutinàries i serveis de referència hospitalària.

S'han lliurat ja, a través del Consell Pontifici Cor Unum, gairebé 400.000 dòlars en primeres intervencions. Ho recordava precisament el seu president, el cardenal Robert Sarah, que demanava la construcció d'«una escola a cada poble» per a Somàlia i la Banya d'Àfrica: «On hi ha una escola, hi ha un futur possible.» «Hem de deixar-nos inspirar per dur a terme una política que tingui en compte de debò el bé comú —acabava el cardenal Sarah. Només la recerca del bé comú permet que no hi hagi vencedors i vençuts, botxins i víctimes, explotadors i afamats. Ha de prevaldre una visió de l'home i de la societat on al valor econòmic es reconegui la importància que li correspon, però no la decisió última sobre el bé i el mal.»

Finalment, es va parlar a la roda de premsa sobre la col·laboració que s'està duent a terme a Somàlia entre organismes catòlics i musulmans, i es va posar de manifest la col·laboració ecumènica que distingeix les esglésies cristianes de la Banya d'Àfrica.

Per la seva banda, els salesians de Don Bosco a Etiòpia, que coordinen les ajudes per als refugiats procedents de Somàlia i per a la població local, han denunciat que la comunitat internacional ha reaccionat massa tard als símptomes de fam de la Banya d'Àfrica. Segons els religiosos, ja el desembre del 2010 es va llançar una alarma del que podia passar.

També Mans Unides, en el marc de la campanya «Àfrica, qüestió de vida, qüestió deguda», ha emès un comunicat en què denuncia «que la tràgica situació que es viu en aquesta regió d'Àfrica és un escàndol, davant del qual tota la societat s'ha de rebel·lar i aportar el seu granet de sorra. No callem! No defugim la notícia! No ens excusem dient que els diners potser no arriben!» L'entitat destaca el «fracàs injustificable de la comunitat internacional, que ha assumit que Somàlia és un estat fallit i actua reaccionant puntualment davant de cada catàstrofe humanitària recurrent i entre crisi i crisi, tan sols es preocupa de defensar els seus interessos comercials i geopolítics a la regió». Per això, Mans Unides clama: «Actuem amb urgència ara, però treballem per construir les bases d'un estat somalí viable. No ens resignem a esperar la catàstrofe següent. És qüestió de Vida, és qüestió Deguda!»

Carta des de... / Togo

Joan Soler i Ribas

Benaurat fracàs...

Benvolguts tots, a vegades, esperem veure grans canvis al nostre voltant. Coses espectaculars que ens assegurin que el que estem fent val la pena. Que podrem canviar el món. Però a mesura que la vida va avançant ens adonem que no serà tan fàcil com ens semblava. Us en posaré un exemple. Durant aquests primers anys a la parròquia, una de les coses que més em sobtava de la visita als pobles era veure la gran quantitat de mainada i de joves amb algun problema físic. Volia ajudar-los a tots i l'ocasió propícia va venir aquest estiu amb la visita d'en Xevi, un fisioterapeuta garrotxí. Després de fer una crida a les comunitats vam visitar més de 200 malalts. Estàvem una mica desbordats, però en Xevi, amb una paciència admirable escoltava tota aquesta gent resignada en el seu dolor... la cosa es presentava difícil.

Finalment, de tots els que van venir, en vam seleccionar una vintena amb qui vam anar al centre de Don Orione, on uns religiosos italians s'ocupen de les persones amb problemes de mobilitat. De la

vintena que portàvem, els responsables del centre en van inscriure sis per a la llista d'espera dels traumàtòlegs valencians, que havien de venir a finals de setembre. Els metges no van mancar a la cita, i nosaltres tampoc. I tots cofats, amb tots els estris necessaris i el menjar preparat per a l'espera, ens vam presentar a la sala de consultes. Però la il·lusió inicial es va tornar desencís: a la primera dona li van diagnosticar càncer d'ossos. Res a fer, excepte esperar la mort a la seva petita cabana. En el segon l'operació era impossible per manca de mitjans. Continuarà en la seva prostració. La tercera noia, per por, es va negar a entrar a la sala de consultes. No hi va haver diàleg possible. Continuarà sense anar a l'escola i un futur... La quarta feia massa temps d'ençà del seu accident. Continuarà patint en silenci. I el cinquè, un nen de 9 anys, l'única solució era esperar l'evolució natural del cop. Déu faci que evolucioni bé.

Ja em pensava que tot el treball no hauria servit per a res i vaig cridar el darrer pacient. Un noi

ben eixerit de 10 anys. Les cames se li dobleguen en sentit oposat a partir del genoll i se li fa difícil caminar. Els metges el miren, i... sentim la paraula màgica: «Es podrà operar!» Cal que s'inscrigui per al dissabte. I quan aquell menut, amb els ulls decaiguts i el rostre trist, comprèn que després de l'operació podrà ésser un noi com els altres, que podrà anar a l'escola, que podrà jugar, que podrà... em mira amb uns ulls vidriosos i en el seu rostre es dibuixa un mig somriure, tímid encara, i no gosa dir res. Per ell acabo d'esdevenir com una mena de «salvador» i sento vergonya. I li prenc les mans i li dic: «No, no m'ho agraeixis a mi. *Yendu balg*: gràcies a Déu.» Però en el fons del meu cor, l'alegria es barreja amb una sensació d'indignació. Indignació perquè aquí hem de parlar d'un petit miracle, quan a la resta de països l'haurien operat just després de néixer. I torno a mirar-lo i el seu rostre, il·luminat, em fa oblidar que, de fet, dels 200 que volia canviar, només un començarà realment de nou. El gran projecte ha fracassat però... benaurat fracàs.

Madrid

Orientacions morals dels bisbes davant de les eleccions generals

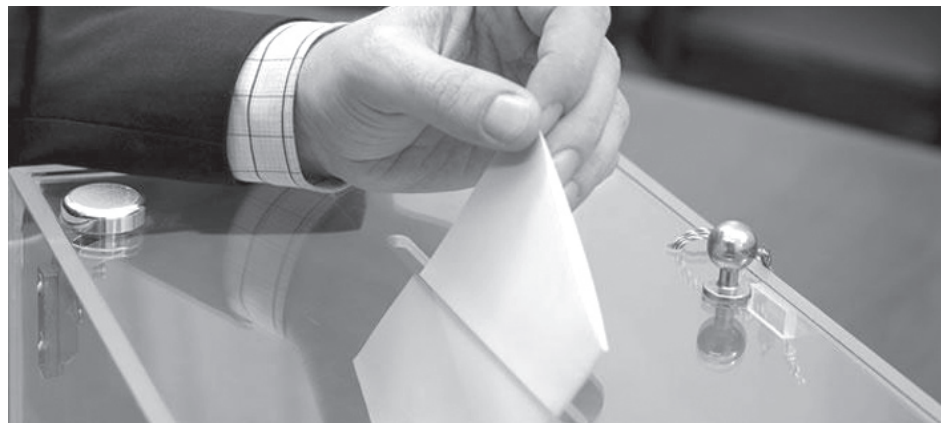
El dret a la vida, el matrimoni o la crisi econòmica són alguns dels temes tractats

Redacció
Madrid

Com és habitual cada vegada que se celebren eleccions generals, els bisbes han fet pública una nota d'orientació moral davant dels propers comicis del 20 de novembre. En aquesta nota la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola ofereix una sèrie de consideracions des de l'horitzó dels fonaments prepolítics del dret, sense entrar en opcions de partit i sense prendre imposar a ningú cap programa polític: «Cadascú haurà de sospesar, en consciència, a qui ha de votar per obtenir, en conjunt, el bé més gran possible en aquest moment.»

Els prelatos orienten el discerniment moral, per a la justa presa de decisions que afecten el bé comú, sobre temes com el dret a la vida, el matrimoni, la greu crisi econòmica actual, l'educació, els nacionalismes, el terrorisme i els reptes que es presenten avui a la comunitat internacional.

Els bisbes subratllen que «no es podria parlar de decisions polítiques morals o immorals, justes o injustes, si el criteri exclusiu o determinant per a la seva qualificació fos el de l'èxit electoral o el del benefici material». En aquest sentit, apunten, «les decisions polítiques han de ser morals i justes, no tan sols consensuades o eficaces; per tant, s'han de fonamentar en la raó d'acord amb la naturalesa de l'ésser

humà. No és cert que les disposicions legals siguin sempre morals i justes pel mer fet que emanin d'organismes políticament legítims».

Tot recollint les paraules de Benet XVI a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid, la nota assenyalava que no actuen segons l'autèntica llibertat aquells que, «creient-se déus, pensen que no tenen necessitat de més arrels i fonaments que ells mateixos; voldrien decidir per ells mateixos el que és veritat o no, el que és bo o dolent, el que és just o injust; decidir qui és digne de viure o pot ser sacrificat en favor d'altres preferències; fer a cada instant un pas a l'atzar, sense rumb fix, i deixar-se endur per l'impuls de cada moment».

Per això alerten sobre el perill que suposen determinades opcions legisla-

tives que no tracten adequadament el dret a la vida. I afegeixen: «Són també perillosos i nocius per al bé comú ordenaments legals que no reconeixen el matrimoni en el seu ésser propi i específic, pel que fa a la unió ferma d'un home i una dona ordenada al bé dels esposos i dels fills. Cal promoure noves lleis que reconguin i tutel·lin més

bé el dret de tothom a la vida, així com el dret dels espanyols a ser tractats per la llei específicament com a "espòs" i "esposa", en un matrimoni estable, que no quedi a disposició de la voluntat de les parts ni, menys encara, d'una sola de les parts.»

La crisi econòmica també apareix a la nota episcopal. I es reclamen polítiques socials i econòmiques responsables i promotores de la dignitat de les persones. Pensant en les famílies i en els joves, especialment, els prelatos indiquen que «calen polítiques que afavoreixin la lliure iniciativa social en la producció i que incentivin la feina ben feta, així com una distribució justa de les rendes; que corregeixin els errors i desviaments comesos en l'administració de la hisenda pública i en les finances; que atenguin les necessitats dels més vulnerables, com són la gent gran, els malalts i els immigrants».

Sobre el dret dels infants i joves a ser educats de manera que puguin desenvolupar al màxim les seves capacitats, els bisbes escriuen que cal evitar «imposicions ideològiques de l'Estat que lesionin el dret dels pares a triar l'educació filosòfica, moral i religiosa que volen per als seus fills. (...) La presència de l'ensenyament de la religió i moral catòlica a l'escola estatal és una manera d'assegurar els drets de la societat i dels pares que exigeix avui una regulació més adient perquè aquests drets siguin efectivament tutelats».

Reflexions de la Federació de Cristians de Catalunya

Els Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació de la Federació de Cristians de Catalunya han fet públiques unes reflexions amb motiu de la nota dels bisbes davant de les properes eleccions. Un dels punts de la nota episcopal es refereix a la «unitat de l'Estat espanyol», on es llegeix: «Cal tutelar el bé comú de la nació espanyola en el seu conjunt, i evitar els riscos de manipulació de la veritat històrica i de l'opinió pública a causa de pretensions separatistes o ideològiques de qualsevol tipus.»

Els Equips de Pastoral consideren que aquesta afirmació no es correspon amb la Doctrina Social de l'Església, sintetitzada en el número 157 del seu compendi referit als drets dels pobles i de les nacions. En aquest sentit, indiquen que «són evidents les mancances doctrinals del document en el punt 8. D'una banda, la "unitat de l'estat" no és un principi doctrinal. De l'altra, el bé comú de la nació espanyola no pot anar en contra del bé comú d'altres nacions, ja que no seria bé comú. A més, l'expressió d'aquest bé comú és canviant en el temps i pot demanar solucions diverses de les històricament provades. S'hi afegeix que el contingut de l'esmentat paràgraf menysté l'existència de nombrosos partits i moviments actuals a l'Estat que, de manera justa, democràtica i pacífica, promouen i defensen, amb tot el dret, la plena sobirania i independència del seu poble».

Finalment, demanen als bisbes catalans que continuïn i intensifiquin la línia doctrinal i testimonial dels seus documents *Arrels cristianes de Catalunya* i *Al servei del nostre poble*, on afirmen: «En continuïtat amb els nostres predecessors, reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió, i defensem el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta (...). Com a pastors de l'Església (...) defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basen en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles.»

24
HORES
D'ACTUALITAT
RELIGIOSA

www.catalunyareligio.cat
Tota l'actualitat religiosa des de Catalunya

 catalunya
religió.cat

COSSERIN: JOSEP BONA

Punt de vista

Eduard Sagarra Trias

President de l'Associació de les Nacions Unides a Espanya

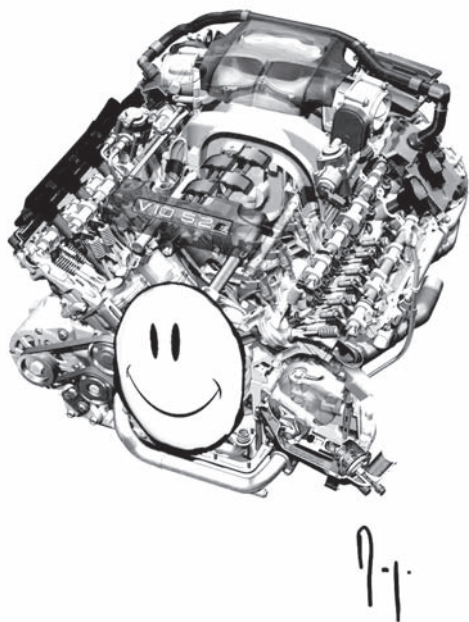
La il·lusió: motor indispensable per sortir de la crisi?

No sé com sortirem de la crisi, però segur que ens en sortirem! I a més, i per primera vegada des de fa dos segles a Europa —espero i desitjo i crec que és possible—, ens en sortirem sense que hi hagi una traumàtica guerra, europea o mundial.

A més del moviment dels «indignats» proposo la creació del moviment dels «il·lusionats» que —evidentment— no vol dir que siguin o hagin de ser il·lusos ni estúpids, ni bufanúvols, sinó que han d'exercir d'il·lusionats realistes, possibilistes, amb els peus a terra i el cap imaginatiu però no utòpic.

Crec fermament que «la il·lusió individual o col·lectiva», sigui quina sigui la col·lectivitat: familiar, empresarial, nació, país, estat, corrent ideològic, etc., és, avui més que mai, indispensable. És el motor essencial per continuar o emprendre una acció per part d'homes i dones. No tenir il·lusió és condemnar al fracàs qualsevol activitat o treball, i degenerar en una rutina sense fita o en un fracassat i inútil esforç. No és suficient —evidentment— la il·lusió, però sí indispensable per afrontar un repte.

La nostra societat té il·lusió amb el que té avui, i on ha arribat amb valors, drets i benestar? Té il·lusió amb el que pot esdevenir conjuntament en un futur? O al contrari, la por, el desànim i la manca d'unes fites o aspiracions la porta a la desesperança, a un egoisme desmesurat i a una sensació de ser inútil i que no val la pena fer res? Podem tolerar i deixem el present i el futur pròxim

en mans d'uns anomenats «mercats», que no sabem ni qui són, ni on són, ni com són, ni a favor de qui van, ni encara menys quina és la seva nacionalitat. El que segur que no tenen és cap mena d'il·lusió, sinó només un afany desmesurat de lucre, especulatiu i que evidentment no té res a veure amb el desig col·lectiu de construir i sortir-se'n.

Els mercats han de donar-nos les pistes per trobar amb il·lusió una sortida a la crisi en la qual els mateixos mercats i agents irresponsables ens han ficat?

Proposo als nostres polítics, dirigents i legisladors que actuïn, del matí al vespre, per crear una mínima il·lusió col·lectiva com a fonament d'una sortida a la crisi. Si tot és dolent, si no es genera la cultura de la responsabilitat, de la solidaritat i de la cooperació —no la bancària evidentment sinó la social—, no ens en sortirem mai i anirem pitjor cada vegada.

Un líder és qui il·lusiona amb els peus a terra, sense demagògia i demostrant que es pot equivocar, però que «sua la samarreta» fins a les darreres conseqüències (per això s'ha ficat en política!). Està vist i provat que la forma de

no equivocar-se mai no és no fer res, ocultar, enganyar i treure un profit personal de la crisi i no trobar una solució fomentant il·lusió individual i col·lectiva.

Cal crear un partit d'il·lusionats o és suficient il·lusionar la societat? Senyors i senyores dirigents, candidats i partits polítics, «c'est à vous à jouer, rien ne va plus!».

10,46-52. Els alumnes solien escoltar-lo amb gran atenció. Aquest bon record també em mena avui a escriure. Ho explicava així: «Al bell oasi de Jericó, tocant a la mar Morta, hi ha un pobre, Bartimeu, assegut a la vora del camí. Demana almoïna. És cec i no pot fer altra cosa que pidolar. Sent dir que passa Jesús de Natzaret. I es posa a clamar: "Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi!" Jesús el fa cridar: "Aixeca't i vine que Jesús et crida." Bartimeu s'aixeca d'una revolada i avança cap a Jesús. "Què vols que et faci?" La resposta és ben clara: "Mestre, feu que hi vegi!" "Vés, la teva fe t'ha salvat", diu el Senyor.»

Una explicació per a tots —infants i grans— ens pot fer adonar que tots som pobres i cecs asseguts en el camí de la vida. Pidolem als qui passen, però només hi ha una persona que pugui il·luminar el nostre cor i transformar-lo: Jesús, el Fill de Déu fet home! Ell ens anima i ens conforta! Tant, que la seva claror ha consistit en el lliurament de la seva vida per a nosaltres. Ens il·lumina amb la llum de la seva resurrecció. Il·luminats en les aigües del Baptisme, duem a les mans la llum de Crist que fa claror per a nosaltres i per al món.

Quina és la nostra llum? El do de la fe. L'hem de pregar a Crist per a tothom. Les ànsies de claror i de sentit de la vida troben realitat en Jesús. Ell ens diu les mateixes paraules que a Bartimeu: «Què vols que et faci?» I nosaltres, en el diàleg orant, li demanem, de cor, la llum espiritual de la fe. La fe que tot ho aclareix. Fins a fer-nos capaços d'estimar Déu i els germans. Sabem que ara hi veiem per la fe. Un dia la fe esclatarà en la seva plenitud. Llavors veurem Déu cara a cara. Ell serà la nostra llum inextingible.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El grill

Després de veure les plantes de safrà tornava a casa amb el noi que m'acompanyava. Li comentava que ara no hi ha cap interès per veure o tenir coses tan senzilles com plantes o animalons que viuen des de sempre al país. Se'm va ocórrer posar-li l'exemple dels grills i resulta que a ell ni tan sols li sonava la paraula. Aleshores li vaig explicar que, antigament, sortíem a buscar animalons d'aquests, que nosaltres dèiem que cantaven. La veritat sigui dita perquè carrisquegen històricament. Per atrapar-los calia fer servir una tècnica curiosa. En primer lloc, calia trobar el forat on s'amagava, després introduir-hi una palleta amb suavitat, perquè no se n'adoni i surti. A continuació passava a la nostra capseta, on l'esperava una fulleta d'enciam. El grill, per a qui no el conegui, és un insecte negre, brillant i nerviós. Com dèiem abans, al dors llueixen una P o una R. Crec que els segons sonaven millor que els primers. Disfrutàvem veient qui tenia el que carrisquejava més. Als grans de casa els irritava i ens obligaven a treure'l a fora a la nit.

La tecnologia agrícola actual ha canviat moltes coses. Com a conseqüència dels pesticides han desaparegut o disminuït molts animalons. Suposo que els grills també han patit aquesta agressió, sobretot perquè els herbicides actuen sobre les plantes de les quals s'alimenten. Els nois d'avui dia que no s'interessen per sortir a buscar-los i que s'entretenen amb artefactes informàtics, no sé si gaudeixen tant. Als nostres camps també els falten plantes silvestres i han disminuït molts ocells tan habituals entre nosaltres com el pardal, l'oreneta o el pit-roig. Són coses dels temps, són mancances que anul·len la possibilitat de viure aventures senzilles i contemplar la bellesa.

El grill apareix esporàdicament dues vegades a la Bíblia, concretament al profeta Joel. Possiblement se'n parla en altres passatges. Els autors inspirats no eren experts entomòlegs i segurament els confonien amb la llagosta i el saltamartí. No anaven tan errats perquè tots ells són ortòpters, de l'ordre dels insectes, i, com a conseqüència, artròpodes.

Aquí volia arribar. Aquests són gairebé dos milions d'espècies animals, més del 90% de les que hi ha al món, és a dir, el grup que ha tingut més èxit biològic. La seva cuirassa de quitina, una substància impermeable, dura i lleugera, els permet viure fora de l'aigua i defensar-se de molts agressors. Quin èxit que va aconseguir l'evolució! Van deixar enrere els anèl·lids, els cucs de pescar indefensos, que en van ser els antecessors. Però aquesta carcassa protectora també va ser-ne la presó individual.

Si m'he entretingut en aquestes disquisicions és perquè en l'actitud d'alguns cristians d'avui hi veig una postura semblant. Viuen la seva petita fe despreocupats de tot el que passa al seu voltant. Protegits, aïllats, oblidadissos del creixement espiritual. Han conegut tants aventurers religiosos desequilibrats que han acabat malament o que s'han allunyat de l'Església, que decideixen que val més viure protegits, tancats en ells mateixos. Malgrat que la seva vida no tingui cap interès.

L'Església prospera per altres camins. Un organisme viu que no creix ni es multiplica està condemnat a desaparèixer. Benvinguda sigui la convocatòria que ha fet el Papa, d'un Any de la Fe. Cal fugir de la possibilitat de comportar-nos com els grills.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Meditació sobre Marc 10,46-52

El meu professor de Nou Testament tenia una habilitat especial per tal que els alumnes sintonitzéssim amb la seva assignatura. Som molts els preveres que el recordem i que agraïm les seves explicacions. Va aconseguir una cosa força difícil: que esperéssim amb deler la seva hora de classe i que estiméssim els textos bíblics del Nou Testament, especialment els quatre evangelis. El savi biblista explicava molt bé cadascun dels escriptors dels evangelis. El de sant Marc, per exemple, esdevenia un text breu i viu. Era la predicació de l'apòstol sant Pere. Mostra Jesús anant per la Galilea i la Judea amb molta intensitat. El text del segon evangeli presenta el Senyor amb un dinamisme constant. I està escrit de manera molt directa, amb una certa ommissió d'algunes regles gramaticals.

Els anys que vaig dedicar a la pastoral escolar recorria, força vegades, al text de l'evangelista Marc

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Una conversa encoratjadora

De tant en tant hi ha converses que t'animen per una bona temporada i t'esperonen per continuar fent el que fas amb més entusiasme i coratge. Això és el que em va passar l'altra tarda tot parlant amb un home agraït. Em comentava un llibre que vaig escriure fa molts anys amb les meves primeres impressions del món de la marginació. Ell es va veure reflectit en algunes de les situacions que descriu al llibre i es va sentir mogut a parlar-me des de la seva experiència i els seus records.

Durant una pila d'anys va viure en un món de delinqüència i drogoaddicció que el va du a la presó. Allà va passar-hi molts anys i va viure situacions límit, fins i tot respecte de la seva salut.

Ara em deia que no oblidarà mai les primeres ajudes que va rebre dels voluntaris que anem a les presons. «No us podeu imaginar fins a quin punt ens ajuden aquestes visites i el vostre acompanyament. Hi havia companys que m'ho deien, però jo no volia tractar ningú.»

Va arribar un dia que la seva malaltia el va fer més dèbil i, potser per això, més obert a rebre ajuda dels altres. Va acceptar l'acompanyament d'un voluntari de presons. El cas és que aquell seguiment va continuar quan va sortir de la presó i va anar a parar a un pis d'acollida.

La seva vida ha canviat completament. Ara no té, ni de bon tros, els diners que havia arribat a tenir amb les seves trapellereries, però és feliç amb el poquet que té i, sobretot, ha descobert què és la bondat. «Això —em deia— no m'ho hauria imaginat mai. Quan vius en un món de delinqüència o a la presó, vius sempre com a la defensiva. És com viure a la jungla on guanya el que té més força o més capacitat de sortir-se'n. Des que vaig conèixer aquest altre món he sabut que només la bondat et fa feliç, et deixa dormir tranquil.» La seva veu s'ha trencat amb l'emoció d'uns records i d'un agraïment a les persones que l'han ajudat a sortir d'aquell món en què va estar ficat durant molts anys.

Ha continuat comentant-me algunes de les escenes que descriu en el meu llibre i comunicant-me la seva emoció davant d'algunes de les que ell havia vist aleshores des d'una altra vessant i ara —em deia— les contemplava des de la capacitat d'estimar i ser estimat.

He de confessar que les seves paraules m'estaven encoratjant cada vegada més i jo també sentia créixer l'emoció que m'estava comunicant. Però va ser el seu «consell» final com una crida que des d'aquí voldria comunicar a tots els que dediquen part de la seva vida a l'acompanyament de marginats: «No us desanimeu mai quan no veieu els resultats de la vostra feina. A la llarga ho reconeixem. Sou la nostra salvació.»

Acabada la conversa, vaig donar gràcies a Déu, que és el que actua en nosaltres, donant-nos el seu Esperit.

Zoom

Eduard Brufau

Finalment el dimecres 26 d'octubre la cimera de caps d'Estat i de govern de la Unió Europea celebrada a Brussel·les va arribar a un acord per fer front al gegantí deute grec i a la crisi financera del continent. La proposta final, d'una banda, accepta perdonar a Grècia la meitat del que deu, i de l'altra decideix exercir més control sobre els bancs limitant els bonus dels directius i augmentant fins al 9% el seu fons de capital. Aquestes mesures sembla que de moment han calmat els mercats.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

La Masia, un seminari secular

El 20 d'octubre passat, es va inaugurar la nova Masia, oficialment coneguda com el Centre de Formació Oriol Tort, en homenatge al professor que sabia descobrir el talent de les persones. El 1979, 32 anys abans, sent president Josep Lluís Núñez, la primera Masia obria les portes a 20 infants. En aquest període, la Masia s'ha consolidat com el millor centre mundial per a formació de futbolistes. Leo, Xavi i Iniesta, que van copar els premis l'any passat, han sortit d'allà, així com Pep Guardiola, l'entrenador que ha aconseguit més títols de futbol per al F. C. Barcelona.

La festa d'inauguració, emotiva i espectacular, va arrencar de la premsa els millors qualificatius, com «Masia supersònica», «la nova casa dels somnis»... S'ha exaltat la nova Masia com a residència per a esportistes, espai de convivència i amistat, escola de valors, forja de persones.

No puc evitar una reflexió que vull compartir amb els meus lectors. Més d'una vegada, he comentat en alguna conversa amb amics que, mentre l'Església tancava els seminaris menors, el Barça obria la Masia, que no és altra cosa que un seminari secular. Un seminari, perquè s'hi semblen llavors de futur que, si creixen adequadament, produeixen fruits abundants. No entro en el tema de si cal reobrir els seminaris menors a les diòcesis o a les congregacions religioses, que havien rebut crítiques de fora i de dins. És descoratjador veure que un nen enyora els seus pares o que sent nostàlgia de la seva família. La majoria de pares avui es negarien en rodó a deixar-hi anar els seus fills en edat primerenca per seguir una vocació sacerdotal o religiosa. Moltes altres famílies, però, estarien encantades que els seus fills poguessin anar a la Masia, malgrat que el preu emocional fos el mateix. Molts admiren que les cuineres de la Masia haguessin de cuidar d'Iniesta quan s'enyorava de Fuentebilla, però no admetrien que un nen pogués tenir els mateixos problemes per seguir un projecte religiós. Per què? En aquests darrers decennis, s'han produït canvis profunds. S'ha desplaçat la valoració de l'àmbit religiós a l'àmbit esportiu. Ja no es construeixen temples, a excepció de la Sagrada Família, sinó poliesportius. La Masia està vinculada a l'èxit i al triomf. Els seminaris apuntaven al servei. L'esport és tangible. La fe s'orienta al que és essencial, invisible als ulls. No preocupa tant si aquest estil de vida té un preu important per als seus protagonistes perquè incorporar-se al primer equip és un somni pel qual val la pena pagar un preu molt alt. Si la Masia té tants valors formatius, educatius, personals, amb l'excepció notable que molts dels seus pupils vinguts de fora surten amb grans deficiències en l'ús del català, almenys perquè no aconsegueixen articular més de quatre paraules en una entrevista, també el tenen altres estructures, com els seminaris menors en el seu temps que formaven des de l'humanisme cristià, en edats primerenques.

Cal matisar molt aquests punts, amb les seves llums i ombres. Em permeto formular dues conclusions. Una, l'esport compta amb la complicitat social; la religió, en part, l'ha perdut. Cal analitzar el perquè. Dues, el projecte de la Masia posa en evidència una veritat nítida: cal iniciar la formació en valors des de petits. De vegades, la pastoral ho ha oblidat: «Ja decidiran quan siguin grans.» Si no semblem, impossibilitem moltes decisions de futur. El tema dona per a més, però l'espai d'aquesta columna, no.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Santiago i Montserrat

He estat un parell de setmanes a Roma, examinant els Arxius Secrets Vaticans del pontificat de Pius XI recentment oberts als investigadors, i potser un altre dia presentaré alguna de les perles que he trobat, però ara voldria comentar una altra qüestió. Ja ho havia vist en anteriors estades, però ara, una vegada més, ho he vist i m'ha fet pensar. A Roma, des de l'Edat Mitjana, hi havia les anomenades esglésies nacionals, entre elles la del reialme de Castella, dedicada a Santiago, o sigui sant Jaume, a la preciosa plaça de Navona, ara tan freqüentada pels turistes, i la de la Corona d'Aragó, la bonica església de la Mare de Déu de Montserrat. No sé per quines raons, i no sé en quina data, però devia ser ja

ben entrat el segle XX, es van vendre l'església de Santiago de la plaça Navona i van traslladar la titularitat de l'església nacional espanyola a la de Montserrat, que va passar a ser denominada «església nacional espanyola de Santiago i de Nostra Senyora de Montserrat». Aquest és el títol oficial que s'exhibeix a l'entrada, però el nom corrent del temple, i de la residència eclesiàstica i el centre d'estudis annex, és encara el de Montserrat, i el carrer on està situada, tocant al Campo di'Fiori i al Palazzo Farnese, porta el nom oficial de *via Monserrato*.

Deu ser l'únic cas en tota la santa mare Església universal d'un sant que passa oficialment al davant de la Mare de Déu, a la qual a les lletanies aclamem amb els títols de reina dels apòstols i reina de tots els sants. Però es veu que calia deixar ben clar que Castella, o Espanya, és més important que Aragó, o Catalunya. És ben curiós que aquesta inversió de dignitat, rebaixant la de la Mare de Déu, es doni precisament a propòsit d'Espanya, un país que sempre ha presumit de ser especialment marià. Però els que van perpetrar aquesta degradació de la Mare de Déu no crec que la volguessin ofendre. De segur que, si el títol hagués estat el del Pilar, d'aquella església ara se'n diria «*del Pilar y Santiago*».

Hilari Raguer
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

El suïcidi adolescent

El suïcidi d'un adolescent mentre viu a casa seva o en un centre allunyat de la família és un fet desconcertant i tràgic que la nostra societat no pot defugir, en línia amb l'increment general de suïcidis en la majoria dels països del primer món: un desafiament real a l'educació juvenil i a la salut pública.

Són molts els factors que poden portar el menor d'edat a posar fi a la seva vida. Pares, professors, metges, adults en general ens trobem atordits i desorientats. Encara que no pugui realment atribuir-se directament a la vida dels centres de menors, també els educadors se'n senten culpables. No sempre històries dramàtiques de soledat, abandonament, de vegades de margi-

nalitat, d'altres d'abús i maltractament poden explicar-ho. Encara que siguin fets aïllats, el suïcidi infantil —en una família o un centre de menors— impacta sempre. Por, llàgrimes i anàlisi. Dolor i revisió de les respostes. Cal discutir si és error o encert, valentia o por, decisió reflexionada o depressió i malaltia.

Si aquesta opció del jove per la mort primer aboca al silenci, a callar davant del Misteri, després cal preguntar-nos per causes i alternatives: escol-

ta, coherència, comprensió empàtica, respecte incondicional, valentia, tenacitat i exercici sistemàtic de la veritable recerca —lliure— del camí, més enllà dels fracassos, del sentit a la Vida. Parlar de la mort com a elecció, sense embuts ni tabús, pot ser més instructiu que defugir el tema personalment i col·lectivament: un èxit de la llibertat individual o un fracàs comunitari? Com a societat per tal de reduir aquest risc, potser caldrà fer debats i activitats amb el grup d'iguals, el més eficaç en aquesta edat per amarar de valors, ideals o utopies? La vivència compartida del fet d'estimar i de sentir-se estimat són els veritables testimonis que val la pena viure.

F. Diego Espuny
Pedagog

Mirada al món

Els camins de Santiago V. Via de la Plata

Aquest mes ens acostem a un altre dels camins a Santiago i ho fem de la mà d'un pelegrí alemany que aquest mes d'octubre està caminant per aquests indrets. Abans, però, algunes dades per situar-nos en aquesta ruta, la de la Plata.

La zona més transitada d'aquesta via comença a Sevilla i arriba fins a Zamora passant per Mèrida, Càceres i Salamanca al llarg de 715 km, tot i que cal tenir en compte que des de fa uns anys està també assenyalat el camí des de Cadis. Un cop a Zamora, concretament a Granja de Moruela, el pelegrí té dues opcions: desviar-se direcció Ourense pel que s'anomena Camí Sanabrès, 347 km, o seguir cap a la ciutat d'Astorga, on s'enllaça amb el camí Francès, 333 km.

Bé, aprofitant la trobada i l'avinentesa per fer petar la xerrada amb aquest noi, en Bley Shady, li he preguntat quines són les peculiaritats que, segons ell, té aquest camí en comparació amb el camí francès. Això és el que ens ha explicat: «Curiosament, la majoria de pelegrins que he conegut a la Via de la Plata ja havien fet almenys un cop el camí francès i consideren que caminar

per aquesta altra senda comporta augmentar la intensitat del que significa pelegrinar, tant físicament com psicològicament. Hi ha tres característiques principals que marquen la diferència entre un camí i l'altre. En primer lloc la meteorologia i el paisatge, ja que en el cas del francès les temperatures són més o menys constants al llarg de tot el tram, mentre que a la Via de la Plata, pel fet de caminar de sud a nord, la climatologia és molt més variada així com també ho és el paisatge. En segon lloc la tipologia i quantitat d'indicacions així com la distància entre albergs. Al camí Francès és pràcticament impossible perdre's ja que hi ha indicacions constants i els albergs estan molt seguits. Això, a més, et permet fer etapes curtes i adients a les condicions físiques de cadascú. I, en tercer lloc, el nombre de pelegrins que fan aquests camins. Per la Via

de la Plata puc caminar molts dies completament sol, cosa que seria impossible al francès. Si vols deixar de banda els teus problemes o situacions personals, el camí francès és un bon lloc per "embriagar-te" de nous sentiments i emocions, però si vols descansar i meditar profundament sobre la teva realitat personal la Via de la Plata és la millor opció.»

No puc acabar aquesta pinzellada de la Via de la Plata sense parlar de l'alberg més emblemàtic del camí, el de Fuenterroble de Salvatierra. Situat a cinquanta quilòmetres de Salamanca, és una casa oberta al camí, un lloc sense horaris on tothom té cabuda. Diverses habitacions, una cuina, una gran sala i l'agradable oratori Abba que convida a viure una estona de recolliment i pregària.

Seguirem doncs compartint i fent via per aquests camins de Déu, cadascun amb les seves particularitats, que ens conviden d'una forma o altra a repensar la nostra vida i contemplar-la des de la pau i la tranquil·litat que tots aquests paratges ens regalen.

Marta Miquel Grau
Santiago de Compostel·la

ETA diu la veritat?

Un pas definitiu per al cessament de la violència armada o una altra trampa de la banda terrorista a la qual ens té acostumats? Hi ha opinions per a tots els gustos. El que és indiscutible és que els que han pagat amb la seva vida el preu alt d'aquesta «representació», amb aïres de mascarada, han estat les 858 víctimes i els seus parents, que encara esperen que se'ls faci veritable justícia. Diu el refrany: «Una cosa és dir i l'altra és fer.» Les paraules mouen i commouen, però només els fets convencen.

Algú pot posar la mà al foc i assegurar que la banda de criminals terroristes és sincera en el seu comunicat? Mentre no es dissolguin, no en reconeixin els crims, no lliurin les armes i demanin perdó a les víctimes i als espanyols, les paraules dels encaputxats podem pensar que són una altra trampa. Els creients i persones de fe tenim el recurs de la pregària. Que Déu totpoderós canviï la ment i el cor d'aquests assassins i que ens deixin viure en pau i llibertat.

MIGUEL RIVILLA SAN MARTÍN
Alcorcón

El comunicat d'ETA

Calia esperar que, després del que acordessin a la Conferència de Sant Sebastià, ETA anunciés un comunicat. Diu que «és temps de veure el futur amb esperança; és temps també d'actuar amb responsabilitat i valentia». Per això, assenyala que ha decidit «el cessament definitiu de la seva activitat armada». També parla que «la cruïlla de la lluita s'ha endut moltes companyes i companys per sempre. Altres pateixen la presó o l'exili» i els expressa el seu «reconeixement i homenatge més sentit».

Però, fan menció dels milers de víctimes d'ETA entre assassinats i familiars?, dels empresaris extorsionats?, de tants ciutadans de qual-sevoledat i condició morts i mutilats per les seves armes o bombes criminals?, i la por, el temor i la manca de llibertat que han implantat durant dècades en el poble basc i arreu d'Espanya?

La derrota del terrorisme reclama com a primer pas un canvi de fons que aquí nos s'entreu. L'abandonament de les concepcions polítiques i ideològiques contràries a la dignitat de la persona i la necessària petició pública de perdó a les víctimes. Això havia de ser el primer.

NIEVES JIMÉNEZ
Madrid

Retallades

Les retallades que el govern central porta a terme i que repercuteixen de manera dràstica en totes les autonomies de l'Estat espanyol preocupen tothom. Com que pensem que és una cosa irremeiable, acceptem tots els canvis que ens imposen, però ens horroritzen especialment

Màrtirs contemporanis

Els enfrontaments sectaris que van provocar 25 morts i més de 300 ferits al Caire amenacen de trencar l'equilibri fràgil entre les comunitats religioses egípcies. Mentre la comunitat copta plorava els seus morts, nous enfrontaments es van succeir a les portes de l'Hospital Copte del Caire, on es trobaven 17 de les víctimes, totes elles cristianes.

El rotatiu *L'Osservatore Romano* publica la crida que Benet XVI va fer en defensa dels cristians d'Egipte. El Papa es va unir al dolor de les famílies de les víctimes de la intolerància religiosa i va fer una defensa valenta de la coexistència entre les diferents comunitats religioses del país: «Exhorto els fidels a pregar perquè la societat gaudeixi d'una pau autèntica basada en la justícia, en el respecte de la llibertat i de la dignitat de tots els ciutadans.»

D'altra banda, Al-Qaeda va planificar la matança dels cristians a Alexandria, on només un 15% de la població és cristiana. En l'atac hi van morir 20 persones. També centenars d'extremistes islàmics van incendiar diferents esglésies cristianes a Indonèsia.

El Parlament Europeu d'Estrasburg ha informat de la situació dels cristians en el context de la llibertat religiosa. El comunicat assenyala que «la Unió Europea ha expressat en moltes ocasions el seu compromís amb la llibertat de religió, la llibertat de consciència i la llibertat de pensament», i ha subratllat «que els governs tenen el deure de garantir aquestes llibertats arreu del món».

CLEMENTE FERRER
Madrid

les retallades en sanitat i educació, com passa a Catalunya i altres comunitats.

Hauríem de considerar Espanya i cada regió una gran empresa, en la qual nosaltres, el poble, en som els amos, ja que hi aportem els diners, i els governants s'haurien de considerar administradors senzills. És lògic, per tant, que els exigim transparència en la seva feina. Nosaltres hauríem de saber com es gasten i malgasten els nostres diners.

Els diners que s'adquireixen amb la suor del treball es gasten amb més cautela, però els que són fruit d'un regal o d'una herència són més fàcils de dilapidar sense miraments, i això és el que han fet tots. Cap empresa ben dirigida s'endeuta de manera tan irresponsable com han fet els nostres governs, i és de bojós obligar-se a pagar diàriament milions d'euros en interessos.

Per això no ens refiem de cap govern, ni central ni autonòmic. No podem viure mai tranquils fins que hi hagi per llei una comissió de persones honrades i expertes econòmicament, capaces de vetllar i investigar totes les accions, moviments i decisions dels que ens governen.

M. ROSA BONALS
Terrassa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vint línies* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Crisi camaleònica

Per què no parlem clar que és una crisi d'empreses? És una crisi de treballadors o global? És una crisi d'excés de mandataris, polítics, duplicitat de càrrecs i gestions? Manem més que treballem. Si no arreglem totes aquestes qüestions la reforma laboral no servirà de res.

PILAR FUSTÉ DE NICOLAU
Barcelona

Un pistoler catòlic

John Wayne —nom artístic de Marion Mitchell Morrison—, pistoler dur en centenars de *westerns*, un any abans de morir de càncer a l'estiu del 1979, es va convertir al catolicisme. Així ho recorda un dels néts de l'actor, Matthew Muñoz, sacerdot de la diòcesi d'Orange (Califòrnia), en una entrevista concedida a l'agència nord-americana CNA. Matthew és fill de Melinda, una dels quatre fills que l'actor va tenir amb la seva primera esposa Josephine Saenz. El 1945 se'n va divorciar i es va tornar a casar dues vegades més.

El nét ha declarat: «La meua àvia era catòlica i, des del divorci fins a la mort del seu marit, no es va tornar a casar mai. I sempre va pregar per la conversió de l'avi.» La família d'aquest mite cinematogràfic era presbiteriana i tenia bones relacions amb Tomas Clavel, arquebisbe catòlic de Panamà. El prelat sempre l'encoratjava perquè es convertís a la fe catòlica. «Un dia, el 1978 —recorda el nét—, el meu avi el va cridar i li va dir: "Ok, estic preparat."» Aleshores John Wayne es va batejar. «Poc abans de la seva mort, el meu avi es va entristir de no haver-se convertit abans. "Malauradament —em va dir—, he tingut una vida massa ocupada".» Una història amb nom sobre la salvació universal.

XUS D. MADRID
Palamós

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Quin pecat pot ser?

Pare, vull fer-li una pregunta que em preocupa des que era molt jove i que ningú no m'ha respost mai. Què vol dir «pecar contra l'Esperit Sant»? Quin pecat tan greu pot ser aquest que no és possible que sigui perdonat?

Efectivament, als evangelis hi trobem la menció de la «blasfèmia contra l'Esperit Sant» que no serà mai perdonada. A l'evangelí de Lluc (12,10) Jesús diu que «qui haurà blasfemat contra l'Esperit Sant, no serà perdonat». Comentant aquest versicle, la versió oficial de la Sagrada Bíblia de la Conferència Episcopal Espanyola diu que «la blasfèmia contra l'Esperit Sant consisteix en l'oposició directa, de paraula, però també amb actituds i comportaments, a la seva acció reveladora». Comentant el text paral·lel de Mt 12,32, se'ns diu que «aquest parlar contra l'Esperit Sant cal entendre'l en el sentit d'atribuir a Satanàs les obres que Jesús realitza per la força de l'Esperit; qui ho fa es tanca frontalment a la crida de Déu, prefereix les tenebres a la llum». Així, jo crec que hem d'entendre aquest pecat com un tancament culpable a la llum i la veritat que vénen de Déu i, per tant, al seu amor i perdó. Crec que hem d'interpretar la imperdonabilitat d'aquest pecat en el sentit de la seva permanència obstinada en ell mateix fins a la mort. Si qui es troba en aquesta situació canvia d'actitud pot rebre el perdó, però si hi roman, seria impossible.

Per posar un exemple: imaginem una persona que tanca sota pany i forrellat les finestres de casa seva perquè no hi entri la llum del sol. Tot i que el sol vulgui entrar-hi, serà impossible. Ens trobem davant del misteri d'una llibertat creada que té la trista possibilitat de mantenir-se en un «no» a Déu fins al final. Segons sant Tomàs d'Aquino, és un pecat «irremissible per la seva mateixa naturalesa perquè exclou els elements gràcies als quals es concedeix la remissió dels pecats». Llegim en el Catecisme de l'Església catòlica que la misericòrdia de Déu no té límits, però qui es nega deliberadament a acollir la misericòrdia de Déu, mitjançant el penediment, rebutja el perdó dels seus pecats i la salvació oferta per l'Esperit Sant. El beat Joan Pau II ho explicava així: «Aquesta blasfèmia no consisteix en el fet d'ofendre amb paraules l'Esperit Sant; consisteix, més aviat, en el rebuig d'acceptar la salvació que Déu ofereix a l'home mitjançant l'Esperit Sant.»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

La Sagrada Família de Barcelona, fruit de la pregària ben feta

María del Pilar Vila

El 7 de novembre, data en què va ser consagrat el temple de la Sagrada Família per Benet XVI, era la festa litúrgica del beat Francesc Palau. Podríem dir que aquella cerimònia litúrgica era la coronació de la seva pregària en bé de l'Església. Quan Francesc Palau va ser ordenat sacerdot (1836), l'Església a Catalunya vivia un dels seus pitjors moments; semblava una Església propera al desastre, com diria Vicens Vives.

Francesc Palau va constatar que per molt que es pregués per l'Església, la situació eclesial era cada vegada pitjor. Des d'una lectura atenta de la Bíblia va comprendre que els pecats col·lectius dels fills de l'Església al llarg dels segles esdevenien una barrera entre Déu i el poble suplicant; aquests pecats impedi- en que les pregàries dels fidels arribessin a Ell (Lm 3,44; Is 59,2).

Primavera eclesial

Durant onze anys el P. Palau, en ermites i coves, a la llum de l'Evangeli, no deixava de reconèixer humilment els pecats dels fills de l'Església i oferia l'Eucaristia en reparació. D'aquesta manera va col·laborar perquè la pregària del poble arribés a Déu i fos escoltada. Déu va mostrar la seva misericòrdia infinita amb una gran efusió

EFE/Jesús Diges

del seu Esperit sobre l'Església. Serà l'Església a Catalunya, que va educar en la fe Francesc Palau, la que experimentarà la primavera eclesial més gran de la seva història.

En aquesta renovació, el poble català va saber implorar la protecció de Maria en la seva advocació de Montserrat i honorar-la amb el seu amor. La intercessió poderosa de Maria davant del seu Fill va aconseguir per al poble català la gràcia que prengué progressivament consciència de la seva identitat, se sabés estimar i valorar,

«La finalitat del gran temple és la pregària col·lectiva de tot el poble que canta i contesta al celebrant»

redescobris les arrels cristianes de la seva història i de la seva cultura.

En el renaixement de Catalunya va haver-hi una intensa compenetració entre la cultura i la fe. La basílica de la Sagrada Família n'és un exponent destacat. L'arquitecte Antoni Gaudí, anticlerical en la seva joventut, es va convertir i va viure fins a la mort una fe cristiana profunda i sincera. En la seva persona es constata com van ser escoltades les pregàries que el beat Palau adreçava a Déu perquè els increients es convertissin, de manera «que amb la seva penitència i fervor us donin més glòria que no pas la que us van prendre amb la seva impietat».

En el retorn a la fe de Gaudí serà decisiva la influència d'un clergat il·lustrat, tolerant i obert: el bisbe Antoni Grau en la seva conversió; Torras i Bages, en el fet que posés els seus talents al servei d'un ideal cristià i català; el bisbe Pere J. Camps serà el seu mestre de litúrgia. Dirà Gaudí: «Jo treballa per Catalunya en el meu àmbit, aixecant el temple, ja que el temple és el més digne per representar un poble.» «La finalitat del gran temple és la pregària col·lectiva de tot el poble que canta i contesta al celebrant», convicció que es va contemplar en tota la seva admirable bellesa el dia de la seva consagració i va ser visualitzada en tota la seva esplendor per milions de persones arreu del món.

XIII Trobada de la Família Carmelitana de Catalunya i Balears

Enric Masdeu

La gran família del Carmel teresià sorgeix d'una llavor única plantada, allà per terres castellanes, per una dona de gran personalitat que va intuir que aquells eren temps «d'incertesa» per a una Església necessitada d'una posada al dia davant l'enquistament de les seves estructures i dels avenços de la reforma protestant. D'aquella semença sorgí el Carmel descalç, que va anar creixent i estenent els seus braços per molts països del nostre món.

Paral·lelament, i amb la mateixa base del pensament teresià, diferents persones, amb un fort carisma, van anar creant nous grups sensibilitzats pels problemes i les necessitats del seu entorn. Així, aquí i allà naixien, sobretot en el segle XIX, múltiples congregacions religioses, la majoria amb la finalitat de cobrir les mancances de caire social que la societat civil no podia abastar.

Setanta institucions

Avui, aquesta gran família agrupa prop de setanta institucions en tot el món. Són entitats germanes, cadascuna amb la seva pròpia personalitat i carisma, que mantenen, però, el denominador comú de filiació a la seva mare, Teresa de Jesús.

No sempre són senzilles les relacions entre els germans. Per això és

Toni Antoja

bo mantenir aquell contacte permanent que ajuda a conservar el caliu fraternal entre uns i altres. En aquest sentit, a casa nostra, cada any tota la gent de la gran família teresiana catalanobalear és convocada a una trobada per fomentar aquests llaços fraternals.

Jornada festiva

Així es va fer, novament, el primer dissabte d'octubre, durant el qual més de dues-centes persones vam poder gaudir d'una alegre jornada festiva a les Terres de Ponent al més pur estil carmelità. Als afores d'Aitona, en un trauc una mica verd enmig d'un paratge d'aspecte desèrtic, el pare Francesc Palau va habilitar un esvanc de la roca protegint-lo amb una paret frontal, on va viure uns mesos

de la seva joventut. Amb el temps, les Carmelites Missioneres Teresianes han anat convertint aquest lloc en un punt de pelegrinatge dedicat a la memòria del seu fundador. El lloc es presta a la meditació i el silenci i les religioses hi han aixecat espais per al recés comunitari o personal.

El dia 1, l'esplanada del recinte de la cova del Pare Palau va ser l'escenari de l'eucaristia, acte central de la trobada. La resta de la jornada va transcórrer entre la visita a la cova, una introducció a la vida i al carisma fundador de Francesc Palau, el dinar de germanor i la visita al santuari dedicat a santa Teresa de l'Infant Jesús de Lleida, precisament el dia de la seva festa.

La trobada d'aquest any s'emmarcava, precisament, en el bicentenari del naixement d'aquesta carmelita

d'Aitona que, quan tot just havia professat com a frare, es va veure foragitat del convent per les revoltes i per les lleis civils, la qual cosa no minvà sinó que de ben segur impulsà el seu esperit inquiet i creatiu. Del seu carisma nasqueren diverses congregacions, que continuen avui en les Carmelites Missioneres i les Carmelites Missioneres Teresianes, àmpliament esteses per uns quants països. Elles, juntament amb les dues branques, masculina i femenina, dels Carmelites Descalços, les Carmelites de Sant Josep, fundades per Rosa Ojeda, i les Carmelites Tereses de Sant Josep de Teresa Toda i Teresa Guasch, també amb el Carmel Seglar i els diferents grups de laics que viuen la seva fe en les nostres comunitats teresianes, conformen la gran família carmelitana a la nostra terra.

Paraula i vida

Fa un any de la memorable visita de Benet XVI

Amb joia, la ciutat de Barcelona va viure la visita apostòlica del Sant Pare Benet XVI els dies 6 i 7 de novembre de 2010, per a la dedicació de la basílica de la Sagrada Família i la visita a l'Obra Benèfico-Social Diocesana del Nen Déu. Fou un autèntic do de Déu. El Sant Pare visità la nostra Església diocesana i ens manifestà el seu afecte i la seva sol·licitud pastoral. Al peu de l'avió que el retornava a Roma, em va dir que s'emportava un record inoblidable d'aquesta visita. Nosaltres també en conservem un record inoblidable.

Aquests dies es compleix el primer aniversari d'aquells esdeveniments. La litúrgia de l'Església té el costum de remarcar la dedicació d'un temple celebrant-ne l'aniversari. Això és el que avui farà l'arxidiòcesi amb una celebració de l'eucaristia a la mateixa basílica de la Sagrada Família. És una bona ocasió per donar gràcies a Déu per la visita apostòlica del nostre estimat Sant Pare, per renovar els nostres sentiments de comunió i afecte envers ell, i per recordar i posar en pràctica els missatges que

ens va deixar durant la seva estada entre nosaltres. Aquesta celebració també és una ocasió per donar gràcies a Déu pel do del sacerdoci ministerial fet per Jesucrist a la seva Església. Tota ordenació sacerdotal és una molt bona ocasió per agrair aquest do del Senyor, com ho va ser el passat 23 d'octubre quan, en la mateixa basílica de la Sagrada Família, vaig tenir el goig d'ordenar sis nous preveres.

En la celebració d'avui farem una especial memòria d'una ordenació que tingué lloc ara fa cinquanta anys a l'església parroquial de Santa Maria de Cornellà. L'arquebisbe Gregori Modrego Casaus imposava les seves mans d'apòstol a trenta-sis diaques de Barcelona, entre els quals hi havia el que avui té confiada la missió de servir com a arquebisbe la comunitat catòlica de Barcelona.

Han passat cinquanta anys durant els quals ens hem esforçat a servir l'Església en el lloc i en els ministeris que han configurat el camí personal de cada un d'aquells nous preveres ordenats pel recordat doctor Modrego. Vàrem acceptar la crida

del Senyor i ens hem esforçat a ser-li fidels. Dia rere dia, hem anat repetint amb joia més madura aquell sí inicial a Jesucrist. Perquè dia rere dia hem sentit el ressò d'aquella mateixa crida en la Paraula, en l'Església i en el món.

En celebrar les noccs d'or sacerdotals, ens preocupa que en el futur manquin a les nostres comunitats cristianes els preveres. Per això, la celebració d'avui té una clara intenció d'invitació als joves que es puguin sentir cridats al sacerdoci a dir el seu sí al Senyor. D'aquesta manera, la celebració d'avui unirà el record de la visita i la dedicació pel Sant Pare de la nova basílica amb l'acció de gràcies pel do del sacerdoci i la pregària per les vocacions sacerdotals. I també inclourà un signe de solidaritat amb les persones que pateixen les conseqüències de la crisi actual. Agraïxo a les persones que ens vulguin acompanyar amb el seu afecte i la seva pregària. I també agraïxo les aportacions que es puguin fer al projecte destinat als joves sense feina que gestionarà la nostra Càritas diocesana.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

Els sants no són rars

Una de les acusacions que es van fer a Joan Pau II va ser la d'haver convertit el Vaticà en una «fàbrica de sants». Va respondre amb bon humor: «La culpa és de l'Esperit Sant.» En realitat era també desig del Papa que es visualitzés el missatge central del concili Vaticà II: la vocació universal a la santedat. Aquesta «santedat per a tots» és l'altra cara de la moneda de la festa que acabem de celebrar: Tots Sants.

Durant el seu llarg pontificat, el papa Wojtyła va aprovar 483 canonitzacions i 1.345 beatificacions. Entre els elevats als altars hi havia persones de totes les races i dels països més diversos, com correspon a un món cada vegada més global. Volia que cada poble pogués pregar als seus sants i prendre'n model. Alguns oferien un exemple molt actual, eren sants del segle XX, com Maximilià Kolbe, el pare Pius, Josepmaria Escrivà, Edith Stein, sor Àngela de la Creu, Pere Tarrés... Amb alguns d'ells hi havia tingut tractes: amb el pare Pius s'hi havia confessat, i amb la mare Teresa de Calcuta —el

procés de la qual va iniciar tan aviat com li va ser possible— tenia una sintonia especial, sobretot des de la visita a la seva Llar del Moribund a la ciutat índia.

Quan ella va morir, només cinc dies després de la princesa Diana de Gal·les, el Papa va comentar als assistents, en un dinar privat, que li semblava providencial aquesta coincidència de dates. Sentia simpatia per la jove princesa, encimbellada per la fama i els honors que dóna el món, pels *paparazzi*, que van exaltar la seva vida i la van perseguir fins al final, com si els pertanyés. Teresa de Calcuta, en canvi, a qui la princesa admirava, també havia rebut honors, fins i tot era Premi Nobel de la Pau, però vivia completament aliena als condicionaments de la fama, fins al punt que, en saber la concessió del Nobel, va desaparèixer durant una setmana, per desesperació de periodistes i d'autoritats. L'Església, quan proclama sants, no en reconeix la fama, sinó la identificació amb la voluntat de Déu. És molt conscient que amb això només ofereix mos-

tres del que és una vida lliurada a Crist i als altres. Sap que hi ha innumbrables persones que viuen en santedat, encara que mai no tindran el reconeixement —d'altra banda innecessari— de l'opinió pública. Són sants anònims, excepte per a Déu, silenciosos, que passen per la vida amb un heroisme que sembla natural: pares i mares de família, religiosos, sacerdots i fundadors, que porten una vida exemplar, la qual cosa que no els evita tenir defectes, caure i tornar a aixecar-se.

El fet que Jesús emprés els seus trenta primers anys de vida a treballar al taller de fusteria de Natzarèt, és un missatge clar del valor que donava a la vida ordinària, que pot ser perfectament camí de santedat. Benet XVI ha dit que els sants no són atletes de la vida espiritual, que fan coses a les quals no tenen accés la majoria de les persones. I encara menys són rars. Són vides orientades cap al Senyor, i, com les brúixoles, indiquen el nord, amb el seu exemple assenyalen Crist en la societat en què viuen.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

NOVEMBRE

6. DIUMENGE

XXXII de durant l'any, Verd. Lectures: Saviesa 6,12-16 / Salm 62 / 1 Tessalonicencs 4,13-18 / Mateu 25,1-13
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sever, b. i mr.; Lleonard, erm.; Santes, Beatriu, vg.

7. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Saviesa 1,1-7 / Salm 138 / Lluc 17,1-6. Lleida i Tarragona: *Beat Francesc Palau i Quer* (MLI), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ernest, mr.; Florenci, b.; Severí, mr.; Jacint-Maria Castañeda, prev. i mr.; Santes, Carina, vg. i mr.

8. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Saviesa 2,23-3,9 / Salm 33 / Lluc 17,7-10
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, mr.; Deocat I, p.; Santes, beata Isabel de la Trinitat, rel.

9. DIMECRES

Dedicació de la Basílica del Laterà (F), Blanc. Lectures: Ezequiel 47,1-2.8-9.12 / Salm 45 / Joan 2,13-22
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Crist de Balaguer. Sants, Teodat, mr.

10. DIJOUS

Sant Lleó el Gran (MO), Blanc. Lectures: Saviesa 7,22-8,1 / Salm 118 / Lluc 17,20-25. Solsona: **Dedicació de la Catedral** (S), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Avel·lí, prev.; Tiberi, mr.; Santes, Teopista, vg.

11. DIVENDRES

Sant Martí de Tours (MO), Blanc. Lectures: Saviesa 13,1-9 / Salm 18 / Lluc 17,26-37
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Menna, mr.

12. DISSABTE

Sant Josafat (MO), Vermell. Lectures: Saviesa 18,14-16;19,6-9 / Salm 104 / Lluc 18,1-8
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Emilià de la Cogolla, erm.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Sense l'esposa no hi ha banquet nupcial

Avui ens fixarem en una variant del còdex *Beza*, avalada per alguns manuscrits grecs i per totes les antigues versions llatines, siríaques i coptes. Sens dubte formava part de l'original de Mt 25,1 quan es feren les primeres traduccions a finals del segle segon, però manca en la majoria de manuscrits grecs: «Aleshores s'assemblarà el regne dels cels a deu noies que, havent pres les seves llànties, anaren a l'encontre de l'espòs i de l'esposa.» L'omissió d'«i de l'esposa» es produí a les primeries de la transmissió del text i té cert regust de masclisme. Però el més greu és que es desdibuixa l'al·lusió al Càntic dels Càntics, on les adolescents que acompanyen l'esposa i els companys de l'espòs dialoguen amb els protagonistes principals del drama. Mateu proposa una paràbola sobre la vinguda imminent de l'Espòs acompanyat de l'Esposa, del Messies que, si bé ha estat rebutjat per Israel, ha trobat en l'Església espiritual l'Esposa ideal amb la qual vindrà a celebrar el banquet del regne. És l'única paràbola proposada en temps futur, «s'assemblarà el regne dels cels». Les «deu noies» interpreten el paper de les adolescents del Càntic. «Però cinc d'elles eren nècies i cinc assenyades. Les nècies, doncs, en prendre les llànties, no prengueren amb elles oli en les seves ampolles. En canvi, les assenyades prengueren oli en les ampolles juntament amb les seves llànties.» Totes elles porten llànties i ampolles, però tan sols les assenyades han pres oli amb elles. L'oli és l'Esperit Sant: o se'n té o no. Mateu remarca que, com que l'Espòs trigava, «totes s'endormiscaren i s'adormiren», descrivint així la situació de profunda tebiesa de les seves comunitats cristianes. «A mitjanit un crit ressonà: "L'Espòs és aquí! Sortiu al seu encontre." Aleshores es despertaren totes les noies i espavilaren les seves llànties.» A les nècies, per manca de previsió, se'ls apagaven les llànties, però les assenyades no els en podien prestar, car no abastava per a totes. «Mentre anaven a comprar-ne» als «venedors», als qui donen a canvi tota mena de subrogats espirituals, «arribà l'Espòs i les qui estaven preparades entraren amb ell a les noces, i es va tancar la porta». Les assenyades «es porten l'oli», han revifat l'Esperit que dormia en elles i han pogut travessar la porta que les conduïa al banquet de noces, identificant-se plenament amb l'Esposa. Per molt que truquin les nècies, la resposta de l'Espòs ens adverteix de nou: «Us asseguro que no sé qui sou.» Ens invita a viure desperts i espavilar les llànties.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXII de durant l'any

Lectura primera

Sv 6,12-16

Troben la saviesa tots els qui la cerquen

Lectura del llibre de la Saviesa:

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

Salm responsorial

62

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco.
Tot jo tinc set de vos,
per vos es desviu el meu cor,
com terra eixuta sense una gota d'aigua.

R. Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.

Jo us contemplava al vostre santuari
quan us veia gloriós i poderós.
L'amor que em teniu val més que la vida;
per això els meus llavis us lloaran. **R.**

Que tota la vida us pugui beneir
i alçar les mans lloant el vostre nom.
Saciat del bo i millor,
us lloaré amb el goig als llavis. **R.**

Quan des del llit us recordo,
passo les nits pensant en vos,
perquè vos m'heu ajudat,
i sóc feliç sota les vostres ales. **R.**

Lectura segona

1Te 4,13-18

Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.

Al·leluia

Mt 24,42a,44

*Vetlleu, estigueu a punt,
Que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.*

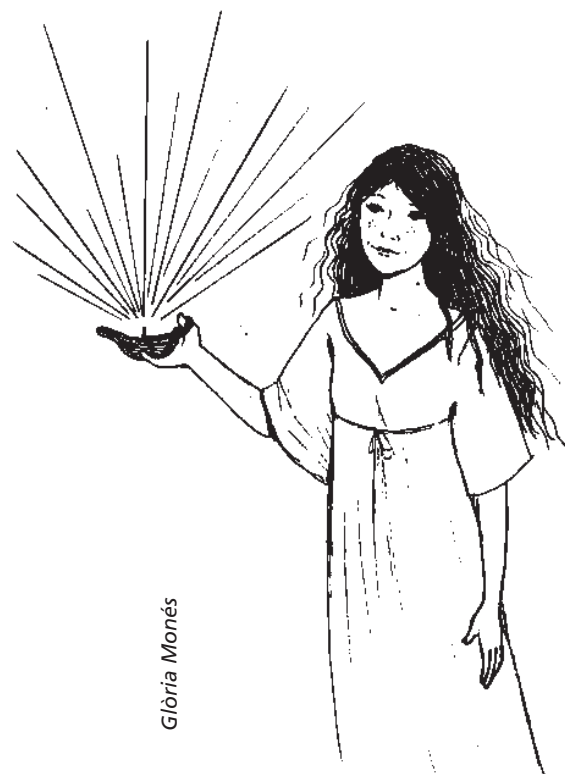
Evangelí

Mt 25,1-13

L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudents se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els

vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudents els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us conec." » Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora. »

Eucaristia, pregària d'acció de gràcies

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El do nascut en la pregària

Quan celebrem el memorial del Senyor, repetim essencialment les paraules i els gestos de Jesús en el Sopar, tal com ens els expliquen sant Pau i els sinòptics. Un element que no falta mai és l'acció de gràcies (*eukaristia*, en grec). En efecte, Jesús va instituir el seu memorial en un context de pregària d'acció de gràcies, que va passar del ritual de la Pasqua antiga a la novetat de la seva Pasqua. El do de l'Eucaristia va néixer en una eucaristia, i continua actualitzant-se en una eucaristia. Abans de referir-se als dons —el pa i el vi consagrats— la paraula «eucaristia» es referia, al començament, a la pregària, i precisament perquè aquesta pregària/eucaristia es fa sobre els dons, aquests són «eucaristitzats», esdevenen ells Eucaristia. Aquesta és la forma com parla sant Justí, al segle II, en parlar de l'assemblea dominical. Segles més tard, Berenguer de Tours professava la fe catòlica en l'Eucaristia, afirmant que aquesta era veritablement el Cos i la Sang de Crist «pel misteri de la sagrada oració i les paraules del nostre Redemptor». Això fa de la pregària eucarística no sols la pregària central de la missa, sinó també, juntament amb el Parenostre, veritable pregària de Jesús.

El centre i el cim de tota la celebració

«D'entre tot el que pertoca al sacerdot, el primer de tot és la pregària eucarística, que és el cim

de tota la celebració... Amb la Pregària eucarística, que és una oració d'acció de gràcies i de santificació, s'inicia el centre i el cim de tota la celebració... El sentit d'aquesta pregària és que tota l'assemblea dels fidels s'uneixi amb Crist en la proclamació de les meravelles de Déu i en l'ofertament del sacrifici. La Pregària eucarística exigeix que tothom l'escolti amb reverència i silenci» (Ordenament general del Missal Romà, n. 30 i 78). Es tracta, doncs, de la pregària del sacerdot, no sols perquè és ell només el qui recita el text, sinó perquè és ell el qui, d'acord amb la missió que li fou donada en l'ordenació, té la veu de l'Església i la veu de Crist en aquesta pregària, encara que no de la mateixa manera. Té la veu de l'Església en el conjunt de la pregària: «Nosaltres, els vostres ministres, i tot el poble sant», diu el venerable cànon romà, l'actual pregària eucarística primera. Els fidels s'uneixen a l'ofrena del sacrifici de Crist que fa el sacerdot, de tal manera que tots formen «l'Església, que ofereix i que és oferta» (sant Agustí). Però té també, ell sol, la veu de Crist, quan actua com a instrument personal del Senyor en la narració del sopar i en les paraules de la consagració del pa i del vi. Aquesta acció del sacerdot «en la persona de Crist», per la qual s'actualitza —es fa «contemporani», deia Joan Pau II— el misteri pasqual

en l'avui de l'Església, és la que fa possible que el poble sacerdotal exerceixi com a tal en l'ofrena eucarística. Sense l'acció del sacerdot no hi ha Eucaristia.

Si bé és el sacerdot sol el qui recita la pregària, això no significa que l'assemblea se'n pugui desentendre. L'assemblea prega escoltant i fent seva espiritualment la pregària eucarística. No pas, certament, dient-la, ni en veu baixa ni en veu alta, encara que de tant sentir-la hom l'hagi apres de memòria. Aquesta pregària no és com el Parenostre, que recitem tots en veu alta, alhora. Seguint el ritme de la pregària, l'assemblea, en el silenci, lloa i dona gràcies, però canta el *Sant, sant, sant*; invoca l'acció de l'Esperit sobre les ofrenes; contempla i adora l'acció sagrada del memorial del sacrifici de Crist; proclama la grandesa i meravella del misteri de la fe, fa memòria del misteri pasqual sacramentalment present, i s'uneix a l'ofrena de Crist, feta una vegada per sempre; invoca una vegada més l'acció de l'Esperit que unifica l'Església en Crist; prega perquè el Senyor tingui present la seva Església, els difunts, els presents i tots els homes. Finalment, l'assemblea sencera alça la veu en un «Sí, Amén», solemne i vibrant, que rubrica la lloança trinitària del sacerdot.

La pregària eucarística pot passar gairebé desaparebuda en les celebracions si se'n fa una recitació inadequada, o els fidels no la segueixen espiritualment. Però no es pot oblidar que és l'element cabdal de la celebració.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Lleonard de Noblac

- ✓ Nascut a la Gàl·lia cap a l'any 500
- ✓ Noble franc convertit al cristianisme
- ✓ Ermità que va donar la llibertat a nombrosos presos
- ✓ Va morir a Noblac, prop de Llemotges, l'any 559

La vida de sant Lleonard de Noblac o de Llemotges ens ha arribat gràcies a una obra del segle XI, escrita segles després de la mort del sant. Segons aquesta tradició, quan sant Remigi, bisbe de Reims, va convertir al cristianisme el rei merovingi Clodoveu I, tota la cort va seguir el seu exemple. Entre els batejats hi havia sant Lleonard i tots els seus parents.

El jove aristòcrata va obtenir del rei el permís d'alliberar tots els presos que cregués que es mereixien la vida en llibertat, una mesura de gràcia per celebrar la conversió al cristianisme. Sant Lleonard va recórrer la Gàl·lia alliberant nombrosos presoners i es va anar guanyant el favor del poble. Per tota la tasca que estava fent el rei li va oferir un bisbat, però ell va refusar l'ofertament i va entrar a un monestir prop d'Orleans. Més tard, quan vivia com a ermità als boscos de Llemotges, el monarca va demanar ajut al sant perquè la reina tenia un part molt complicat. Per mitjà de la pregària, Lleonard va aconseguir que tot anés bé i la reina va donar a llum sense més problemes. Com a agraïment els monarques li van donar uns terrenys a l'indret de Noblac, i sant Lleonard hi va fer construir una abadia.

LA SAGRADA FAMÍLIA ACULL L'ORDENACIÓ DE QUAT

Els diaques
ja són p

Samuel Gutiérrez

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

«Avui és el dia més feliç de la meua vida! Demà, però, encara ho serà més! Per què? Perquè cada dia sóc més feliç... Aquesta sensació l'experimento des del mateix dia que el Senyor em va cridar i jo li vaig dir que sí!» Aquestes paraules del jove Carlos Barroso van posar el colofó a una esplèndida celebració a la Sagrada Família en el decurs de la qual van ser ordenats sis nous preveres: quatre sacerdots diocesans de l'arxidiòcesi de Barcelona i dos frares dominics de Gandia i Tarragona. Les paraules entusiastes del jove prevere barceloní van ser el millor eslògan vocacional que es podia fer en una jornada com aquesta. Li sortien del cor —més encara, de les entranyes—, amb un somriure al rostre que manifestava la seva autenticitat. I va acabar dient davant de la gran assemblea aplegada: «Estem totalment aclaparats! No deixeu de pregar mai per la nostra santedat.»

També el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir satisfet la cerimònia, va aprofitar l'ocasió per convidar una vegada i una altra els joves assistents, nombrosíssims, a deixar-se interpel·lar per Déu i abandonar-se al seu projecte de vida: «Estimats joves que sou amics d'aquests nous sacerdots. Jesús també us ha donat o us donarà una vocació. Escolteu amb atenció i generositat en la pregària si és com la dels vostres amics, la vocació a ser sacerdots. Sereu com ells plenament feliços. Digueu sí a la vocació que Jesús té pensada per a cadascun de vosaltres.»

En el marc incomparable de la basílica de la Sagrada Família, el purpurat es va mostrar joïós d'ordenar sis nous preveres per a l'Església: «Sou imatge de l'amor de Déu per la seva Església.» Quatre d'ells, a més, van ser ordenats com a diaques poc abans de la visita del Papa a Barcelona i van participar activament en la cerimònia dedicació de la Sagrada Família. Van ser anomenats

MN. PEDRO RIVERO
(Valladolid, 1957)

Parròquia de Santa Cecília de Barcelona

«El Senyor em mostra avui tota la comunitat, tant la comunitat parroquial com la comunitat escolar o la familiar, i em dona l'encàrrec de pasturar-los. Quina

emoció i alhora quina responsabilitat! Els he de donar raó amb la meua vida i la meua predicació que Ell és amor, perdó, comprensió, justícia... El gran desafiament és que la vida de cada persona pugui prendre una nova dimensió. Tot i que la meua ordenació té lloc en una edat més aviat madura, Déu s'ha fet sempre molt present al llarg de tota la meua vida. Aquesta presència em demanava ara una implicació molt més gran, una donació total de tot el meu ésser.»

MN. JUAN RAMÓN LA PARRA

(Barcelona, 1980)

Universitat Gregoriana de Roma

«El sacerdoci és, abans que res, un servei a Déu i als germans. Però també és un camí de vida i de felicitat per aquell que respon positivament a la crida

del Senyor. És un ministeri immens perquè estimant Déu i els germans és com nosaltres som feliços. Inicio, doncs, aquesta nova aventura en la meua vida amb molta alegria, però també amb humilitat i senzillesa, confiant els meus límits a Déu, perquè faci de mi la seva voluntat en cada moment. Tant de bo que el meu ministeri sigui sempre ocasió perquè Crist faci arribar la seva paraula de vida i de felicitat a cada persona.»

MN. CARLOS BARROSO
(Barcelona, 1983)

Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona

«El cor se'm queda petit de tanta alegria que sento! Ser capellà és apassionant! Al·lucino només de pensar-hi... Cada dia sóc més feliç! El ministeri sacerdotal

representa per a mi la vida sencera. Espero no acostumar-me mai a tenir Nostre Senyor a les mans i oferir la seva gràcia. És Déu qui, en la seva misericòrdia, m'ha cridat al ministeri i m'ha seduït fins a l'enamorament. Ell em fa avui capellà per a tota l'eternitat! I ho fa, a més, en el marc incomparable de la Sagrada Família. És com un somni fet realitat!»

PRE CAPELLANS DIOCESANS I DOS FRARES DOMINICS

Preveres del Papa Preveres

afectuosament aleshores com els «diaques del Papa». L'arquebisbe de Barcelona va recordar aquest fet històric i va convidar els nous preveres a prendre com a model del seu ministeri el magnífic temple gaudinià: «Aquest temple ha de ser sempre per a vosaltres una icona per al vostre treball ministerial fent de l'Església diocesana de Barcelona, del seu presbiteri i de les comunitats que servireu, autèntiques famílies a imitació de Jesús, Maria i Josep.»

Sacerdots «sants i evangelitzadors»

En la seva homilia, el cardenal va instar els joves ordenands a ser «sants i evangelitzadors sacerdots», sobretot en aquest temps en què l'Església s'aboca en la nova evangelització: «Heu d'il·lusionar les comunitats cristianes a les quals servireu, en un afany vers un nou anunci de Crist com a salvador del món. La nova evangelització és ara més urgent que mai i vosaltres, nous preveres, heu de ser-ne missatgers.»

Durant la litúrgia d'ordenació, viscuda amb gran recolliment i actitud d'acció de gràcies, els candidats al sacerdoci van fer promesa de respecte i obediència al bisbe i als seus successors i van rebre la imposició de mans. Abans, però, tota l'assemblea va invocar sobre ells la intercessió de tots els sants. Els nous preveres van rebre, tot seguit, els ornaments propis del sacerdot —estola i casulla— i el cardenal els va ungir les mans amb el sant crisma. Finalment se'ls va lliurar el pa i el vi i tant el cardenal com la resta de concelebrants els van donar la benvinguda al presbiteri amb el bes de pau. «Pensa sempre el que faràs, reproduïx el que commemoraràs i conforma la teva vida al misteri de la creu del Senyor.» Aquestes paraules del ritu d'ordenació condensaven l'essència d'un ministeri que els nous preveres exercirien per primera vegada, amb joia inconfusible, minuts després en la litúrgia més pròpiament eucarística.

MN. CARLOS BARBA
(Barcelona, 1969)

Parròquia de Sant Julià
d'Argentonà

«L'ordenació presbiteral és un moment llargament esperat. És el fi per al qual vam entrar un dia al Seminari, tot seguint la crida del Senyor. Aleshores es va

iniciar un procés de discerniment que arriba a un punt culminant amb l'ordenació. Avui rebem un do immens del qual no som dignes! La dignitat només resideix en el Senyor que ens ha cridat... Per això és un moment que visc amb nervis, però content i amb moltíssima il·lusió. És un moment per donar moltes gràcies a Déu per tota la gràcia especial que ha envoltat tant la nostra ordenació diaconal com la presbiteral.»

P. VICENT BENEDITO,
O.P. (Gandia, 1973)

Convent de Santa Caterina de
Barcelona

«El ministeri sacerdotal és la màxima expressió del carisma de la predicació, que és el propi de l'Orde Dominicà. Aquesta és una vocació que, personalment,

vaig rebre a través de l'estudi i el contacte social amb gent desfavorida. Va ser aleshores quan em vaig adonar del que podia suposar la grandesa de la predicació de la Paraula de Déu. Aquí trobo el fonament de la meua vocació com a dominic i ara com a prevere: la predicació de la Paraula, que va unida sempre al compromís amb justícia social i la justícia evangèlica.»

P. ALEJANDRO LÓPEZ,
O.P. (Tarragona, 1981)

Reial Convent de Predicadors de
València

«La consagració sacerdotal és un pas molt important en la meua vida, en la meua configuració amb Crist, sobretot a través del servei als altres i l'acompanya-

ment espiritual. El carisma dominic imprimeix al ministeri un amor especial per la Paraula de Déu i la predicació, així com per la vetlla de les ànimes, que és comú a tots els pastors de l'Església. Visc, a més, aquest carisma amb una sensibilitat especial pel món de la música i de la bellesa, que crec que forma part de la visió cristiana de Déu: un Déu polifònic, que embolcalla i que necessita el llenguatge humà per arribar als altres.»

Barcelona

El cardenal demana un esforç de solidaritat davant l'actual crisi econòmica

Carta pastoral «Nova evangelització i solidaritat»

Redacció
Barcelona

El Dr. Lluís Martínez Sistach ha publicat una extensa carta pastoral sobre els objectius de l'arxidiòcesi en els propers anys. «Els prop de cinc milions d'aturats del nostre país és una xifra esfereïdora i que posa en relleu la gravetat de la situació», diu el cardenal de Barcelona en la seva carta pastoral titulada *Nova evangelització i solidaritat*.

El cardenal anuncia la celebració a Barcelona de dos esdeveniments per al proper any: una reunió de l'Atri dels Gentils, sobre la fe i la bellesa inspirada, en la basílica de la Sagrada Família, i la Missió Metròpolis, que tindrà lloc a dotze ciutats europees durant la propera Quaresma.

La carta pastoral es titula *Nova evangelització i solidaritat* i és un document que presenta l'esperit i els objectius concrets d'un pla d'acció proposat a tota l'arxidiòcesi de Barcelona per als anys 2011-2015. Els objectius del Pla Pastoral de l'arquebisbat barceloní són: l'anunci de Jesucrist als qui no el coneixen; la pastoral de la iniciació cristiana, i la solidaritat, expressió de la fe cristiana.

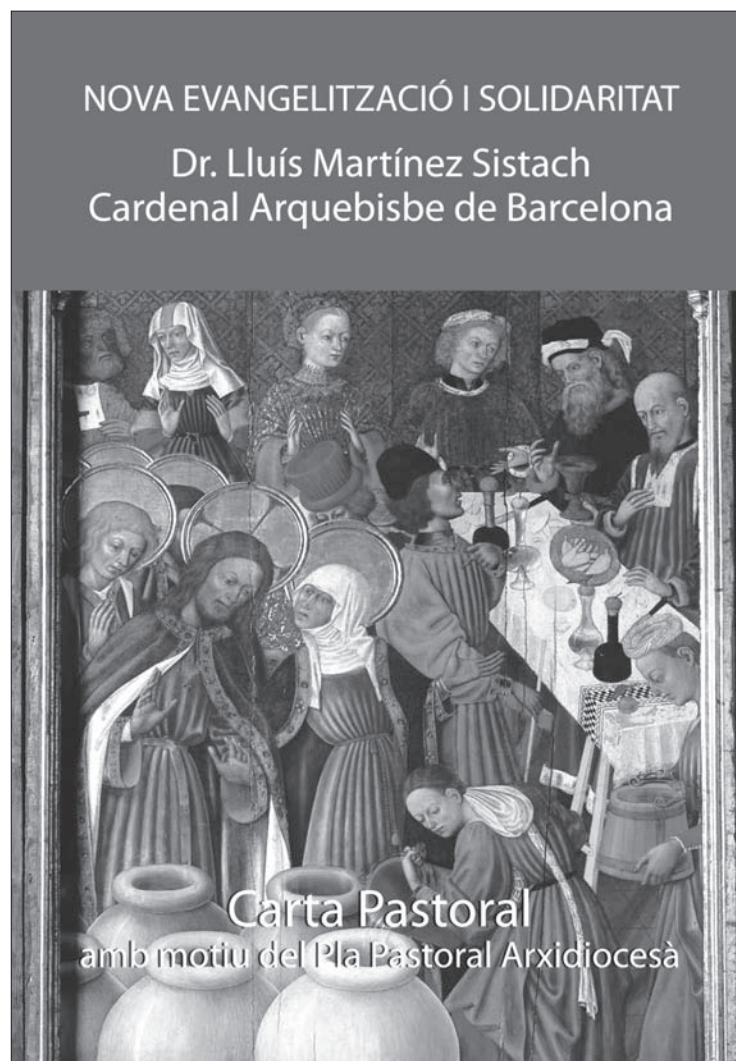
La carta pastoral posa especialment l'accent en la necessitat que els cristians responguin als reptes que els planteja l'actual crisi econòmica. «Aquesta realitat que fereix moltíssimes persones i famílies ens fa prendre major consciència de la necessitat de compartir el que tenim. Demana també que hi hagi a la Unió Europea i en el món unes actuacions dels governs, dels partits polítics, dels sindicats, de les patronals i dels grups socials més unitàries de cara a detectar les causes de la crisi i trobar-hi solucions.»

El document del cardenal de Barcelona té 48 pàgines i els següents apartats que donen idea de l'amplitud i

actualitat dels temes tractats: un nou Pla pastoral diocesà; pel baptisme tots som evangelitzadors; la nova evangelització; sintonia i comunió amb l'Església una i única de Crist; anunciar Jesús a aquells que no el coneixen (1r objectiu); els catecúmens, fruit de l'evangelització; la basílica de la Sagrada Família, icona de la nova evangelització; oferir als homes i dones d'avui un Atri dels Gentils; la pastoral de la iniciació cristiana (2n objectiu); itinerari parroquial de renovació cristiana; l'evangelització en el món escolar; la solidaritat, expressió del nostre amor i de la nostra fe (3r objectiu); i cloenda.

El document s'inspira en els ensenyaments del Sant Pare Benet XVI per promoure la fe en el món pluralista i secularitzat d'avui i anuncia que l'Església de Barcelona, que ja fa temps que treballa en el diàleg entre la fe i la cultura i en el diàleg entre creients i no creients, prepara amb la col·laboració del Pontifici Consell per a la Cultura una primera sessió de l'Atri dels Gentils, que se celebrarà a la ciutat de Barcelona, entorn de la basílica de la Sagrada Família durant la primavera del proper any.

Un altre esdeveniment que comenta el cardenal en la seva carta pastoral és l'anomenada Missió Metròpolis. Es tracta d'una iniciativa del Pontifici Consell per a la promoció de la nova evangelització, que el Sant Pare ha aprovat

«Els prop de cinc milions d'aturats del nostre país és una xifra esfereïdora i que posa en relleu la gravetat de la situació»

amb especial interès i que se celebrarà durant la Quaresma de l'any vinent en aquestes dotze grans ciutats europees: Barcelona, Budapest, Brussel·les, Dublin, Colònia, Lisboa, Liverpool, París, Torí, Varsòvia, Viena i Zagreb. Es tracta d'oferir una realització de nova evangelització en les grans ciutats ja evangelitzades de fa temps, que també es pugui presentar en el Sínode dels bisbes d'octubre de 2012 que estudiarà el tema de «la nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana».

Tota la carta pastoral és una invitació als cristians d'avui a revitalitzar la seva fe, a fer una Església més acollidora, més evangelitzadora i missionera. I també més acollidora de les persones i més fidel a Jesucrist i a l'Evangeli, especialment mostrant una solidaritat efectiva amb les persones que més pateixen a causa de la crisi actual. Per això, tant la carta pastoral com el nou Pla Pastoral, titulat *Feu tot el que Jesús us digui*, són una invitació a portar a terme les nombroses propostes d'acció que es proposen a tots els diocesans de Barcelona per als propers quatre anys.

De la carta pastoral se n'ha fet una edició en català i en castellà, en opuscles separats. El text també està disponible al web l'arquebisbat de Barcelona (www.arqbcn.cat) i es poden demanar exemplars a la secretaria general de l'arquebisbat de Barcelona (carrer del Bisbe, 5. tel. 932 701 248.).

Sergi Rodríguez, nou delegat de Mitjans de Comunicació Social

Redacció / Barcelona

El cardenal de Barcelona ha nomenat delegat de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona.

Nota biogràfica

El Dr. Sergi Rodríguez va néixer a Barcelona, on resideix, l'any 1970. Casat i pare de família, és llicenciat en Ciències de la Comunicació per la Universitat Autònoma de Barcelona i doctor en Filosofia per la Universitat Ramon Llull, centres en els quals ha participat en grups de recerca.

Ha estat cap de comunicació en l'àmbit públic i privat, entre d'altres a l'Institut Municipal d'Educació de

l'Ajuntament de Barcelona i a Massa d'Or Produccions, tot exercint alhora el periodisme a diversos mitjans escrits i audiovisuals, entre ells BTV i l'Agència Catalana de Notícies.

Ha assumit diversos encàrrecs pastorals al servei de l'Església de Barcelona, com a secretari del Consell Pastoral Diocesà i director del Secretariat Diocesà de Pastoral Gi-

tana, camp en el qual està compromès des de 1994 i és consultor de la Conferència Episcopal Espanyola. Ha col·laborat amb el Consell de Conferències Episcopals de la Unió Europea i amb el Pontifici Consell per a la Pastoral dels Migrants i Itinerants, i va formar part del *Group de Recherche Islamo-Chrétienne*.

Consultor de la Comissió Europea en matèria educativa i cultural, és professor de comunicació a la Universitat Abat Oliba. Autor de diversos llibres, ha assessorat el Consell Europeu, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya i la Diputació de Barcelona.

Fins ara era el cap de comunicació dels Salesians a Catalunya, Balears, Aragó i Andorra.

Aquesta setmana...

25/09/2011

Dues expertes de Càritas viatgen a Kenya per comprovar l'ajuda sobre el terreny

«Són comunitats relativament acostumades a situacions d'emergència. Són persones amb una gran capacitat d'organització, de resistència; són molt responsables i saben què cal fer en cada moment. Són persones amb una gran capacitat d'adaptació i de recuperació.» Així defineix els kenyans Carmen Cabotà, coordinadora de l'Equip d'Emergències de l'Àrea de Cooperació Internacional de Càritas espanyola. Ella i Zaloe Rasines, tècnica de la Unitat Territorial d'Àfrica de Càritas, acaben de fer una visita d'una setmana a Kenya, un dels països afectats per l'emergència humanitària. Allà, les dues expertes han avaluat sobre el terreny la resposta de la xarxa de Càritas a les persones afectades per la fam en aquella zona.

25/09/2011

«Qualsevol retallada empitjora la situació de les persones ateses a Càritas»

Si en època de bonança econòmica vam ser incapaços de fer els deures pel que fa a l'eradicació de la pobresa, en els temps actuals aquesta fita ja sembla gairebé una utopia. La manca d'habitatge digne, la situació d'atur o de feina precària passen factura en un gran nombre de persones i famílies, al mateix temps que disminueixen les ajudes socials. Jordi Roglà, director de Càritas de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, afirma que les prestacions socials en aquest moment d'atur estructural haurien d'augmentar en comptes de disminuir i que «qualsevol retallada empitjora la situació ja prou difícil que pateixen» les persones ateses per l'entitat.

25/09/2011

Tresors de la devoció europea medieval

El Museu Britànic de Londres acull, fins al 9 d'octubre, Treasures of Heaven «Tresors del Cel», una exposició extraordinària que aplega objectes sobre sants, relíquies i devocions des dels inicis del cristianisme fins al final de l'edat mitjana a Europa. Són més de 150 peces, moltes d'elles autèntiques obres mestres, procedents de 40

Subscriu-te per només 65 EUROS l'any

Notícies

20/09/2011

La basílica de la Sagrada Família podria estar acabada d'aquí a uns 15 anys, "si no hi ha res de nou".

Així ho ha assegurat aquest matí el president del Patronat del temple, Joan Rigol, que ha admès, però, que es tracta d'una dada "purament subjectiva". Rigol també ha anunciat que té la intenció de deixar el càrrec a finals d'aquest mes. Sobre la seva renúncia, Joan Rigol ha afegit que la va demanar al cardenal Martínez Sistach perquè "s'han complert els objectius que es van marcar". Sobre el seu relleu ha assegurat que no sap qui ho substituirà, i ha aclarit que ell no pot influir en l'elecció.

20/09/2011

Els bisbes de tota Europa es reuniran per escollir la nova presidència del Consell de Conferències Episcopals d'Europa (Radio Estel)

La reunió tindrà lloc a Tiana, capital, d'Albania, el proper dimecres fins diumenge. Aquesta presència dels líders catòlics d'Europa es vol aprofitar per aprofundir en la nova evangelització del continent. Per això comptaran amb la presència de Rino Fisichella, president del dicasteri per la Nova Evangelització.

19/09/2011

Des d'avui, ja es pot trobar en català a les llibreries, la segona part del llibre del papa sobre Jesús titulat "Jesús de Natzaret. De l'entrada de Jerusalem a la Resurrecció" (Radio Estel)

Agenda

Dimecres 21 de setembre la Creu Roja presenta a CaixaForum Barcelona una mostra amb una vintena d'obres solidàries dels grans artistes catalans contemporanis. Av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8.

Dimarts 20 de setembre, a les 19.00, presentació del llibre Cervell i transcendència, de Ramon M. Nogués. Hi intervindran: David Jau (catedràtic de Física.

Catalunya Cristiana
catcrist

El bisbe Taltavull és el nou col·laborador de setmanal de Catalunya Cristiana

yesterday · reply · retweet · favorite

Santoral 15/08:

Assumpció d la Mare d Déu, S.Tarsici. Felicitats!

37 days ago · reply · retweet · favorite

Dissabte, 13/08, a partir de ls 9.30h, Missa amb tots ls grups acollits a ls Diòcesis d Catalunya al Fòrum d ls Cultures camí de les JMJ.

41 days ago · reply · retweet · favorite

Join the conversation

Els nostres Blogs

Arquebisbat de Tarragona

Jaume Aymar

Punt ORG

Andreu Ibarz

Cinto Busquet

Joan Lluís Pérez Francesch

Peio Sánchez

Salvador Aragonès

més blogs...

Nova web

www.catalunyacristiana.cat

Segur que t'interessa!

Tarraconense

Nou curs del Centre d'Estudis Pastoral

Es presenta una nova Guia de bones pràctiques

Carme Munté

Barcelona

La tarda plujosa del 24 d'octubre no va ser impediment perquè fossin molts els assistents a la inauguració del nou curs del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes, amb seu al carrer de Rivadeneyra.

Presidit per l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Jaume Pujol, i amb la presència dels bisbes de Sant Feliu i d'Urgell, l'acte va servir per fer memòria de les activitats fetes al llarg del curs anterior i també per encarar nous reptes de present i futur.

Un dels fruits concrets de treball d'aquest centre d'estudis és l'edició d'una Guia de bones pràctiques que pretén suscitar la reflexió però també donar eines pràctiques per tal de revitalitzar la vida de les comunitats. Durant l'acte d'inauguració del nou curs, Mercè Basté, membre de l'Equip del CEP, va presentar la segona d'aquestes guies, titulada *La participació en les nostres comunitats*, i que presenta disset experiències concretes que es fan arreu de Catalunya i que busquen afavorir la participació i implicació de tots els membres en les seves comunitats.

Mn. Josep M. Domingo, director del CEP, va recordar que se n'ha enviat un exemplar a totes les parròquies i comunitats religioses, i va encoratjar els presents a formar part de la Xarxa-CEP, on un centenar de persones entre preveres, laics i religiosos de Catalunya treballen connectats *on line* en aquesta Guia de bones pràctiques.

La tercera guia, sobre la qual treballaran al llarg d'aquest curs, es titularà *L'espiritualitat a la parròquia: comunió*

Agusti Codinach

L'arquebisbe va inaugurar el curs, acompanyat del P. Serramona i de Mn. Domingo.

missió. Segons Mn. Domingo, permetrà reflexionar i fer propostes concretes sobre com fer possible que els membres de la comunitat puguin participar de l'experiència de Déu més enllà de la litúrgia i dels sagraments, i com es fa aquest acompanyament.

El mateix director del CEP va voler vincular el centre en la dinàmica de la nova evangelització i en l'horitzó que marca la propera assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes sobre *La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana*, que se celebrarà a Roma la tardor del 2012.

Per això, va ser significatiu que l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural del nou curs del CEP fos Mn. Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i tot un referent a l'hora d'innovar formes i llenguatges per anunciar l'Evangelí. De fet, juntament amb el Dr. Salvador

«Una presa de consciència eclesial de la presència de Crist en el primer anunci seria de gran ajut per tal d'impulsar la nova evangelització en el seu terreny més immediat i quotidià»

Pié, és un dels col·laboradors del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització. Al llarg de la seva intervenció, el Dr. Morlans va aclarir conceptes i, en aquest sentit, va recordar que la nova evangelització s'aplica a tota l'acció eclesial que per diverses causes necessita nova empenta. També va aprofitar per distingir entre anunci i catequesi, perquè l'anunci, va dir, cerca desvetllar l'interès per Jesús, mentre que la catequesi té com a propòsit fer créixer aquest interès.

Pel que fa a la seva aportació més pròpia en aquest àmbit, el professor Morlans posa l'accent en «l'eficàcia sacramental germinal de l'anunci». Així com l'exhortació *Verbum Domini* indica que «aprofundir en el sentit de la sacramentalitat de la Paraula de Déu pot afavorir una comprensió més unitària del misteri de la revelació en obres i paraules íntimament unides», el professor Morlans considera desitjable que en el proper Sínode del 2012 es pogués fer un pas més: «De manera anàloga a com Crist és present en la paraula proclamada en la litúrgia, cal afirmar una presència de Crist —de menor intensitat però amb una eficàcia germinal i incipient— en la paraula que l'anuncia (a Ell) i el proclama (a Ell) en els contextos quotidians de la família, la feina, les amistats i en els contextos eclesials d'acolliment i d'acompanyament (que no són estrictament catequètics o litúrgics).»

En efecte, diu Morlans, «una presa de consciència eclesial de la presència de Crist —per l'acció de l'Esperit Sant— en el primer anunci a la vida quotidiana seria de gran ajut per tal d'impulsar la nova evangelització en el seu terreny més immediat i quotidià».

Manuel Irurita (7)

Francisco Javier de Larrainer, va ser expulsat dels Caputxins?

Així ha estat escrit al·legant que el tarannà alegre de Manuel Irurita (Francisco Javier Larrainer de religió) no encaixava dins la severitat caputxina.

Vaig voler aclarir els fets i vaig acudir a l'arxiver general de la província de Castella el març del 1986, fra Buenaventura de Carrocera, del convent de Jesús de Medinaceli de Madrid. Em va ensenyar manuscrits i els va resumir en un certificat de quatre apartats. De nen havia format part de l'Escola Seràfica de Mohedano (Guipúscoa) traslladada poc després a Lecároz a la Vall del Baztán-Navarra, on va estudiar llatí i grec i la resta d'assignatures dels cursos d'Humanitats. Va fer el noviciat a Bilbao, on va fer vots simples, el 28 de març del 1892. Després va passar al convent de Fuenterrabía, on va començar estudis de filosofia que no va acabar perquè va abandonar l'orde caputxí a finals del 1895. Fra Buenaventura m'afirma que es va retirar de l'orde de forma lliure i voluntària, i em fa notar que el manuscrit diu: «Va sortir de vots simples», i

no diu el que apareix al costat d'altres noms: «Va ser acomiadat» o bé «els vots li van ser denegats». Fra Buenaventura de Carrocera vol fer constar el seu «respecte més profund i admiració i veneració extraordinària que sempre he sentit envers l'excelsa figura de Mons. Irurita, bisbe de Barcelona, mort per Déu i per Espanya».

L'orde caputxí havia nascut a Espanya gràcies a dos catalans insignes fills de Llavaneres: Joaquim (1852-Barcelona 1923) i Josep de Calassanç (1854-Monte Porzio 1913). Tots dos havien fet el noviciat, durant els anys de supressió, a Guatemala. Josep de Calassanç seria el gran suport de sant Pius X, cardenal Vives i Tutó; i Joaquim, que va aparèixer en l'escena eclesiàstica d'Espanya com a «comissari apostòlic» al capdavant d'una província *nullius* per tal de reclutar vocacions caputxines per a les Illes Balears, Filipines i Filipines. Aquesta era la condició que havien posat els governs de la corona espanyola d'aleshores per admetre el renaixement

dels frares.

Fra Buenaventura em va assegurar que sempre que el doctor Irurita anava a Madrid s'hostatjava a Medinaceli. L'última vegada que havien estat junts va ser molt poc abans de l'Alçament Nacional que va donar origen a la guerra civil del 1936-1939. Hi havia anat expressament per entrevistar-se amb el nou president del Govern, Manuel Azaña, escollit en el triomf electoral del Front Popular d'Esquerrres del 16 de febrer. La policia havia detingut el rector de Santa Maria de Sants i «no volia de cap manera tenir un rector de Barcelona a la presó» (la frase literal me la va donar Mn. Anton Valls, vicari coadjutor d'aquest rector). En un altre article explicaré què va passar. Aquí acabo amb la resposta de l'hàbil polític: «Senyor bisbe, torni tranquil. Això ho arreglo amb una escombra.» I així va ser, com veurem. Deixo aquí constància de la fraternal relació que hi va haver entre Irurita i els seus antics germans de vida religiosa. Quan va deixar els caputxins, tenia 20 anys.

P. Antonio
Sospedra
Buyé,
cp.cr.

Girona

Trobada de familiars de missioners

Mn. Ramon Bosch: «On hi ha patiment, sofriment, guerra i marginació sempre hi ha un missioner»

Víctor Gay
Sarrià de Ter

La Delegació episcopal de Missions, en el marc de la jornada del Domund, va convocar la primera trobada de familiars de missioners i missioneres (més de seixanta a la diòcesi).

La parròquia de Sarrià de Ter va acollir aquest encontre, tot aprofitant l'estada de sis missioners i missioneres: Mn. Ramon Bosch, prevere diocesà que, després de quasi mig segle al Togo, torna per raons d'edat; la Gna. Pilar Jordà, de les Missioneres del Cor de Maria, que, després d'una vintena d'anys al Brasil, l'estat de salut n'aconsella el retorn; el Gmà. Agustí Cassú, missioner de Cambodja; la Gna. Pilar Palau, missionera a les Filipines, el P. Rafael Sabé, també present al Togo, i Montserrat Rodríguez, missionera seglar al Brasil. Els acompanyaven els familiars respectius i també familiars d'altres missioners i missioneres, que van agrair aquesta iniciativa que els permet intercanviar experiències i també conèixer i compartir sentiments i vivències.

La trobada es va iniciar amb una taula rodona en què van participar els missioners esmentats explicant les respectives realitats. És a dir, la missió és única: evangelitzar, des de diferents perspectives, segons el país, la situació social, l'entorn més o menys urbà, etc. Simultaniejar l'evangelització amb l'acció social és també el comú deno-

Mn. Ramon Bosch ha tornat a Girona per raons d'edat.

«L'Església és essencialment missionera»

minació arreu del món, sempre hi ha un missioner.»

El bisbe Francesc Pardo, que va voler acompanyar els participants a la trobada i que també va oficiar l'Eucaristia, es va referir en l'homilia a l'acció universal de l'Església, més enllà del territori diocesà. Malgrat que pugui semblar que preveres, religiosos i religioses ja tenen prou feina entre nosaltres, «l'Església és essencialment missionera», va resumir el prelat, que va lliurar als missioners i missioneres presents un petit record i va compartir taula amb tots els participants.

minador de l'acció missionera.

Les missions acullen els infants marginats, gestionen tallers-escoles, fan acompanyament de leprosos, mantenen en servei hospitals i infermeries, promocionen i defensen els camperols... Com encertadament va assenyalar Mn. Ramon Bosch: «On hi ha patiment, sofriment, guerra i mar-

El bisbe escriu als alumnes de Religió

V.G. / Girona

Els nois i noies de la diòcesi que estudien Religió catòlica, ja sigui en centres públics, concertats o privats, han rebut una carta del bisbe Francesc Pardo que es defineix «com un cristià com tu, a qui el Papa de Roma m'ha encarregat estimar i ajudar tots els cristians del territori de Girona».

Aquesta iniciativa vol ajudar que alumnes, pares i professors valorin com es mereix l'assignatura i les seves respectives decisions. En aquest sentit els felicita. Seguidament aborda l'eix de l'assignatura: «Descobriràs un llibre únic. De fet són molts llibres en un de sol, la Bíblia, on trobem com Déu s'ha donat a conèixer al poble de Jesús i a tothom.»

El bisbe sintetitza aquesta definició: «Amics de Jesús.» Aquests amics, en el decurs dels temps, «hem aixecat esglésies i catedrals, hem edificat hospitals i llocs per acollir els pobres; hem treballat perquè cada persona sigui respectada amb els seus drets, tingui llibertat, i pugui viure en pau, i que reconegui els altres com a germans i germanes.»

El bisbe tampoc no amaga el fet que

«en diferents moments, alguns cristians s'han equivocat i no han seguit el camí indicat per Jesús. També a nosaltres ens passa. Per això hem demanat i demanem perdó».

Valora l'assignatura que ajuda a aprendre que «cal estimar sempre tota persona, sigui gran o petita, fins a perdonar, encara que no ens caigui simpàtica». I afegeix que a la classe de Religió també «t'ensenyaran que cal estimar i treballar pel país en què vivim i per tota la humanitat».

La darrera part de la carta episcopal s'adreça als pares i professors dels alumnes. Als primers els diu que han fet molt bé ja que «no sabem en quin model de societat hauran de viure aquests infants, quins problemes tindran, quins valors seran els més importants». Precisament per aquesta situació el bisbe diu que la classe de religió ajudarà els nois i noies en la vida, en els estudis i els permetrà ser molt més lliures en les seves decisions.

Als alumnes els demana també que donin les gràcies als «profes de reli» per aquest acompanyament «en la recerca dels descobriments que seran tresors que aniràs trobant».

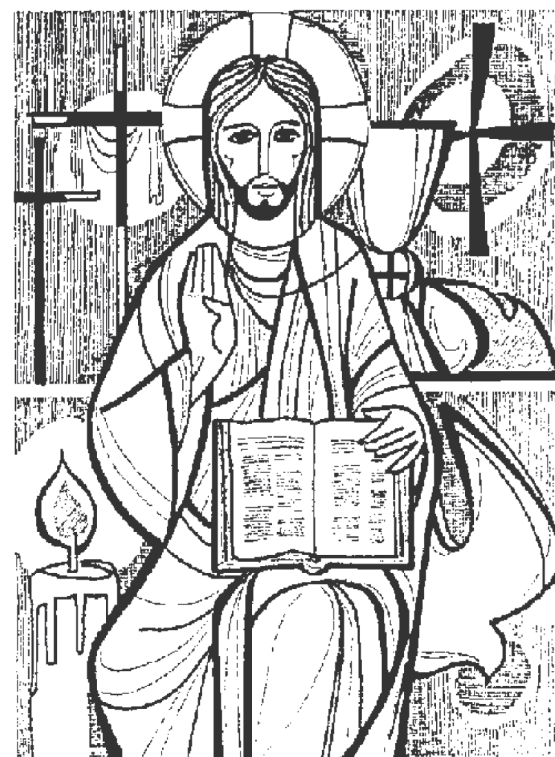

Vetlla Extraordinària de Crist Rei

**Tibidabo-
Barcelona**

**Dissabte,
19 de novembre
del 2011,
a les 22 hores**

**Tots esteu convidats
a participar
en aquesta Vetlla
de Crist Rei**

El dissabte dia 19 de novembre, i celebrarà la **Vigília Extraordinària de Crist Rei** presidida per **Monsenyor Sebastià TALTAVULL, Bisbe Auxiliar de Barcelona**, on s'imposaran les insígnies als **Nous Adoradors Nocturns** i a un grup de nens i nenes **“Tarsicis”** que han iniciat l'Adoració Nocturna aquest any.

A les 21,15 hores sortirà de l'Avinguda Vallcarca, 14-16, un autocar per poder participar a la Vigília, que una vegada acabada tornarà al seu lloc d'origen.

Tarragona

Inauguració de curs de l'ISCR Sant Fructuós

Una de les novetats és un curs de formació per als catequistes i animadors de joves

Joan Boronat
Tarragona

El dijous dia 20 d'octubre a la tarda va tenir lloc l'acte d'inauguració del curs acadèmic 2011-2012 de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona, (ISCR) amb la lliçó inaugural i el lliurament de títols i diplomes corresponents al curs anterior. Prèviament, a la capella del Seminari, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va celebrar l'Eucaristia per, seguidament, donar pas a l'acte acadèmic. Aquest es va desenvolupar a la mateixa capella, a causa de les importants obres de rehabilitació que es duen a terme a les aules del Seminari.

El doctor Mn. Josep Maria Gavalda, director de l'Institut, va ser l'encarregat de dirigir les primeres paraules als presents, per llegir l'acta del curs anterior i explicar les novetats que el centre ofereix per a l'actual. Incidí a remarcar la qualitat de l'Institut com a centre d'estudis del cristianisme antic, una època que qualificà d'«essencial per entendre el missatge cristià, perquè és anar a beure a les fonts del cristianisme».

Reafirmà que acollir aquesta especialització s'escau de ple a Tarragona, puix que «som hereus d'una història fecunda i antiga», per afegir que hi ajudarà molt «la futura reobertura de la Biblioteca del Seminari», en el context d'un centre cultural i pastoral vinculat a la teologia paulina, «per formar evangelitzadors».

Una de les principals novetats que ofereix aquesta institució universitària de l'arquebisbat de Tarragona és l'organització conjunta, amb la Delegació diocesana de Catequesi i la de Joventut, d'un curs de formació per als catequistes i animadors de joves a les dependències de l'Institut.

Va dirigit a aquelles persones que ja realitzen serveis en les catequesis parroquials o en l'animació de grups de joves en parròquies i moviments. Oferirà els continguts bàsics de la fe cristiana, amb una orientació peda-

gògica; en un altre nivell s'incidirà en la transmissió de la fe, que és l'àmbit pastoral propi dels catequistes i dels animadors de la pastoral de joves. Finalment, també s'abordarà la formació catequètica específica, segons siguin els destinataris.

D'altra banda, l'ISCR continuarà preparant els estudiants universitaris que es formen per fer classes de religió; cursos de formació permanent per als mestres i professors; cursos de teologia com a crèdits de lliure elecció per als universitaris de Tarragona i el cicle

Màster en Ciències Religioses en l'especialitat dels estudis sobre el cristianisme antic. Així mateix, les parròquies de Santa Maria del Mar i Sant Ramon Nonat de Salou i la parròquia de Santa Maria de Vilafortuny acolliran enguany el curs Trobar-se en la Fe.

Lliçó inaugural

La lliçó inaugural del curs 2011-2012 la va dictar el professor de Dret Canònic, Mn. Josep Queraltó, el qual va parlar de *L'absolució general en la disciplina penitencial de l'Església*.

El ponent va posar en relleu que l'Església ha de ser fidel a allò que ha instituït Jesucrist i que no és senyora de fer allò que vol. «No està autoritzada per canviar la substància dels sagraments, però sí la forma i la seva disciplina», va afirmar Mn. Queraltó, per continuar dient que, a través de la història de la celebració del sagrament de la penitència, la seva forma ha estat variada, però sempre ha perdonat els pecadors en nom de Jesucrist i els ha reconciliat amb Déu Pare i l'Església.

Posteriorment, Mn. Josep Queraltó es va referir al fet que, al llarg dels temps, en l'Església hi ha hagut uns elements en el sagrament de la reconciliació que sempre han estat presents. En el cas de l'absolució general també hi ha un determinat canvi d'ordre d'aquests elements que sempre han estat presents en la celebració de la penitència, però no una supressió de la confessió, que se situa després de l'absolució.

Opinió

Francesc Palau, carmelita en temps difícils

Agustí Borrell
Carmelita descalç

El 25 de juliol del 1835, el jove Francesc Palau va haver de fugir corrent del convent on vivia, els dels carmelites descalços de Barcelona, situat al lloc on

es troba actualment el mercat de la Boqueria o de Sant Josep. El P. Palau havia nascut a Aitona l'any 1811, ara fa dos-cents anys. Va conèixer els carmelites mentre era al Seminari de Lleida, i va decidir seguir el camí de la vida religiosa, fins que la tensió social de l'època el va obligar a abandonar-la sobtadament.

Tanmateix, ell va deixar la vida religiosa tan sols externament, perquè mai no va pensar que deixés de ser carmelita. Sentia que aquesta era la seva vocació, la seva identitat, el sentit de la seva vida. De fet, mai més no va poder tornar al convent, però en lloc de lamentar-se o de desanimar-se, va decidir de viure la seva vocació en les circumstàncies concretes en què es trobava a cada moment. I certament que se'n va sortir.

El Carmel descalç és pregària. Teresa de Jesús, la fundadora, entenia la pregària, i la vida sencera del cristià, com un diàleg d'amistat amb Déu.

El P. Palau cerca aquest diàleg amb deler en la soledat total i en el silenci de la natura: a la cova del seu poble natal, a l'illot eivissenc d'Es Vedrà, a les muntanyes del Montsant, a Livron... En aquests i altres indrets troba l'ambient adequat per a la intimitat amb Déu. Allí alimenta la vida interior que li donarà llum i força per no defallir davant dels obstacles, les adversitats i les incomprendions, que mai no li falten en la seva dedicació apostòlica.

El Carmel és servei. És una síntesi d'oració i acció, de silenci i de proclamació, d'experiència de Déu i d'apostolat. El P. Palau no s'atura mai. Amb una mirada atenta, descobreix a cada moment i en cada lloc les necessitats de la gent i veu alhora les seves pròpies possibilitats. A la parròquia barcelonina de Sant Agustí crea unes catequesis innovadores que tenen un gran èxit popular, a Eivissa es dedica a la predicació pertot arreu, a Vallcarca atén els malalts del cos i de l'esperit amb tots els mitjans que té al seu abast, quan convé fa de periodista i d'editor, si és necessari va fins a Roma a defensar les seves propostes eclesials...

El Carmel també és fraternitat. El P. Palau no va poder viure en comunitat, però amb la seva

reflexió i amb la seva experiència personal va descobrir la dimensió més profunda de la comunió eclesial, va retrobar el missatge paulí de l'Església com a veritable cos de Crist, una realitat d'amor on Crist és el cap i els creients són els seus membres. D'aquí neix en definitiva la dimensió fundadora del P. Palau: homes i dones el segueixen, volen col·laborar en la seva obra i continuar-la. Com a fruit d'aquesta passió eclesial han arribat fins als nostres dies les Carmelites Missioneres Teresianes i les Carmelites Missioneres, que actualitzen la vitalitat d'una forma de vida evangèlica i carmelitana que va néixer en el cor i en l'acció del P. Palau.

Francesc Palau va saber reaccionar davant de la realitat que li va tocar viure, tan diferent de la que havia imaginat, i va sobreposar-se a totes les dificultats per mantenir sempre la seva condició i la seva convicció de carmelita. Ell mateix ho va expressar amb claredat tot reflexionant sobre el seu itinerari: «Quan vaig fer la professió religiosa... em vaig comprometre fent els vots solemnes a un estat del qual creia que podria practicar les normes fins a la mort, amb independència de qualsevol esdeveniment humà. Per viure al Carme només necessitava una cosa: la vocació.» I de vocació no n'hi faltava.

Mn. Boix

Mn. Manuel Claret

Director de la Delegació de Pastoral Familiar

Mn. Enric Termes

Rector de la parròquia de Sant Josep Oriol

La mort de Mn. Josep Boix ha deixat, per a tots els qui d'una manera o altra el vam conèixer, un record difícil d'esborrar. En ell hi havia la figura d'un gran home, un gran amic, un gran pastor i un gran sacerdot.

Dins de les seves tasques i responsabilitats cal fer esment, en primer lloc, dels llargs anys en la direcció de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials (ICESB). Posteriorment va ser el fundador del Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar, i col·laborador del bisbe com a vicari episcopal.

La seva direcció al front de l'ICESB va ser fecunda. Es rodejà d'un equip de vàlua. L'ICESB va ser el lloc i el motor de sensibilització i formació de moltes persones interessades i preocupades en les qüestions socials en un temps no pas fàcil. En el Secretariat de Pasto-

ral Familiar va impulsar els moviments familiars i va publicar molt material de reflexió i acció, principalment per a la preparació al matrimoni de les joves parelles. Ell va posar les bases de l'actual Delegació diocesana de Pastoral Familiar.

Mn. Boix mai no va deixar de treballar directament en la pastoral. Fou vicari a Tiana i a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Barcelona, i durant molts anys rector de la Parròquia de Sant Josep Oriol, fins a la seva jubilació fa dos anys.

En una aproximació al pensament de Mn. Boix es pot dir que en la seva manera de pensar s'identificava amb l'esperit reformador del Concili Vaticà II. Era home de diàleg, obert als problemes del món, de recerca de la veritat, obert als canvis, clar de judici. Home que creia en el laïcat. De manera especial ho demostrà en incardinar el laïcat en tasques de responsabilitat Pastoral. L'any 2006 va constituir un equip de laics, en la seva parròquia, amb la missió de col·laborar estretament amb el rector i amb el Consell

«Era home de diàleg, obert als problemes del món, de recerca de la veritat, obert als canvis, clar de judici»

pastoral en les responsabilitats pastorals de la parròquia, i per vetllar i potenciar la seva tasca. Experiència que pot servir de model per a altres comunitats parroquials. Els feligresos de la parròquia de Sant Josep Oriol saben prou bé de la seva dedicació i de la importància que tenia per a ell la comunitat.

Finalment, Mn. Boix fou un referent espiritual, com a membre d'una fraternitat d'espiritualitat diocesana, de la qual fou durant molts anys responsable. Fou aquesta una paternitat espiritual per a molts sacerdots que li reconeixen la profunditat del seu consell, i d'acolliment.

Els darrers temps de la seva vida foren un gran testimoni de fermesa, de lucidesa i d'esperança cristiana. Parlava amb els amics amb serenitat de la seva pròxima mort. El seu exemple dels darrers moments de la seva vida és de difícil oblit per a aquells que l'acompanyaren i restaren al seu costat fins al final. Que al cel sia. Que Déu li doni la part de la seva herència.

El pare Joan Herrero i Manich, un escolapi popular a Mataró

Joan Florensa, escolapi

El dissabte dia 8 d'octubre després de les sis de la tarda va córrer ràpidament per Mataró la notícia de la mort del P. Joan. Moltes persones ploraren, sentiren que quelcom se'ls perdia, s'esquinçava dintre seu.

Un jove escolapi arribà a Mataró l'estiu del 1952: va ser conegut sem-

pre com el Pare Joan. Joan Herrero i Manich era fill de Barcelona, on havia nascut el 7 de maig de 1930. Professà a l'Escola Pia a Moià el 25 d'agost de 1946. A Mataró s'encarregà de la classe dels més menuts. Va ser com una mare per a aquells vailets i per a tants d'altres que seguien. El 20 de desembre d'aquell mateix any 1952 va ser ordenat sacerdot a Barcelona. Ja era escolapi i

sacerdot. Així va ser la resta de la seva vida fins que el 8 d'octubre de 2011 amb 81 anys d'edat, 65 de religió i 59 de sacerdot ens ha deixat de manera ràpida, amb pocs dies. Sempre anava de pressa, per feina.

Tres anys de rectorat a Balaguer (1973-1976) i tornada a Mataró però traslladant-se cada dia a Arenys de Mar com a director pedagògic del col·legi CASSA (1976-1981). De 1982 a 1988 exercí el rectorat de la comunitat de Santa Anna.

Mataró ha estat el seu món. Ha tractat els alumnes de totes les edats. S'encarregà de la catequesi durant anys i en preparà molts per a la primera comunió. Els nois i noies de l'escola l'estimaven, no sols per l'anisset que els donava quan l'anaven a veure, sinó pel somriure, l'afecte que els mostrava. Hi acudien sense por, tenien ganes d'anar a saludar-lo. De grans en guardaven un bon record, havia estat una persona que els estimà i acceptà. Quin guirigall es muntà quan complí els 80 anys: tota la primària a l'església per felicitar-lo i oferir-li una samarreta del Barça amb el número 80 a l'esquena; se la posà.

Va tenir cura del culte de l'església de Santa Anna, temple situat al centre de la vida social de la ciutat. Misses, batejos, casaments, escoltar i acollir persones que hi anaven a demanar un consell, una ajuda. Lluità per mantenir una atenció constant als fidels, sacrificant si feia falta les seves vacances. Procurà donar el màxim esplendor a les festes i celebracions. Trobà també persones que col·laboraren a mantenir el temple net i en condicions: al temple s'hi estava bé físicament. La col·laboració amb la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat ajudà a mantenir aquest clima.

El Pare Joan va intervenir en múltiples actes i institucions del col·legi o que s'hi relacionen. Els primers anys

ajudava en la preparació dels Armats de Santa Anna. Ha estat consiliari dels Antics Alumnes. Un grup d'aquests antics alumnes crearen la societat Amics del Senegal per ajudar el tercer món: va ser en homenatge al Pare Joan que n'ha estat el president. S'encarregà de l'Adoració Nocturna. Es trobava periòdicament amb el grup de pregària del Cisco Barrachina. Visitava malalts i els diumenges els portava la comunió: un somriure, una paraula amable, un consol. Els avis o àvies se sentien reconfortats i animats per anar tirant una setmana més.

El Pare Joan va ser una persona activa, moguda, arrelada al país. No feia problema de les coses, tirava endavant.

La Generalitat de Catalunya li concedí la Creu de Sant Jordi el 2002. L'Ajuntament de Mataró li va reconèixer l'arrelament a la població declarant-lo Fill Adoptiu i donant-li la Medalla de la Ciutat. Aquests reconeixements i distincions el Pare Joan els agrai molt i els considerà un motiu més d'exigència per continuar servicial, entregat, alegre.

Mataró ha perdut un home bo.

Club⁺amics

et proposa un concurs:

L'any 2012 és l'Any europeu de l'envelliment actiu.

Aquest serà el tema de les imatges del calendari de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana.

T'agrada la fotografia? Doncs ara pots enviar-nos la teva foto apaisada per correu electrònic a info@clubmes.cat o per correu postal a Comtes de Bell-lloc 67-69 - 08014 Barcelona.

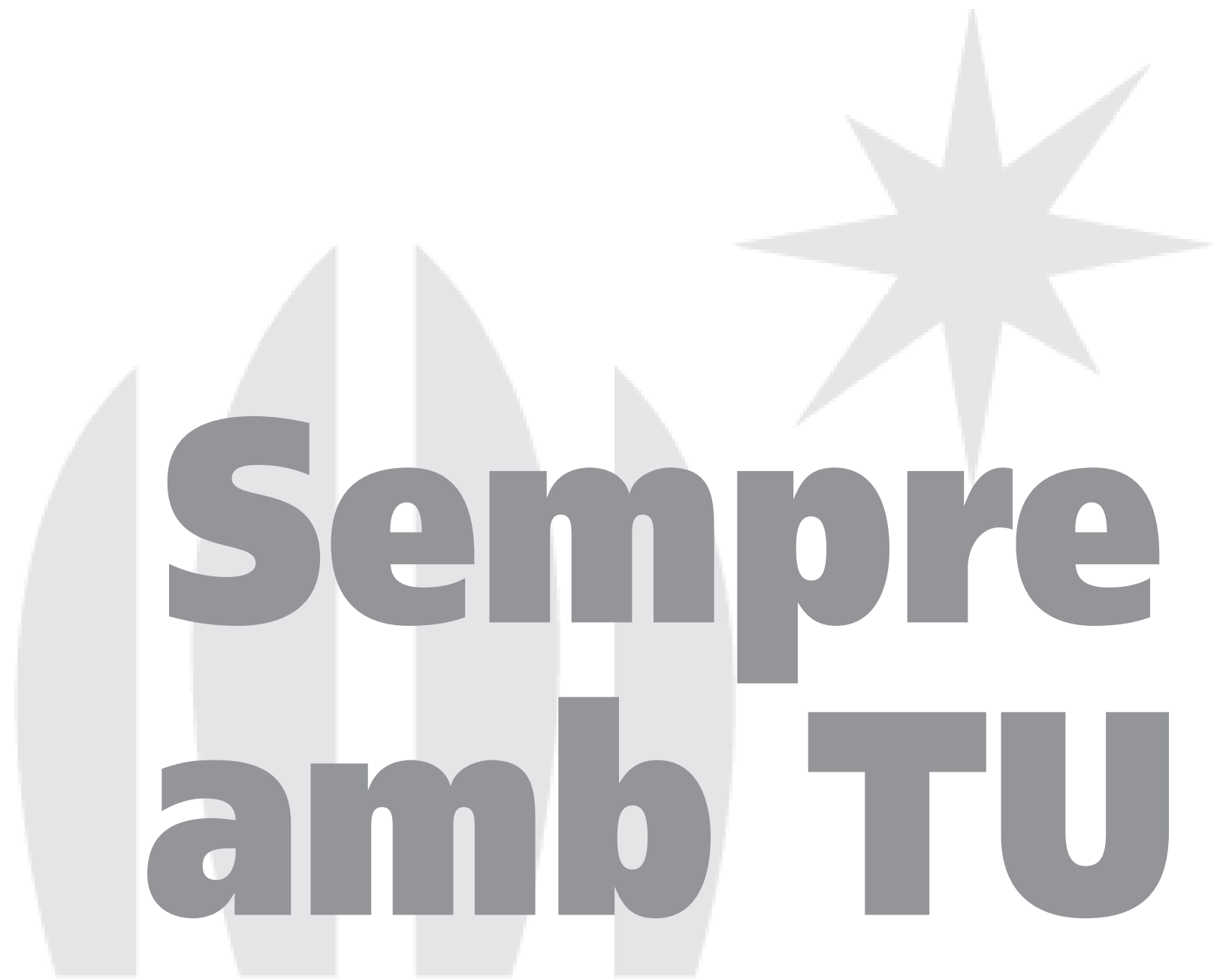
Tens temps fins al 6 de novembre i podràs guanyar un lot de llibres, un lot de CD i un lot dels calendaris perquè ensenyis la teva foto publicada a aquells que més estimes.

Què esperes?

Per a més informació 934 092 770.

RàdioEstel

**Sempre
amb TU**

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Osona 98.4

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Lluitar contra la fam i la pobresa

El Banc dels Aliments reparteix menjar entre els col·lectius més necessitats

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El Banc dels Aliments és una fundació benèfica privada, independent i sense ànim de lucre que té com a objectiu fonamental lluitar contra la fam de casa nostra. Fa així realitat el seu lema: «Donar i compartir.» Tota l'acció del Banc dels Aliments es basa en la gratuïtat dels productes alimentaris que reben i en la seva distribució justa a través de les entitats benèfiques, les quals els fan arribar a les persones més necessitades del nostre entorn. El voluntariat és una peça imprescindible per dur a terme aquesta tasca.

Entre les línies directrius del Banc dels Aliments, destaquen les següents: ajudar a pal·liar la pobresa i l'exclusió social, lluitar contra el malbaratament d'aliments, mantenir la cadena de solidaritat alimentària (establint un pont entre els excedents d'aliments de les indústries productores i les necessitats més immediates) i promoure un desenvolupament més sostenible i eficient dels recursos (els aliments no comercialitzables esdevenen recursos solidaris). La distribució d'aquests aliments es fa a través d'entitats benèfiques homologades que, per la seva relació directa assistencial amb els col·lectius necessitats, poden assegurar que els aliments arribin al seu destí final.

El 1987 es va crear el Banc dels Aliments de Barcelona, el primer de tot l'Estat espanyol. Actualment a Espanya hi ha 52 bancs d'aliments, un a cada província, que s'apleguen dins de la Federació Espanyola de Bancs d'Aliments. Els quatre bancs catalans intenten treballar conjuntament per tal que la seva tasca pugui ser més efectiva a Catalunya. A escala europea, es comptabilitzen 240 bancs d'aliments que formen part de la Federació Europea de Bancs d'Aliments. Per la seva banda, la Xarxa Global de Bancs dels Aliments comprèn tots els bancs situats arreu del món.

Activitat incessant

«L'activitat del Banc dels Aliments ha augmentat molt en els últims anys en tots els aspectes: entitats benefici-

àries ateses, aliments recollits, nombre de voluntaris... Avui ens trobem una mica desbordats, però amb l'ajuda i col·laboració de moltes persones i entitats anem tirant endavant. Aquest any podem arribar a repartir gairebé 10 milions de quilos d'aliments», explica Antoni Sansalvadó, president del Banc dels Aliments de Barcelona.

Així mateix, comenta que en els darrers mesos el nombre de les persones i famílies que demanen ajut «ha augmentat molt». «Des de principis del 2010 fins avui —assegura— s'han més que duplicat les persones que reben aliments a través de les 310 entitats benèfiques que formen la nostra xarxa, i continua incrementant-se. Cada mes s'incorporen noves entitats que, d'acord amb els serveis socials, donem d'alta. Aquest increment és causat per la crisi econòmica, que fa que moltes famílies no tinguin els recursos necessaris per atendre aquesta necessitat tan primària. De la crisi econòmica se'n deriva l'atur, que és la causa principal de la manca d'ingressos a les famílies. A Catalunya hi ha prop de 200.000 famílies en les quals cap membre aporta ingressos.»

El 17 d'octubre va tenir lloc una reunió del Banc dels Aliments amb

«Hem de lluitar i motivar les empreses i els ciutadans perquè continuïn ajudant-nos en tot allò que puguin»

els representants de les diferents associacions que fan arribar el menjar als beneficiaris. «Ens vam reunir més de 300 persones. En aquesta trobada tothom va fer palesa la situació greu en què ens trobem. Vam informar de com veiem el futur immediat, i que estem rebent força aliments; confiem poder aguantar aquest ritme fins a començaments de l'any vinent. També vam parlar de l'evolució del Programa Europeu d'Ajuda als més Necessitats», informa Antoni Sansalvadó.

Reducció dels ajuts

Sansalvadó es mostra preocupat per la reducció dràstica dels ajuts anunciada per la Unió Europea. «Aquesta reducció és d'una quarta part. Per al Banc de Barcelona, això representa 3.000 tones menys d'aliments, que és moltíssim. Encara tenim esperances que aquesta reducció no s'arribi a aplicar, però a la reunió de la Comissió d'Agricultura, amb assistència dels ministres d'Agricultura de tots els països, no es va poder desencallar el tema per l'oposició d'Alemanya, Dinamarca, Anglaterra, Països Baixos i Txèquia, que mantenen que aquestes ajudes les ha de resoldre cada país i no la Comunitat Europea. Tots els bancs d'Europa, representats per la Federació Europea, estem pressionant perquè es revisi aquesta decisió. De tota manera, tant el Ministeri espanyol d'Agricultura com el Govern de Catalunya ens han promès ajuda en cas que fallés la d'Europa.

Les expectatives per al 2012 són crítiques. Segons el president del Banc dels Aliments de Barcelona, «no creiem pas que el panorama econòmic millori a curt termini; a més, les prestacions d'atur s'acaben per a moltes persones. També cada vegada hi ha més persones grans que viuen soles, amb pensions o ajudes econòmiques mínimes. Hem de lluitar i motivar les empreses i els ciutadans perquè continuïn ajudant-nos en tot allò que puguin».

El Gran Recapte

Antoni Sansalvadó subratlla que la ciutadania els pot ajudar amb donacions. «Per als dies 25 i 26 de novembre —especifica— hi ha previst tornar a fer, com l'any passat, el Gran Recapte en un gran nombre de supermercats i centres de Catalunya. Ens hem fixat l'objectiu de recollir 800.000 quilos d'aliments de gran poder nutritiu. Necessitem l'ajuda de voluntaris. Comptem amb la solidaritat dels ciutadans, que aquests dies esperem que siguin molt generosos.»

Més informació: Banc dels Aliments de Barcelona, c/ Motors, 122 – 08040 Barcelona, tel. 933 464 404, www.bancdelsaliments.org.

Atorgats els premis solidaris del Consell de Mallorca

OMPRESS / Palma

El Consell de Mallorca ha guardonat amb el Premi a la Solidaritat diverses iniciatives i trajectòries en tasques solidàries de Mallorca. Les iniciatives premiades van ser les següents: l'Associació Estel de Llevant, per la seva tasca amb els malalts mentals; Metges del Món, pel seu audiovisual *Desde mi mirada*; el col·legi públic de Sant Joan pel seu agermanament amb el col·legi Santa Rosa, de Nicaragua; l'Associació

contra el Càncer, pel seu projecte Casa Amiga; Justícia i Pau, per la seva iniciativa Pobles Germans, i l'Escola d'Art Núria Moreno, per la seva sensibilització solidària a través de l'art.

Pel que fa a les trajectòries, es va premiar Mallorca Missionera, per la seva tasca a Àfrica i Sud-amèrica; el pare franciscà Tomeu Oliver, creador del moviment Dignitat i Feina; Mateu Munar, expresident de l'Associació Balear d'Esclerosi Múltiple, i José Luis García, per la seva iniciativa Rutes del Silenci.

Coses de la vida

Tardor

Cecília Aranés
Mallol

Hola, amics! Ha començat la tardor i amb ella una infinitat d'obligacions: els col·legis, la feina, les associacions, els cursos intensius, les conferències i altres esdeveniments molt especials, com ara l'ordenació sacerdotal de sis sacerdots a la Sagrada Família el 23 d'octubre passat. En aquest mes, caracteritzat pels canvis en la climatologia, se celebren nombroses festivitats de la Mare de Déu, sota el nom de diferents advocacions: Mare de Déu del Roser, Mare de Déu de Begonya, Mare de Déu del Pilar... També se celebren molts sants: sant Francesc de Borja, sant Francesc d'Assís, sant Antoni Maria Claret, sant Lluc, etc. Com veieu, aquest mes està ple de fets importants. Per tant, ens hem de «posar les piles» per viure'ls amb força i cristiana alegria.

Gaudí, camí del Vaticà

El Braccio di Carlo Magno del Vaticà acollirà la mostra «Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat»

Redacció
Barcelona

La Fundació Sagrada Família, la Fundació Joan Maragall i Acció Cultural Espanyola enllesteixen en aquests moments els detalls per donar a conèixer al Vaticà el geni creador d'Antoni Gaudí, que compta amb un reconegut valor artístic i un innegable segell cristià que se sintetitza en la seva gran obra: la Sagrada Família. A partir de l'exposició *Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, prevista inicialment per a la primavera passada, el Braccio di Carlo Magno de la Ciutat del Vaticà mostrarà la relació entre l'art, l'arquitectura i la transcendència de la mà d'Antoni Gaudí.

L'exposició, que es podrà visitar —amb entrada lliure— del 24 de novembre del 2011 al 15 de gener del 2012, està comissariada per Daniel Giralt-Miracle. Paral·lelament, i com també estava previst inicialment, tindran lloc a Roma un seguit d'activitats institucionals i acadèmiques per donar a conèixer diversos aspectes de la cultura catalana i de l'Església catalana —la del temps de Gaudí i l'actual—, que es faran realitat gràcies al patrocini de la Fundació Endesa i de la Fundació "la Caixa" i el suport de la Generalitat de Catalunya i del Pontifici Consell de la Cultura.

Cinc apartats

La mostra, que es realitza a proposta i sota els auspicis del Pontifici Consell de la Cultura, s'estructurarà en cinc apartats: «Gaudí i la Sagrada Família», «Art. Altres edificis de Gaudí», «Ciència. Tecnologia a la Sagrada Família», «Espiritualitat» i «La Sagrada Família avui». A través d'aquest recorregut, que ocuparà una superfície d'uns 800 metres quadrats, se situarà històricament i artísticament la figura d'Antoni Gaudí i la seva obra, especialment la de la Sagrada Família, de la qual s'analitzaran tant els aspectes tècnics com artístics i el missatge religiós que conté.

Entre els objectes que s'hi trobaran hi haurà maquetes de l'època de Gaudí, plànols, mobles i objectes litúrgics dissenyats pel mateix arquitecte, procedents de les col·leccions del Museu de la Sagrada Família, i fotografies i audiovisuals.

Diverses activitats

Entre les activitats programades a Roma durant les dates de l'exposició, destaquen la sessió acadèmica que se celebrarà el dimarts 12 de desembre al MAXXI (Museo Nazionale delle Arti del XXI Secolo) i que porta per títol *Arquitectura: símbol i sagrat. Un segle*

«L'innegable segell cristià de Gaudí se sintetitza en la seva gran obra: la Sagrada Família»

després de Gaudí. Anirà a càrrec de Mons. Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de la Cultura.

El dijous 14 de desembre, a l'Am-baixada espanyola davant la Santa Seu (Roma), tindrà lloc el segon acte acadèmic sobre *L'època de Gaudí a Catalunya i a Itàlia*, amb la participació de Giovanni Maria Vian, director de *L'Osservatore Romano*, i Ricard Torrents, assagista, crític literari, primer rector de la Universitat de Vic i president de la Societat Verdaguer. Finalment, i com a cloenda dels actes i de l'exposició, l'Escolania de Montserrat oferirà un concert a l'església de Santa Maria in Trastevere el divendres 13 de gener del 2012.

Refermar llaços

Sens dubte, aquesta presència catalana al Vaticà refermarà els llaços de col·laboració amb el Pontifici Consell de la Cultura, iniciats per la Fundació Joan Maragall en temps del cardenal Poupard, primer, i del cardenal Ravasi, actualment, i que remarquen el treball en favor del diàleg entre la fe i la cultura que es fa a casa nostra. Igualment, es donarà a conèixer Catalunya i el paper que hi té el cristianisme.

Amb l'exposició i els actes acadèmics i institucionals que se celebraran, les dues fundacions pretenen ampliar els continguts de la pròpia mostra: els de caire cultural (art), religiós (espiritualitat) i els més arquitectònics (ciència); també tenen l'objectiu de situar Gaudí i l'arquitectura religiosa en el context europeu del moment.

Per a més informació: www.gaudi-roma.cat

Campanars

Argentona

Al Maresme s'hi van aixecar esglésies força avançat el segle XVI, ja sigui amb estil del gòtic tardà, com ara la d'Argentona, ja sigui fent servir el model renaixentista, encara que amb molta senzillesa, un estil que aleshores en deien «fet a la romana».

Argentona va edificar la seva església entre el 1515 i el 1539. Consta de tres naus de quatre trams separades per pilars octagonals i cobertes amb volta ogival. Els seus murs de pedra de Montjuïc foren aixecats amb tècnica de maçoneria i amb carreus a cantoneres. El frontis està obert amb una portalada d'aspecte gòtic flamejant gràcies al bordó que es troba entorn del frontó, a les traceries del timpà i al calat que decora la rosassa oberta a mitja alçada.

Té una capella lateral de principis del segle XX en estil neogòtic, sota la direcció de l'arquitecte Puig i Cadafalch; en les capçaleres de la capella i del temple, reforçades per robustos contraforts, apareixen belles gàrgoles figuratives. Tocant a l'absis del temple hi ha una torre comunidor de dos pisos. Penjats de tres costats de l'absis major hi ha sengles tapisos deguts a l'art de Grau Garriga.

El campanar, aixecat el 1521, té planta quadrada de quatre metres i escaig amb murs de carreus ben escairats i alineats de granit, material molt abundant a

la serra de Marina propera, on es troba Argentona. Té aires encara goticitzants, com es pot veure en els finestrals de la cel·la, treballats en arc apuntat i amb l'intradós motllurat senzillament; n'hi ha dos a cada banda del sud i el nord, i un a les altres dues. El terrat està coronat de merlets esglaonats i unes boniques gàrgoles sobresurten dels caires de la barana. Per pujar-hi, hi ha una escala de pedra amb barana de ferro que surt per la banda de ponent de la nau lateral corresponent; a l'alçada del cor es transforma en una de cargol que s'enfila per dins d'un cos cilíndric arrapat al cantó oest del campanar. Des de la cel·la (estança amb campanes), per accedir al terrat, cal fer-ho per una escala de gat. El campanar es troba proper al frontis, mig

incorporat a la banda de ponent; fa 24 metres i escaig d'alçada. Es mostra elegant, auster i ben proporcionat amb una alçada cinc vegades l'amplada dels costats. El sol brillant i únic de la costa del Maresme el destaquen amb aquella alegria que dona a les terres llevantines.

• *Fe d'errates:* En parlar del campanar de Sant Antoni de Vilanova i la Geltrú, (C.C., núm. 1.671), el vaig situar a la zona de la Geltrú, quan de fet es troba a la de Vilanova.

delfidalmu@yahoo.es

Delfí Dalmau i Argemir

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIÖSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

«La poesia, quan és autèntica, també és pregària»

Jordi Pàmias, Flor Natural del certamen de l'Acadèmia Mariana de Lleida

Jordi Curcó
Lleida

El poeta lleidatà Jordi Pàmias i Grau va rebre el 2 d'octubre passat la Flor Natural del certamen literari de l'Acadèmia Mariana de Lleida, dedicat enguany a la Mare de Déu del Claustre, patrona del seu poble natal, Guissona. Va rebre la Flor Natural (tres lliris com els que componen l'escut de Lleida) de mans dels bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, i de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. Com és tradició, els va col·locar als peus de la Verge Blanca de l'Acadèmia, imatge que presidia els Jocs Florals juntament amb la de la Mare de Déu del Claustre.

El poeta va rebre també 900 euros, amb els quals el bisbe de Lleida dota el primer premi d'aquests Jocs Florals en honor a la Mare de Déu. No és, però, la primera vegada que Pàmias ha estat guardonat per l'Acadèmia Mariana. El 1981 va guanyar la Flor Natural amb un poema que enaltia la Mare de Déu de Montserrat que es venera a l'ermita de Castellsans (Les Garrigues) i el 1983 va ser guardonat un poema seu titulat *Anunciació*. Moments després d'haver rebut aquest nou guardó, i davant de la pintura de la Mare de Déu de l'Acadèmia que orna el vestibul de la seva seu a Lleida, el poeta respon les nostres preguntes.

Ha estat guardonat amb la Flor Natural del certamen marià 2011. Què representa per a vostè aquest nou premi literari?

Un motiu de gran alegria. El reconeixement del valor d'una obra per part d'un jurat anima l'escriptor i l'esperona a tirar endavant pel camí de la creació literària.

La poesia porta com a títol *Amorosa Mare de pedra*. Quin significat té?

He volgut expressar, d'una manera gairebé paradoxal, el contrast entre la delicadesa de l'amor i la duresa aparent d'una imatge de pedra nua, com la de la Mare de Déu del Claustre de Guissona. Al cap i a la fi, la Verge Maria és, tota ella, signe d'amor. I la seva actitud és maternal, amb el Nen als braços.

La plica duia com a lema «Noia jueva». Quin va ser el motiu?

No podem oblidar que Maria va ser una noia d'origen jueu, nascuda a Nat-

zaret. Sabem que Jesús era el Natzarè i que els primers deixebles cristians eren anomenats «natzarens».

El certamen marià d'enguany estava dedicat a la Mare de Déu del Claustre de Guissona i el mantenidor va ser l'arquebisbe Jaume Pujol, fill de Guissona, com vostè. Tot plegat ha estat un motiu de joia, oi?

Vaig decidir participar en el certamen perquè, com a fill de Guissona,

Jordi Curcó

Jordi Pàmias, acompanyat de la seva esposa Maria, al vestibul de l'Acadèmia Mariana.

sento devoció per la Mare de Déu del Claustre i sabia que la meua poesia tindria un dring d'autenticitat. El fet que el mantenidor fos l'arquebisbe Jaume Pujol hi va influir també una mica.

En la seva obra poètica, quin espai ocupa la poesia religiosa o espiritual?

Ocupa un lloc de cert relleu. Cal remarcar la importància que hi té en el llibre *Àmfora grega* i en alguns poemes de *La veu de l'àngel*. Però els meus poemes religiosos més significatius són *La font amagada* i *La flama que no mor*, publicats en el llibre *El do de la paraula*.

La poesia també és pregària?

Sí, quan és autèntica i no escrita amb voluntat de lluïment. Ha de reflectir una veritable emoció i una experiència realment viscuda. I cal que el poema sigui fet amb rigor estètic.

Cal ser creient per fer una bona poesia religiosa?

Un agnòstic la pot escriure també, sempre que sigui fidel en l'expressió del seu estat d'ànim, que oscil·la entre el dubte i la possibilitat d'acceptar la Revelació. La presència del mal en el món serà, molt sovint, un motiu de perplexitat o d'angoixa.

L'Acadèmia Mariana de Lleida és l'única institució de casa nostra que encara conserva aquest certamen marià en honor de la Mare de Déu amb el format d'uns Jocs Florals. Creu que cal conservar-los?

Sí, perquè els Jocs Florals són un certamen d'una gran tradició a Catalunya, sobretot a partir de la Renaixença. Instituits a finals de l'edat mitjana, van ser restaurats l'any 1859. Ara, d'una manera lamentable, han caigut en l'oblit. La fidelitat a la tradició és, per tant, un notable encert de l'Acadèmia Mariana de Lleida.

Gent de casa

Salvador Estrem i Fa, ànima de poeta

Hi ha un període de la nostra història ja no tant recent que fa de dolorós tocar i si bé els fets bèl·lics al front es comenten sense cap mena de recança, de la repressió a la rereguarda, tant el 1936 com el 1939, encara, a tres quarts de segle de distància, hi ha persones que pretenen establir diferències entre assassinats i atenuants entre assassins.

Avui hem de parlar d'una d'aquelles víctimes, tant nombroses a tot Catalunya, com és el cas de Salvador Estrem i Fa, al qual els seus botxins ensenys de retreure-li la condició de catòlic, com si fos un delictes, li atribuïren els agreujants d'intel·lectual i home de lletres.

Nascut a Falset el 1893, sempre va viure al poble i malgrat ser una persona profundament religiosa, amb uns

pares que desitjaven que fos capellà, es va casar i va tenir tres fills.

Als dotze anys publicava el primer poema a la llavors revista *Patufet*, inspirada per Josep Maria Folch i Torres i Els Pomells de Joventut. Inclinat a la filosofia, la geografia i les tradicions, no deixava, però, de fer de pagès i portar la terra de casa.

Col·laborador i director de *Priorat*, de Falset, i de la mítica revista *El llamp*, de Gandesa; *La riuada*, de Móra, o *La Veu de Tarragona*; publicà també reculls de poemes com *Les hores dolces* (1920), *Elegia del Priorat i altres versos* (1927), *La mala collita* (1930) i *El Crist de la solitud* (1936). Era conegut com «el poeta del Priorat», un poeta que també publicà en prosa reculls com *La gent del llamp* (1929), referida al setmanari gandesà,

Instants (1932) o el llibre de viatges *Terra castellana* (1935). També estrenà al teatre *La vida de santa Rosalia* i *El viure que no torna*.

Home religiós i també pregona-ment catalanista, va ser l'introduïdor de la gramàtica fabriana al Priorat i el representant de la Lliga Regionalista a la comarca. Durant la República va impartir classes de català a través d'entitats culturals i, avui, la biblioteca comarcal porta el seu nom.

Pasqual Frascuet Llopis havia nascut a Alcalà de Xivert el 1907 i fou un dels tants emigrats de la Torrassa a l'Hospitalet de Llobregat als anys vint. Militava a la FAI i el setembre de 1936, quan la majoria dels seus companys eren al front de guerra, ell requisà un autobús i amb una partida de gent com ell a les seves ordres, re-

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

corregué pobles del Priorat, la Ribera d'Ebre, Terra Alta, el Matarranya..., armats fins a les dents, assassinant ciutadans indefensos. Formava part del que s'anomenava «brigada de la mort».

El 14 de setembre del 1936 la vila de Falset es va llevar horroritzada. A la paret del cementiri havien estat afusellats vint-i-set veïns, entre ells Salvador Estrem. Vint-i-set crims absurds, que, a poc a poc, d'alguns el temps en va esvaint el record, però d'en Salvador ens resta la seva poesia que encara avui ressona als llavis de la gent.

• Per saber-ne més: *L'òmnibus de la mort: parada Falset*, de Toni Orensanz (Ara Llibres, 2010).

Llums i ombres de l'educació a Catalunya

Presentació de l'informe PISA 2009 sobre temes clau de l'escola catalana

Miquel Àngel Codina
Barcelona

La Fundació Jaume Bofill va presentar el dimarts 25 d'octubre al Col·legi de Periodistes de Barcelona l'informe *PISA 2009: avaluació de les desigualtats educatives a Catalunya*, una anàlisi del sistema educatiu català a partir de les dades recollides en el Programa per a l'Avaluació Internacional dels Estudiants (PISA), dut a terme per l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE). Aquest estudi avalua el rendiment acadèmic en comprensió lectora, matemàtiques i ciències dels joves de 15 anys. L'informe PISA s'elabora cada tres anys, prioritzant cada cop un dels tres àmbits avaluats. El fet que aquesta sigui la tercera edició permet fer anàlisis precises i acurades amb una certa perspectiva longitudinal de la mostra de Catalunya (2003, 2006, 2009).

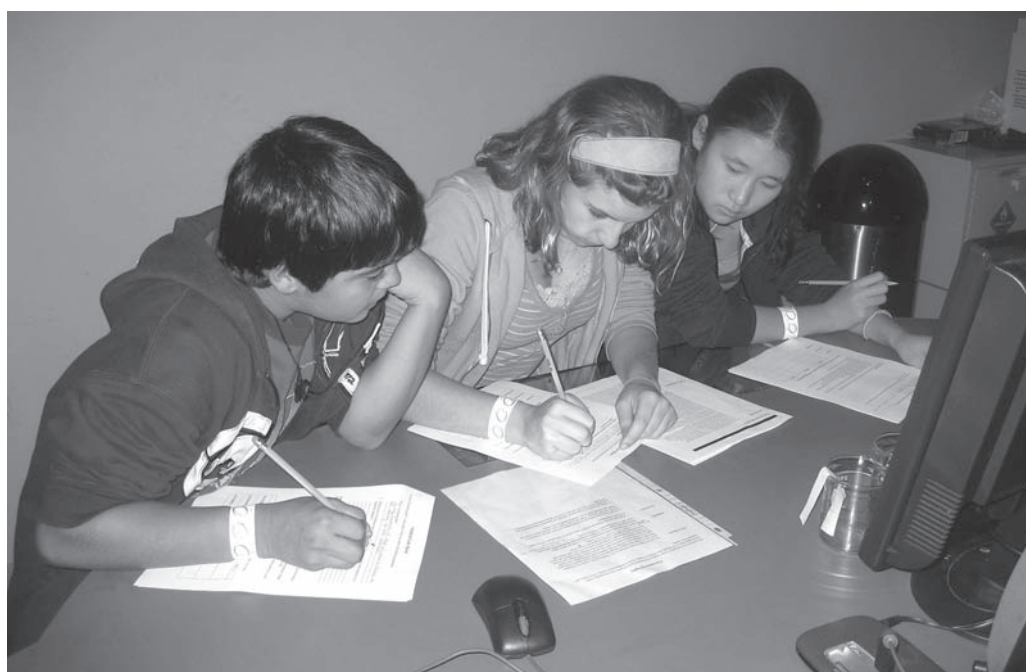
Amb aquest estudi, la Fundació Jaume Bofill vol fomentar i enriquir el debat amb la comunitat educativa sobre els reptes i les mesures que podrien millorar la qualitat educativa a Catalunya. Amb aquesta finalitat analitza, entre altres, aquests temes clau per a l'escola catalana: l'excel·lència i el fracàs escolar, l'alumnat desfavorit i la resiliència educativa, els hàbits lectors i les estratègies d'aprenentatge amb l'alumnat d'origen immigrant i el rendiment en lectura, entre altres. L'informe PISA aporta una mirada independent sobre la qualitat del sistema educatiu català, ja que ha estat confeccionat sense la intervenció directa de l'administració pública catalana.

El nombre total d'estudiants avaluat ha estat de 1.381. «En aquesta edició, la mostra té alguns déficits importants. El més rellevant és la menor presència, respecte de la prevista inicialment, d'alumnat amb característiques que contribueixen a tenir els resultats més baixos a casa nostra: alumnes repetidors, de 3r d'ESO i fills de famílies immigrades. Això pot portar a interpretar que la millora de resultats no hagi estat deguda tant a una millora del sistema educatiu com a aquest biaix de la mostra», va explicar Ferran Ferrer, catedràtic d'Educació Comparada de la Universitat Autònoma de Barcelona i director de l'estudi, a la roda de premsa.

Diferències destacables

Es constata, durant les tres edicions de l'informe PISA, que els alumnes que pertanyen a un estatus socioeconòmic desfavorit acostumen a obtenir resultats acadèmics més baixos que la mitjana dels seus companys. Així, per exemple, un estudiant que pertany a un estrat socioeconòmic baix obtindrà, a Catalunya, 67 punts menys en comprensió lectora que un company seu amb un nivell socioeconòmic alt. A Bèlgica aquesta diferència augmenta fins a 115 punts. Per tant, en aquest aspecte, Catalunya obté uns bons resultats.

Hi ha diferències de puntuació en

lectura segons la llengua parlada a casa? Davant d'aquesta pregunta que ell mateix s'havia formulat, Ferran Ferrer va contestar que sí, que «aquells alumnes que parlen català a casa obtenen millors resultats que els seus companys que parlen castellà o altres llengües». La diferència se situa en vint punts. Pel que fa a la titularitat del centre, l'informe assenyalava que «les diferències de puntuació entre centres públics i privats o concertats desapareixen quan es té en compte l'efecte del nivell socioeconòmic i cultural de l'alumnat».

«Catalunya —va especificar Ferran Ferrer— presenta una diferència de rendiment molt elevada entre l'alumnat nadiu i el d'origen immigrant. Aquesta diferència és més elevada a Catalunya que a la resta de països estudiats (Estats Units, Finlàndia, Hongria, Singapur...) i clarament superior respecte de la resta de comunitats autònomes. Estructura del problema més greu del nostre sistema educatiu.»

Per la seva banda, la distribució de l'alumnat nascut a Catalunya i el d'origen immigrant en centres públics i privats o concertats segueix patrons diferents. El 56% de l'alumnat nadiu està escolaritzat a l'escola pública i el 44% a la privada o concertada, mentre que l'alumnat d'origen immigrant ho està en un 81% a la pública i en un 19% a la privada o concertada. «La diferència és significativa. La concentració d'alumnat d'origen immigrant en els centres educatius és un factor que té incidència sobre les dinàmiques escolars», assegura Ferrer.

Èxit i fracàs escolar

Alumnat resiliència són aquells nois i noies que, tot i provenir de nivells socioeconòmics baixos, obtenen puntuacions elevades. Aquest fenomen suposa una novetat important, ja que és la primera vegada que l'OCDE ho analitza al PISA. Catalunya té més alumnes

resilients que altres territoris. El perfil de l'alumne resiliència és: noia, ha nascut a Catalunya, parla català o castellà, no és repetidora, ha anat a preescolar i ha estat escolaritzada en un centre de titularitat pública o privada.

L'informe PISA, per facilitar l'anàlisi dels resultats, estableix set nivells de competència lectora. El d'excel·lència correspon als nivells 5 i 6 de l'escala, mentre que l'alumnat de baix rendiment o en risc de fracàs escolar és aquell que se situa per sota del nivell 2. La situació global de Catalunya en la comparació internacional és positiva, ja que té un percentatge d'alumnes en risc de fracàs escolar relativament baix, encara que el nivell d'excel·lència educativa és comparativament molt baix.

A nivell autonòmic, Catalunya se situa a la franja baixa de la distribució. «Les estratègies pedagògiques no són les més adequades. Caldria fomentar, per part del professorat, l'atenció individualitzada als alumnes i apostar per un sistema educatiu més flexible», va advertir Ismael Palacín, director de la Fundació Jaume Bofill.

El perfil de l'alumne que té un baix rendiment és: noi, nadiu o d'origen immigrant, no parla català a casa, ha repetit curs, ha anat a preescolar i ha estat escolaritzat en un centre de titularitat pública. «El percentatge d'alumnes en risc de fracàs escolar és més de vuit vegades superior entre els alumnes de nivell socioeconòmic baix que alt», va constatar Ferran Ferrer. I va afegir: «Tot i que existeix una clara relació entre el nivell socioeconòmic i l'alt i baix rendiment, el risc de fracàs escolar està relacionat de manera més estreta amb la classe social que amb l'excel·lència educativa.»

Mn. Jordi Piquer, premi Bravo! de la CEE

Redacció / Barcelona

La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha atorgat els premis Bravo!, que concedeix anualment per tal de reconèixer la tasca d'aquells professionals de la comunicació que s'hagin distingit «pel servei a la dignitat de l'home, els drets humans i els valors evangèlics». Els guardonats són: Mn. Jordi Piquer Quintana (treball diocesà en mitjans de comunicació), Jornada Mundial de la Joventut Madrid 2011 (especial), *L'Osservatore Romano* (premsa), Ràdio Exterior d'Espanya (ràdio), Inmaculada Galván (televisió), la pel·lícula *De dioses y hombres* (cinema), Orfeón Donostiarra (música), la web www.rezandovoy.org (noves tecnologies) i l'espot de Casa Tarradellas (publicitat).

Mn. Jordi Piquer, fins ara delegat de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de Barcelona, és un dels premiats. «Sense cap mena de dubte, un més que merescut guardó que agraeix l'ingent labor, silent i meritòria, duta a terme per Mn. Jordi Piquer a la delegació de Mitjans de l'arquebisbat de Barcelona, continuació de la seva llarga carrera com a periodista acreditat a *La Vanguardia*», segons s'afirma en un comunicat des de la Secretaria general de l'arquebisbat.

Llibres

Miracle eucarístic

Fa mil anys va tenir lloc un miracle a Ivorra: el Sant Dubte. Recentment, ha estat descobert per moltes persones de Catalunya gràcies a la celebració d'un any jubilar. Aquest conte presenta l'esmentat miracle eucarístic als infants i desenvolupa una catequesi sobre l'eucaristia i la vocació sacerdotal. Els adolescents i els adults també hi trobaran elements enriquidors per a la seva formació cristiana. L'autor és Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona.

Mons. Xavier Novell (text) i autors diversos (il·lustracions), Tomàs i l'Eucaristia. Editorial Claret, 2011, 36 pàg.

Viatjar a l'espai

Quan el Lau era petit, volia ser astronauta. El seu anhel era anar a l'espai amb un coet, acompanyat pel seu conill gris d'orelles llargues. Però quan es va voler apuntar a l'Escola d'Estudis Espacials, va tenir una decepció descomunal perquè li van dir que era massa baixet i no arribava a la talla. Aleshores decideix provar sort en altres professions: aviador, paracaigudista i... home bala en un circ.

Núria Homs (text) i Mercè Canals (il·lustracions), L'home bala que no aixecava un pam de terra. Edebé, Col·lecció Els Meus Contes Preferits de Tren Blau, 2011, 32 pàg.

El món de les fades

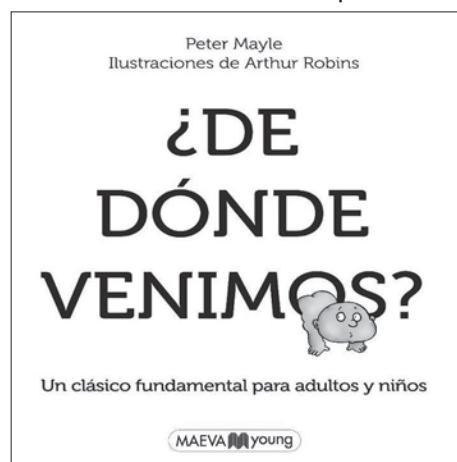
En aquest llibre, ple de diversió, els infants podran descobrir tots els secrets de les festes de fades i fer-los realitat. Des d'una festa de disfresses fins a una de pijames, els més petits trobaran com planificar el gran dia, fer invitacions i guarniments i jugar als jocs de festa (les cadires musicals, els relleus de purpurina...) més divertits. També s'inclouen les receptes preferides de la Dolça Picarol, com ara el batut de maduixa o el granissat de fruites.

Emma Thomson (text i il·lustracions), Festes màgiques. Editorial Beascoa, Col·lecció Dolça Picarol, 2011, 48 pàg.

El principi de la vida

Publicat per primera vegada el 1975, *¿De dónde venimos?* va ser el primer llibre divulgatiu sobre orientació sexual que es va editar a Espanya. Més de 35 anys després, la recuperació d'aquest clàssic, que ha educat diverses generacions de lectors, no ha perdut la seva vigència i continua sent un instrument molt útil i eficaç per ajudar els pares i educadors en la tasca d'explicar, amb humor, tendresa i sinceritat, als infants el principi de la vida.

Peter Mayle (text) i Arthur Robins (il·lustracions), ¿De dónde venimos? Maeva Ediciones, Col·lecció Maeva Young, 2011, 48 pàg.

El millor amic

Jesús és el nostre model. T'imagines que Jesús fos el teu company de classe? En aquesta sèrie de contes, que actualitzen les benaurances en un col·legi d'avui, veurem com actua Jesús i com pot arribar a ser el nostre millor amic. Cada capítol s'estructura així: la benaurança, la lectura evangèlica, el conte, unes preguntes que s'inclouen a la secció «Llévalo a tu pupitre» i una pregària titulada «Pásalo a Jesús».

Miguel Ángel Barbero (text) i Maribel Lechuga (il·lustracions), En clase con Jesús. Cuentos sobre las Bienaventuranzas. Ediciones Palabra, Col·lecció Paso a Paso, 2011, 80 pàg.

Joves horticultors

Vols tenir un hort a casa? En Genís ens explica tot el que cal saber per plantar-ne un, des de la tria de les llavors fins al moment de la collita, passant pel moment tan necessari del reg. En Genís, la seva germana Nora i els seus pares decideixen posar l'hort a la terrassa de casa. Es tracta d'un llibre interactiu per a joves horticultors, que conté un joc de 24 cartes, una roda interactiva amb les quatre estacions i quatre fulls de seguiment amb adhesius.

Georgina Duran (text) i Helena Delgado (il·lustracions), Un hort a casa. Combel Editorial, 2011, 24 pàg.

Xoc generacional

La vida d'en Jagan, el venedor de dolços més popular de la ciutat índia de Malgudi, transcorre plàcida entre les safates de dolços i les converses amb «el cosí», l'amic fidel i influent que l'escolta i li dona consells. Però el món d'en Jagan s'ensorra quan el seu fill Mali li anuncia que vol deixar els estudis i anar-se'n als Estats Units per fer-se escriptor. El xoc generacional entre tots dos és molt gran i el viatge no farà sinó eixamplar la distància immensa que els separa.

R. K. Narayan, El venedor de dolços. Editorial Bambú, Col·lecció Èxit Rècord, 2011, 224 pàg.

La passió del futbol

Els Cebolletas están de vacances: temps per descansar, divertir-se amb els amics i, òbviament, jugar a futbol! Però també és el moment ideal per viatjar i conèixer llocs nous. Decideixen passar les vacances tots plegats a Sevilla. Els nois de Gaston Champignon aprofiten per jugar un torneig juvenil internacional, assistir a un casament... Hi ha rumors que els jugadors de la selecció espanyola estan concentrats a la capital andalusa. Coincidiran amb ells?

Luigi Garlando (text) i Stefano Turconi (il·lustracions), Súper ¡Gol! El sueño de los campeones. Editorial Montena, Col·lecció ¡Gol!, 2011, 324 pàg.

Crítica literària

Hans Küng: «El que jo crec»

Durant la seva trajectòria com a teòleg, li han fet sovint a Hans Küng aquesta pregunta: «Amb tota sinceritat, Sr. Küng, personalment en què creu vostè?» La resposta a aquesta densa pregunta es troba en aquesta amalgama de saviesa i d'experiència vital que és el llibre *Lo que yo creo*.

«Creure és quelcom més que un simple tenir per vertaderes determinades proposicions de fe. Creure és el que mou la raó, el cor i les mans d'una persona.» Per això, Küng afegeix: «M'he esforçat i encara m'esforço per cultivar una fe que busca comprendre, que no disposa de proves concloents, però sí de bones raons. En aquest sentit, la meua fe no és racionalista ni irracional, per bé que és raonable.»

Küng, que ha patit en carn pròpia la sospita i la desautorització, no és un cristià amargat. A més de mantenir dempeus la seva fe transcendent, confia en la vida, en el món i en l'ésser humà tal com són, amb el seu caràcter de vegades enigmàtic, a voltes contradictori. Tot és un gran repte, però en comptes de deixar-se endur pel nihilisme o pel cinisme, pren el camí de la confiança. Aquest dir «sí» a la vida comporta en paral·lel un altre «sí»: el «sí» a un fonament i a un sentit primigeni, és a dir, a Déu. En definitiva, a la pregunta inicial —en què creu vostè?— respon: «Jo crec

HANS KÜNG
Lo que yo creo.
Editorial Trotta, 2011, 256 pàg.

en Déu, fonament i sentit primigeni de totes les coses.»

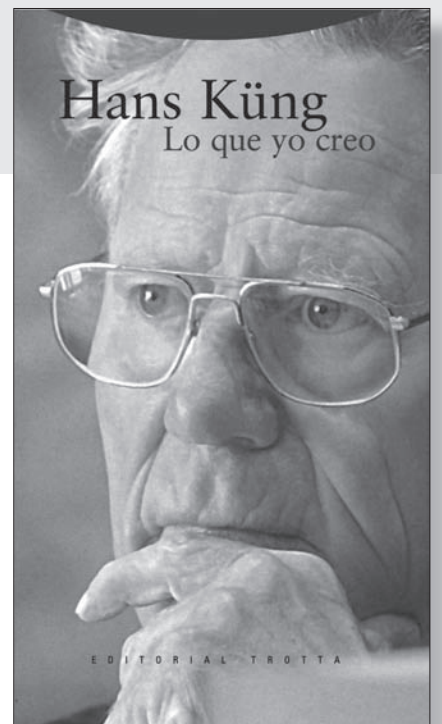
Aquesta rotunda afirmació la fa des d'una posició inequívocament evolucionista, que ell creu científicament demostrada en els ordres físico-químic, paleontològic, embriològic, morfològic, tot i les llacunes que avui encara puguin donar-se. Encara que es mou en una concepció evolucionista i malgrat que presta atenció als avenços científics, Küng posa en relleu que les ciències de la naturalesa deixen de ser competents més enllà de l'horitzó de l'experiència i, per tant, no estan en condicions de respondre a la pregunta fonamental de l'ésser humà sobre l'origen de l'Univers. És l'insondable misteri amb què topa l'aspiració humana de conèixer el més gran dels perquès, que ja inquietà Leibniz en el segle XVII: «Per què existeix alguna cosa i no més aviat el no-res?»

Küng, ultra la transcendència, examina altres replecs de la vida humana purament terrenal, els de l'economia

i la política, per exemple. Arran de l'enorme crisi mundial desencadenada el 2008, reflexiona en aquests termes: «Si no volem que tinguï efectes inhumans, la globalització exigeix també una globalització de l'ètica. A la vista dels problemes de la política, de l'economia i del sistema financer mundials, fa falta una *ètica mundial*, que pugui ser acceptada no sols per les grans religions, sinó també pels no creients, pels humanistes i pels laïcistes.

Déu i la figura de Jesús són abordats en una exposició teològica i existencial. Küng ens diu que ell entén Déu com una dinàmica realitat espiritual que *des de dins* possibilita, governa i consuma el procés evolutiu del món. Déu és una realitat espiritual que no està situada per damunt del procés del món, tan ple de patiment, sinó enmig d'ell: en, amb, entre els éssers humans i les coses. El Jesús crucificat, per la seva banda, mai no va poder eliminar el sofriment, però hi va fer front per la fe. Si l'home es col·loca al seu costat no s'enfonsarà,

Josep-Maria Puigjaner
Escriptor i periodista

no acabarà derrotat. La garantia és el mateix Jesús.

El teòleg suís culmina el llibre amb un somni que ell creu compartit per molts: un cristianisme reconciliat, una pau entre les religions i una autèntica comunitat de nacions formant el conjunt de la Terra.

Crítica teatral

El xafardeig darrere les persianes verdes

UNA VELLA, CONEGUDA OLOR, de Josep Maria Benet i Jornet.
INTÈRPRETS: Sara Espígul, Mercè Arànega, Imma Colomer, Maife Gil, Fina Rius, Gemma Martínez, Pau Roca, Pepe Ambrós, Quimet Pla.
DIRECCIÓ: Sergi Belbel.
Sala Petita, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona.
Fins al 27 de novembre.

L'olor nostàlgica del dramaturg Josep Maria Benet i Jornet (Barri de Sant Antoni, Barcelona, 1940) és la dels patis de veïns de classe obrera del barri fronterer amb el Raval de Barcelona, on va néixer. I aquesta olor és la que va impregnar, com si fos un alquimista, en la seva primera obra teatral, *Una vella, coneguda olor*, escrita el 1962, que li va valer un any després el premi Josep Maria de Sagarra i que la Companyia Titular Catalana va estrenar al Teatre Romea el 1964. Però la memòria en blanc i negre en guarda segurament el record de la versió televisiva que Rosa Maria Sardà va protagonitzar per a TVE, en la feble obertura del 1975.

Revisitar una obra del dramaturg i

© David Ruano

L'actriu Sara Espígul i l'actor Pau Roca, protagonistes de l'obra.

guionista català més prolífic d'aquest moment és anar soldant les baules d'una cadena que no s'hauria d'haver trencat mai. L'ambient que retratava Benet i Jornet fa cinquanta anys no s'ha esbandit del tot de segons quines capes socials. En molts carrers estrets del Raval o de barris antics de ciutats mitjanes, que semblen deshabitats, encara s'obren totes les persianes alhora quan hi ha un escàndol. Els dies que fa bon temps, els balcons s'engalanen amb quintars de roba estesa que els més polits protegeixen amb plàstics o persianes verdes. El xafar-

deig, un esport que no provoca suor, no ha fugit de la curiositat humana.

El xafardeig dels patis interiors de Benet i Jornet queda reclòs darrere les persianes verdes. Fa la impressió que darrere d'aquest teló escenogràfic hi hagi desenes d'ulls espiaant tot el que hi passa i desenes d'orelles escoltant tot el que s'hi diu. Tothom ho sap tot de tothom. El secret més íntim és compartit en silenci per tots.

L'obra comença amb una impressionant foto fixa subexposada —una sala pròpia de museu de cera— del gran pati

i la immobilitat de les veïnes que hi feien estenent la roba en cadascun dels seus terrats. Són uns instants d'ensurt per als espectadors, de mirada sobrenatural al passat que, lentament, es va acolorint i posant en moviment. L'obra centra el seu punt d'interès en el desig de la jove Maria (Sara Espígul) per un veí més o menys de la seva edat, empleat de banca, amb futur, llegidor, i amb aires d'intel·lectual, Joan (Pau Roca). Però la passió mútua és també la barrera que s'interposa entre els dos amb un prometatge interessat d'ell que a l'obra es desenvolupa amb un recurs estilístic que, després, en la maduresa, Benet i Jornet utilitzarà sovint en el guionatge de telenovelles i que consisteix a fer que els espectadors coneguin un fet essencial que el protagonista de l'obra descobreix.

Benet i Jornet, potser perquè ara li feia por de ser titllat de massa condescendent amb un *The End* ensucrat, ha afegit un final amb una frase contundent de la mare de la Maria, vídua, amb dos fills, una enèrgica Mercè Arànega que, després de presenciar una escena al pati que fa caure la bena als ulls de la Maria, li escupa a la cara, amb un somriure mig de llàstima, mig de resignació: «¿I doncs, què et pensaves?» Quan es fa el fosc, queden retalls d'un temps i d'un paisatge urbà, si no desaparegut, sí que canviat per altres costums, altres cultures i altres dificultats socials que han pres el relleu al barri de Benet i Jornet i tants barris com el seu.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

Actualitats científiques

Alerta pels fàrmacs de malalties mentals

M'ha cridat molt l'atenció un article aparegut a *L'Osservatore Romano*, titulat *Psichiatria impazzita* («Psiquiatria embogida») sobre el que passa als Estats Units amb els medicaments que es prescriuen per (suposades) malalties mentals. Hi diu la doctora Marcia Angell que les cases farmacèutiques estan fent una batalla per vendre els seus productes bo i influint funestament en la pràctica psiquiàtrica. Què és, doncs, el que denuncia? Que els psiquiatres molt precipitadament recepten fàrmacs antidepressius i d'altres tipus sense haver fet la diagnosi amb més deteniment i seguretat, a causa de la propaganda, convertida en pressió, que fan les dites indústries.

Amb les dades a la mà: si el 1987 hi havia un americà amb disturbis mentals cada 184, el 2007 s'arribà a un cada 77, i entre els infants la cosa encara ha crescut més, de tal manera que actualment es pot dir que el 10% dels nens nord-americans de més de 6 anys ja prenen antidepressius. És evident que receptar les píndoles són una comoditat per al metge i això abreuja també el temps de la visita. Però la cosa s'agreuja si es prescriuen fàrmacs que no tenen l'aprovació de

l'Agència Americana oficial *Food and Drug Administration*. La quantitat d'alumnes de deu anys que prenen cada dia estimulants per a la síndrome de déficit d'atenció o d'hiperactivitat ja arriba al 10% a les aules. I la dada veritablement dramàtica és

que la diagnosi que se'ls ha fet molt sovint té molt poc d'objectivitat, diu la doctora Angell. És molt fàcil trobar un infant que a estones sigui irritable, o que de vegades es distregui, o que de vegades es posi amb ànsia. Una flor no fa estiu. I encara hi hem de dir una altra cosa: la família és com cal? Més que una malaltia el que pot tenir l'infant és el fet d'uns pares que no s'avenen o que no saben educar prou. Potser és aquí on hauríem de veure on trobar el remei.

L'article és llarg i diu moltes més coses que fan pensar. No tinc dades del nostre país, però, pel que sento a dir, també està augmentant la quantitat de nens que prenen medicaments. No podria ser que entre nosaltres estigués passant una cosa semblant? La doctora Marcia Angell acaba el seu article dient: «Hem de recordar sempre aquell simple imperatiu mèdic: *primum non nocere* (la primera cosa és no fer mal)», i ja sabem que aquests fàrmacs presenten efectes secundaris que cal tenir en compte.

L'univers de les galàxies

44. Quan l'acceleració còsmica canvià de signe

Abans que Conselice publicués l'article que comentàvem al capítol anterior, Adam G. Riess, el qui amb Saul Perlmutter havia descobert la dèbil lluminositat de les supernoves de galàxies remotes, i Michael S. Turner, el qui donà el nom d'«energia obscura» a aquella misteriosa energia que fa accelerar ara l'expansió, ja havien publicat conjuntament, a l'abril de 2004, un altre article a *Investigación y Ciencia* en el qual, a més d'exposar les bases de l'afirmació de l'existència d'una energia obscura, exposaven les raons per les quals s'ha d'admetre que en un cert moment hi hagué el canvi còsmic de desceleració expansiva a acceleració. Creiem que els nostres lectors agrairan que en fem també un resum. El títol de l'article era: «Quan l'acceleració canvià de signe».

Contraposició de dues tendències còsmiques

Recordem que la llei de Hubble diu que la velocitat de recessió de les galàxies és proporcional a la distància a què es troben de nosaltres, la qual cosa implica que l'univers s'expansioni uniformement com un globus que s'infla. Fins aquí cap dificultat. Ara bé en la teoria d'Einstein l'expansió s'ha d'anar fent cada vegada més lenta a causa de les forces gravitatòries que posseeixen totes les masses materials; però cal tenir en compte també, ens diuen els autors citats, que la relativitat general no exclou l'existència possible d'altres formes d'energia que podrien provocar repulsions. I ara n'hem descobert una que és l'energia obscura que fa accelerar l'expansió. Avui dia, doncs, ens trobem amb el fet que a l'univers

hi ha dues tendències oposades en el procés expansionista: l'estirada atractiva de la gravitació i l'energia obscura que la frena i accelera l'expansió.

Hi ha, no obstant, raons ben convincentes per afirmar que és impossible que l'acceleració expansiva que ara estem observant s'hagi fet sempre igual. Si hi hagués hagut tot el temps preponderància de l'energia obscura no es podria explicar l'existència de les estructures còsmiques que s'observen actualment, perquè una expansió que s'hagués estat accelerant sempre hauria anat descomponent totes les estructures que ara hi ha abans de poder formar-se del tot. I això, que a priori ja es veu com a argument vàlid, rep confirmació de les observacions. Les supernoves de galàxies remotes mostren clarament que no hi havia acceleració ara fa més de 5.000 milions d'anys (recordem que l'edat del cosmos és de 13.700 milions). Com s'arribà a aquesta conclusió?

Adam Riess, un dels autors de l'article que comentem, és qui el 2001 va poder anunciar que el telescopi espacial *Hubble*, que ara està dotat d'una cambra avançada de sondeig profund en galàxies llunyanes, havia detectat una supernova molt distant, corresponent a 10.000 anys llum, que mostrava un fet ocorregut, doncs, quan l'univers només tenia una tercera part de l'edat actual, i aquesta supernova brillava més del que hauria brillat si, com deien alguns opositors a la teoria, la manca de lluminositat hagués estat deguda a la pols còsmica. Era, doncs, una prova de l'univers no accelerat. Però una flor no fa estiu. S'havia de veure si es podien trobar noves confirmacions. I, efectivament, l'equip de Riess va seguir fent

buscar al *Hubble* noves explosions de supernoves i el 2002 ja podia anunciar la troballa de sis més que feren el seu esclat quan l'univers tenia menys de la meitat de l'edat actual, ja que eren de fa més de 7.000 milions d'anys. I totes confirmaven que aleshores no hi podia haver accelerament. Quan començà, doncs, a guanyar l'acceleració?

El canvi es va fer fa uns 5.000 milions d'anys

És el que diuen els autors de l'article que comentem. El punt mort de transició entre expansió descelerada i accelerada cal posar-lo a uns 5.000 milions d'anys enrere. Concorda amb les observacions i les expectatives teòriques. No es pot negar que quan s'observà que actualment hi havia acceleració còsmica va ser una sorpresa per als cosmòlegs, però ara s'ha vist que no afecta gaire l'esquema cosmològic general, només una petita part de la construcció teòrica és el que s'ha hagut de retocar.

El problema que ara queda per resoldre és l'origen d'aquesta energia obscura. N'hi que l'anomenen «energia del buit», perquè consideren que és la que està associada al «buit quàntic». Segons el principi d'incertesa de la mecànica quàntica el buit està ple de partícules virtuals que sens parar apareixen i desapareixen quasi instantàniament. Ara bé, aquesta explicació no serveix per al cas que ens ocupa. Fent un càlcul d'aquesta energia del buit quàntic segons la teoria seria de 55 ordres de magnitud més alta que l'energia obscura que actua en l'acceleració expansiva. Ha de ser una altra energia, que també ha de ser diferent de la constant cosmològica que Eins-

tein postulava en la relativitat general per explicar l'equilibri de l'univers. La constant einsteiniana corresponia a la meitat de la densitat de matèria i ara ens trobem amb una energia que va més enllà de duplicar-la. Què dir-hi, doncs?

És realment un problema interessant i per això s'han proposat moltes idees: dimensions ocultes de l'univers, un camp energètic natural que s'ha anomenat «quinta essència», una teoria nova que modificaria l'establerta per Einstein per a la gravetat..., teories que impliquen que la densitat d'energia obscura no sigui constant cosa que es fa difícil d'entendre. Les observacions ja descarquen les que estipulen grans variacions de densitat d'energia al llarg i ample del cosmos. El que sí que es pot dir és que si l'energia obscura és constant o augmenta, amb el temps, d'aquí uns cent mil milions d'anys gairebé totes les galàxies tindran tant de corriment cap al vermell que ja no podran ser vistes, i que si passés al revés i la matèria acabés superant l'energia fosca s'aniria veient cada vegada més una part més gran de l'univers, el qual fins i tot podria col·lapsar si l'energia obscura es fes negativa. Només podríem pronosticar com seria el futur còsmic si arribéssim a conèixer la naturalesa de l'energia obscura. És el que esperen aconseguir els cosmòlegs.

Però resta encara una altra suposició: i si no existís l'energia fosca i tot el que ens diuen les observacions fos degut a una irregular distribució de matèria en el conjunt còsmic? És una hipòtesi, que encara que poc probable, es pot suggerir. I així ho han fet dos autors, Timothy Clifton i Pedro G. Ferreira. En parlarem al pròxim capítol.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

LES AVENTURES DE TINTÍN: EL SECRET DE L'UNICORN (**)**

Director: Steven Spielberg.

Guionistes: Steven Moffat, Edgar Wright i Joe Cornish.

Intèrprets: Jamie Bell, Andy Serkis, Daniel Craig, Simon Pegg, Nick Frost, Tony Curran.

Gènere: aventures.

Estats Units, 2011, color. 108 minuts. / Tots els públics.

El periodista Tintín descobreix que la maqueta d'un vaixell conté un gran secret. Amb l'ajuda del seu gos Milú, el rondinaire capità Haddock i els pocatraces detectius Dupont i Dupond, Tintín viatjarà per mig món, sent més astut que els seus enemics, per trobar el lloc on es troba *L'Unicorn*, una nau enfonsada que pot contenir la clau

dy Serkis com a Haddock—, compleixen amb els respectius rols. Jamie Bell és un creïble Tintín i Daniel Craig, un malvat respectable. Però el més empàtic és, sens dubte, el Milú, el fox terrier blanc que participa en l'acció de manera molt activa.

L'espectacular tècnica d'animació digital és el més destacat d'un film amb ritme imparable i escenes espectaculars d'acció a l'estil més clàssic. Tot està treballat al detall amb una perfecció que ratlla el realisme, des de les partícules de pols visibles a la llum fins als moviments i les expressions dels personatges. Es nota que a la producció hi ha Peter Jackson, destre en la captura del moviment per *El Senyor dels anells*.

El conjunt no seria tan efectiu sense un guió

potent. Els guionistes s'han basat en tres còmics de Tintín (*El cranc de les pinces d'or*, *El tresor de Rackham el Roig* i *El secret de L'Unicorn*) per crear una història sòlida, molt ben plantejada i executada. Les adversitats succeeixen amb un motiu exprés, no hi ha cap cap per lligar, tret del final obert, que demana a crits una seqüela.

Humor 3; acció 4; violència 1; sexe 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

d'una quantiosa fortuna.

El director d'*E.T.* mostra el mestratge tècnic aportant grans dosis d'acció, aventures i humor que respecten l'univers Hergé del començament fins al final. Els amants de les aventures de l'intrèpid periodista hi reconeixen cada fotograma, mentre que els neòfits hi descobriren uns personatges deliciosos i inoblidables.

A través de la tècnica de «captura en moviment», els actors —destaca un superb An-

MELANCOLÍA **

Director i guionista: Lars Von Trier.

Intèrprets: Kirsten Dunst, Charlotte Gainsbourg, Kiefer Sutherland, Charlotte Rampling, John Hurt.

Gènere: drama.

Coproducció europea, 2011, color. 130 minuts.

Més grans de 18 anys.

Justine i Michael celebren la seva boda amb una festa espectacular. Mentrestant, Melancholia, un planeta deu vegades més gran que la Terra, s'acosta perillosament. Encara que molts científics veuen impossible un xoc, n'hi ha molts d'altres que auguren el pitjor.

Von Trier no és conegut per explicar històries alegres. Aquesta vegada ens porta la seva visió particular sobre la fi del món. Encara que a priori ens imaginem una pel·lícula catastrofista i apocalíptica, plena d'acció, res més lluny de la realitat. En el seu habitual pessimisme, el director realitza un viatge a l'interior d'uns personatges perfectament definits. Les dues germanes (Justine i Claire) revelen dues maneres d'afrontar un final que sembla inexorable: la resignació i l'angoixa.

Exquisida en muntatge, localitzacions i fotografia, té una posada en escena digna d'admiració, però és un embolcall que queda deslluït pel contingut. Lenta i inquietant, presenta unes relacions humanes fredes i destructives i una història de bogeria i desequilibri que més que aportar esperança al gènere humà, el deshumanitza. La fi. I després, el no-res. Quina manera tan trista d'acabar amb tot això.

Humor: 0; acció: 0; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

SILENCIO DE AMOR ***

Director i guionista: Philippe Claudel.

Intèrprets: Stefano Accorsi, Neri Marcorè, Lisa Cipriani, Anouk Aimée, Clotilde Courau.

Gènere: comèdia romàntica.

França, 2011, color. 106 minuts / Més grans de 16 anys.

Alessandro és italià, vidu i forma part d'un grup de música barroca a Estrasburg. Viu amb la seva filla Irina, de 15 anys, en plena crisi adolescent, i amb el seu germà Crampone, un excèntric anarquista que demana asil polític des que Berlusconi va pujar al poder. Quan la seva filla descobreix l'emoació del primer amor, la vida d'Alessandro pateix un canvi profund i inesperat.

Aquesta és la segona cinta signada per Philippe Claudel, després de l'èxit del seu primer llargmetratge *Fa molt de temps que t'estimo*. Es nota que Claudel, a part de la singular col·laboració d'Anouk Aimée, ha evitat la inclusió de grans estrelles en benefici d'actors poc coneguts i de diferents nacionalitats.

Silencio de amor és una pel·lícula de «gent normal» per a gent normal, amb les febleses, peculiaritats i problemes afectius que es poden trobar en moltes de les famílies que ens envolten. El protagonista està més amoïnada pel despertar a la vida de la seva filla que per recompondre la seva pròpia vida afectiva. El germà, divertit i extravagant, però amb un cor d'or, està disposat a resoldre cadascuna de les situacions familiars.

La cinta transcorre entre l'humor i l'amor. Humor grat i plaent i amor net amb majúscules, vessat en aquest cas pel protagonista i de forma desinteressada cap als qui més ho necessiten en moments crucials. Un bon exemple per tenir en compte.

Acció: 2; humor: 4; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

BUSCAMUNDOS ***

Divendres – 22 h. – La 2

Públic: joves

La 2 recupera el clàssic format del programa de viatges amb aquest espai que proposa un enfocament sociocultural de diverses regions del planeta. Cada setmana, *Buscamundos* ofereix una visió completa carregada de molta i molt bona informació sobre la gent i els espais de zones que, tradicionalment, han resultat atractives turísticament o que, per diferents motius i circumstàncies, constitueixen (o van ser al

seu dia) focus de l'actualitat mundial.

En tots aquests destins, l'equip del programa mira d'elaborar una fotografia detallada de les diferents cares i realitats del lloc, així com dels seus costums, tradicions, política, religió, societat, art, història, cultura i gastronomia. Constantment es busca la interacció amb testimonis que poden aportar informacions i perspectives de primera mà sobre el territori, tant amb ciutadans anònims com amb personalitats com ara Ricardo Darín, Federico Luppi o Les Luthiers. A més, Miguel Romero se sol acompanyar en cada viatge d'alguna figura coneguda que exerceix de copresentador.

S'ha de destacar el bon treball de *Buscamundos* en el seu exercici de presentar projectes, tant culturals com humanitaris, de les diferents regions estudiades, especialment aquells que fan referència a tasques i temes de conscienciació amb les poblacions i persones més necessitades. Un bon programa de viatges, variat en els entorns que visita i molt complet en la informació que proposa de cadascun d'ells.

Aquesta setmana destaquem

Agustí Codinach

Primer aniversari de la dedicació de la Sagrada Família

Aquest diumenge dia 6 de novembre l'arxidiòcesi de Barcelona celebrarà el primer aniversari de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família, acte que va presidir el papa Benet XVI el 7 de novembre del 2010. Aquest mateix dia, i en l'eucaristia a la basílica de la Sagrada Família que presidirà el cardenal arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach, se celebrarà el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal; celebració que haurà de tenir sobretot el sentit d'una acció de gràcies al Senyor pel do del sacerdoci ministerial a l'Església, i també de pre-

gària per les vocacions sacerdotals.

El cardenal arquebisbe, en les seves noces d'or, conscient de la realitat que afecta milers de joves que es troben en situació d'atur i amb dificultats per a la inserció en el món laboral, demana a les persones que vulguin fer arribar un eventual obsequi amb motiu d'aquesta celebració, que en destinin l'import al projecte «Joves a l'atur» de Càritas diocesana, al número de compte corrent: 2100-0965-51-0200163608.

Ràdio Estel transmetrà la cerimònia en directe a partir de les 17.00 h.

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

«L'Atri del Gentils», diàleg necessari

Agustí Codinach

Aquest diumenge dia 6 de novembre, a les 19 hores, un cop acabada la transmissió des de la Sagrada Família, Ràdio Estel emetrà una nova edició del programa *L'Atri dels Gentils*, un espai de diàleg i reflexió entre creients i no creients que presenta Mn. Jaume Aymar, director de l'emissora.

Aquesta vegada es compta amb la presència de dos prohoms de Catalunya: Joan Rigol i Antoni Castells. Ambdós parlaran de política, de la cooperació entre les diverses opcions, de la cultura econòmica del país i de les seves vivències religioses o espirituals.

Els «Petits concerts» de Ràdio Estel

La presència de peces de música clàssica a la programació de Ràdio Estel és una de les novetats que ajuda a donar forma a la identitat de l'emissora. Es tracta de recuperar pàgines brillants dels grans compositors de la història, en algunes franges que titulem *Petits concerts*. Sonen cada tarda després de les vespres de Montserrat, a les 19.15 h aproximadament, els diumenges després de la missa del migdia, a les 12.15 h, i ben aviat també minuts després de la mitjanit. Una acurada selecció que ens permetem recomanar a tothom.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Paul Simon, Songwriter.**
Sony Music

Creador de cançons

Als seus 70 anys, el cantautor i productor nord-americà Paul Simon exhibeix el seu immens repertori en un nou àlbum recopilatori. L'artista ha seleccionat trenta-dues composicions que comprenen des dels seus començaments juntament amb Art Garfunkel, a mitjans dels anys seixanta, fins al seu darrer disc, publicat fa tan sols uns mesos. Durant el darrer mig segle la seva activitat com a creador de cançons ha estat fructífera i incessant.

★ **Jabier Muguruza, Bikote bat.**
Resistencia

Obra madura

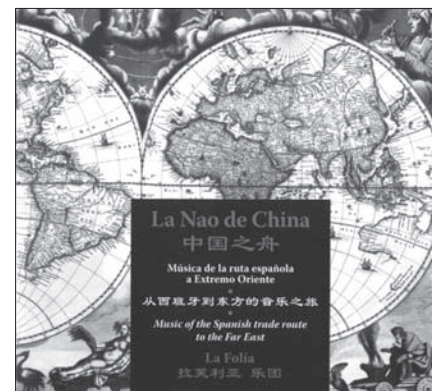
El músic basc Jabier Muguruza acaba d'editar el seu onzè disc de cançó d'autor. *Bikote bat* és una obra en què l'ambient intimista, ple de silencis —element característic de la trajectòria de l'artista—, es porta a l'extrem. Hi trobem només un piano, executat per Mikel Azpiroz, i la veu i l'acordió de Jabier Muguruza, acompanyats de les intervencions puntuals de la vocalista Mireia Otzerinjauregi. Una obra madura amb un excel·lent nivell compositiu i literari.

★ **Luz, Un ramo de rosas.**
Emi Music

Temes eclèctics

Luz Casal presenta un àlbum recopilatori, en què s'inclouen tres noves cançons, com la que dona nom al disc: *Un ramo de rosas*. S'hi repassen les tres dècades de reeixida carrera artística de la cantant gallega, on podem redescobrir un grapat —un ram— de temes que resisteixen amb dignitat el pas del temps. La discografia de Luz Casal és una mena de tencaclosques eclèctic i singular: *Entre mis recuerdos*, *Piensa en mí*, *Un año de amor*, *No me importa nada*...

★ **La Folía, La Nao de China.**
Columna Música

Música barroca

El grup espanyol de música barroca La Folía, fundat el 1977 a Madrid, fa concerts amb instruments d'època i criteris històrics sobre el repertori dels segles XVI, XVII i XVIII. Dos dels seus components, Pedro Bonet i Belén González Castaño, que toquen la flauta de bec, han enregistrat aquest disc. Interpreten música de la ruta espanyola a l'Extrem Orient, d'autors anònims i de compositors com ara Michel Blavet, Teodorico Pedrini o Jean-Baptiste Dupuits.

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

BARCELONA

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 6 de novembre** en l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Gressus meos dirige de Lasso*; comunió: *Beatus vir qui timet* de F. Valls; sortida: *Hodie Maria Virgo* a 8 de Valls.
- **PARRÒQUIA DE SANT PAU DEL CAMP.**— El **dilluns 7 de novembre**, a les 19.00, assemblea constituent de la Confraria de Sant Pau i Sant Galderic. C/ Sant Pau, 101 – Barcelona.
- **CAIXAFORUM.**— El **dilluns 7 de novembre**, a les 17.00, cicle de conferències sobre Beethoven *Etapas de joventut*; el **dimecres 9**, a les 19.30, cinema sobre «Violència laboral» amb *La cuestión humana*; el **dijous 10**, a les 19.30, conferència de José Francisco Yvars (historiador de l'art) sobre *Diaghilev i la sensibilitat d'avantguarda*; el **divendres 11**, a les 19.30, dansa filmada *L'escàndol d'allò nou: Vaslav Nijinski (1913)*; el **cap de setmana 12 i 13**, a les 17.30 i 12.00 respectivament, espectacle familiar d'arts escèniques *Fet a mà +4*; el **diumenge 13**, a les 19.30, dansa filmada *Expressionisme i teatre-dansa: Pina Bauschs*. Més informació: av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **dilluns 7 de novembre**, a les 19.00, «Els dilluns dels drets humans» sobre *Crisi i el dret a l'habitatge*; els **dilluns 7, 14,**

21 i 28 de novembre i 12 i 19 de desembre, a les 19.30, seminari *Formes de pregar en les diferents tradicions religioses*, a càrrec de Jaume Flaquer, Josep Giménez i Xavier Melloni. C/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.

- **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— Organitza el cicle de conferències «L'univers de les galàxies» amb Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu Geològic del Seminari i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL. La propera conferència serà el **dimarts 8 de novembre**, a les 18.30, sobre *Clases de galàxies i energia emesa per elles*. Sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231.
- **FAMÍLIA FRANCISCANA DE CATALUNYA.**— El **dimarts 8 de novembre**, a les 19.30, trobada sobre *La gràcia de ser Família Franciscana*. Serà a les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 – Barcelona, tel. 934 543 469.
- **CERCLE LA SALLE.**— El **dimarts 8 de novembre**, a les 17.30, taller de pregària; el **dijous 10**, a les 18.30, seminari dirigit per Josep Benet (doctor en Psicologia) sobre la relació dels avis amb els néts adolescents. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077, mfmagaz@gmail.com, www.cerclela-salle.com.
- **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA.**— Curs sobre *La teologia simbòlica en el "caminet nou" de Teresa de l'Infant Jesús*, a càrrec de Pere Montagut tots els **dimarts del 8 de novembre al 17 de gener**, de 19.00 a 21.00; curs sobre *Teresa de Jesús: pasión por Dios*, a càrrec de Xavier Segura, tots els **dimecres del 9 de novembre al 18 de gener**, de 19.00 a 21.00. Més informació: c/ Diputació, 231 – Barcelona, tel. 934 514 942.
- **AULA EIXAMPLE.**— El **dimecres 9 de novembre**, a les 19.00, cicle «El buit i el no-res» amb la conferència *El buit a Orient: origen i retorn, plenitud i dinamisme de la realitat*, amb Raquel Bouso (doctora en Humanitats). Més informació: tel. 935 421 850 i 934 880 888.
- **VIDA CREIXENT.**— El **dijous 10 de novembre**, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Cinco escenas reveladoras (Mc 2, 1-3,6)*. C/ Rivadeneira, 6, 3r - Barcelona.
- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 10 de novembre**, a les 20.00, trobada sobre *Què fem per desvetllar la joventut? JMJ*. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona,

tel. 932 092 388 (fra Josep Gendrau) i 630 360 219 (fra Josep M. Massana).

- **LLIBRERIA CLARET.**— El **dijous 10 de novembre**, a les 19.00, xerrada-col·loqui sobre *Els joves en l'Església. El ressò de les JMJ 2011*. C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.
- **FÒRUM SOCIAL PERE TARRÉS.**— El **divendres 11 de novembre**, de 14.00 a 16.30, dinar-conferència-col·loqui *Què podem aprendre de la crisi?*, amb Jaume Lanaspà (director general de la Fundació "la Caixa"). Alberg Pere Tarrés, c/ Numància, 149 – Barcelona.
- **ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA.**— El **dissabte 12 de novembre**, de 10.30 a 13.00, sobre Antic Testament i Bíblia i pastoral. Més informació: Quique Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es, i Javier Velasco, jvelasco@gmail.com.
- **MARE BONIFÀCIA RODRÍGUEZ.**— El **dissabte 12 de novembre**, a les 18.30, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, presidirà una eucaristia en acció de gràcies per la canonització de la mare Bonifàcia Rodríguez. Serà a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels.
- **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El **diumenge 13 de novembre**, a les 18.00, trobada del grup a la capella de les Carmelites Missioneres (c/ Puiggarí, 1 – Barcelona). Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.
- **PARES TEATINS.**— El **diumenge 13 de novembre**, a les 18.00, concert de l'Orquestra de Cambra Canticela de la Sagrada Família (dirigeix Jordi Guri) i del Cor Bach de Sant Miquel dels Sants (dirigeix Murat Khupov). C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.
- **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— El **dilluns 14 de novembre**, a les 18.00, Aula Eixample amb el tema *Catalunya i la devoció als àngels*, a càrrec de fra Valentí Serra de Manresa, caputxí i historiador. Amb la col·laboració de l'Associació Amics dels Àngels. C/ Llúria, 70 – Barcelona.
- **COSMOCAIXA.**— El **divendres 18 i el dissabte 19 de novembre**, II Simposi de Museologia Científica *De tres a set: infància i museus de ciència*; fins al **diumenge 20** es pot visitar l'exposició *Imaginary. Una mirada matemàtica*. C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona,

www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **NOVAHUMANITAS.**— Sessions de dimensió humana *Descobreix-te a tu mateix...*, dirigides per Josep Font, els caps de setmana del **18 al 20 de novembre i del 25 al 27**. Lloc: c/ Àliga, 12 – Barcelona (metro Hostafrancs i Pl. Espanya). Informació i inscripcions: tel. 616 164 006, www.novahumanitas.org.
- **ASSOCIACIÓ CRISTIANISME EN EL SEGLE XXI.**— Celebra el VII Congrés de l'associació amb el tema *Els valors davant l'impacte de les noves tecnologies*, el cap de setmana **19 i 20 de novembre**, al col·legi Sant Ignasi dels jesuïtes de Sarrià. Més informació: tel. 634 846 987, cristianismexxi@cristianismexxi.cat.

GIRONA

- **CASA DE CULTURA DE GIRONA.**— El **dijous 10 de novembre**, a les 19.30, conferència del sociòleg Javier Elzo entorn de *Tipologías básicas de actitudes y valores de la sociedad catalana*. Pl. de l'Hospital, 6 – Girona, www.casadecultura.cat.
- **MN. LLUÍS FLUVIÀ.**— El **divendres 11 de novembre**, a les 19.00, presentació del llibre *El do de la Paraula*, recull de poemes, escrits i anècdotes de Mn. Lluís Fluvíà i Ayguabella (1926-2011). Serà a la sala d'actes de Can Trincheria d'Olot.
- **PARRÒQUIA DE SANT JOSEP DE GIRONA.**— Cap de setmana solidari: el **divendres 11 de novembre**, a les 21.30, a l'auditori Casal Bisbe Cartañà, docufòrum amb la projecció de *Somnis atrapats*, en el qual Anna Teixidor i Marc Faro s'endinsen en la vida de cinc immigrants a Salt; el **dissabte 12**, a les 11.30, taula rodona *Immigració sí, integració també?* al menjador del Casal Bisbe Cartañà; a les 13.30, *Tastets del món* a la plaça Miquel Coll i Alentorn; a les 16.00, jocs africans al col·legi Dr. Masmitjà i al pavelló de Sant Josep; a les 19.00, eucaristia i concert amb els cantors de la parròquia de Sant Josep de Girona i el Cor Àkan.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

- **SANT CRISTÒFOR DE BEGUES.**— El **dissabte 12 de novembre**, a les 11.00, 50è aniversari del temple parroquial. El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, presidirà l'eucaristia amb la comunitat parroquial.
- **CONCERT DE GOSPEL.**— El **diumenge 13 de novembre**, a les 19.00, la coral Gospel Link, de Sant Just Desvern, oferirà un concert al Palau Falguera de Sant Feliu de Llobregat. Els bene-

Catalunya
Cristiana

facebook

Busca'ns al
Facebook i
clica «m'agrada»
i també al
twitter

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

MONS. MARTIN SU YAO-WEN, BISBE DE TAIWAN

«Gaudí va concebre la Sagrada Família des de la humilitat»

Jaume Aymar

Ja fa uns quants mesos va passar per Barcelona el bisbe taiwanès Martin Su, de la diòcesi de Tai Chung. Tornava al seu país després d'haver participat activament a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011. Allà, juntament amb un nombrosíssim grup de taiwanesos, va viure una intensa experiència de fe que l'ha marcat profundament. L'altre gran esdeveniment del seu pas per Espanya va ser la visita, a la Ciutat Comtal, de la Sagrada Família. Va quedar realment admirat i la va considerar sens dubte un instrument de primera magnitud en el repte avui de la nova evangelització.

Quina ha estat la seva experiència a la Jornada Mundial de la Joventut, acompanyant un nombre de joves?

Ha estat un privilegi i una experiència molt bonica poder participar en un esdeveniment eclesial d'aquesta magnitud juntament amb gairebé 500 joves de Taiwan. Ha estat una experiència inoblidable! Els rostres dels joves s'han quedat impresos al meu cor, especialment durant la Vetlla a Cuatro Vientos. Era impressionant veure com, malgrat la tempesta i la interrupció que va suposar, els joves no van deixar en cap moment de resar i de celebrar alegrement la seva fe. Va ser per a mi una autèntica lliçó de fe i de comunió eclesial!

Com a bisbe de Tai Chung, vostè

és també el gran canceller de la Universitat de Providence.

Efectivament. La Universitat de Providence és una institució catòlica inspirada en el missatge d'amor, misericòrdia i justícia de l'Evangeli. Un dels desafiaments que com a Església tenim a la Universitat és oferir als joves una formació integral. Creiem en l'educació a tots els nivells, no

només en l'àmbit intel·lectual, sinó també en tot el que té a veure amb els valors humans i espirituals. Tal com insisteix a recordar el Sant Pare, aquests joves són cridats a construir la civilització de l'amor des de la seva pròpia cultura, però coneixent-ne també d'altres que no són la seva. Aquest és avui el gran repte que tenim amb els joves de la nostra universitat.

Al seu pas per Barcelona, després de participar en la JMJ, una de les visites obligades ha estat la del temple de la Sagrada Família. Quina impressió li ha fet?

No hi ha paraules. Coneixia alguna cosa de la vida de Gaudí, però no havia tingut ocasió de contemplar tan de prop la Sagrada Família. És una cosa impressionant, que no té comparació. Gaudí és realment un geni. Va concebre un edifici esplèndid des de la humilitat i la pietat religiosa. És una aportació molt important a l'evangelització, que segur que donarà molts fruits.

Ha tingut ocasió de visitar altres llocs d'Espanya?

Sí, aquest és un gran país, amb una cultura molt rica, així com una forta espiritualitat. He estat a Àvila, visitant els llocs emblemàtics de santa Teresa, i també a Montserrat. Estic molt content d'haver estat a Espanya! De fet, l'Església a Taiwan va néixer gràcies a l'evangelització d'un pare dominic espanyol fa 152 anys. D'alguna manera, ens hi sentim en deute.

Pensant-ho millor

Joan Godayol
Colom
Bisbe emèrit
d'Avayiri (Perú)

Comunicació humana en el transport

Amb el pas del temps, que és impareable i irreplicable, els humans ens esforcem per millorar els mitjans de comunicació, que, certament, avui dia són més ràpids i còmodes que abans.

Quan, durant molts anys vaig viatjar per la selva amazònica del Perú, amb jeeps o llanxes, tractava de retallar distàncies i superar molts obstacles de la mateixa naturalesa tan bonica com agresta. A l'hora d'avançar-los caminant, sempre quedava encantat amb tants animals anomenats salvatges, que ens avantatjaven, generalment, en rapidesa i adaptació magnífica al mitjà ecològic.

Quan he tornat a la meua terra natal, hi he trobat una altra «selva» habitada per humans, que majoritàriament viuen molt accelerats, nerviosos i agressius a la mateixa ciutat i a les autopistes i carreteres.

De vegades em pregunto: el que és un facilitador de trobada per ser més humans, es pot convertir en un obstacle per despersonalitzar-nos? Així com molts infants aprenen a fer el senyal de la creu veient un partit de futbol, en el qual molts dels seus ídols donen bon exemple quan reconeixen amb gestos un ésser superior que els protegeix, els estimula i els acompanya; no seria interessant que tots aprenguéssim i practiquéssim una mica més la caritat evangèlica quan viatgem amb els mitjans de comunicació públics i/o privats al nostre abast?

És a dir, no contestem de la mateixa manera als crits o als insults dels viatjants enfadats; deixem passar algú quan ens ho demani amb l'interminant, o tolerem o avisem per algun error corregible; o afavorim amb un somriure amable algú que està trist o que empeny al metro o a l'autobús, etc.

Crec que la vida moderna, amb totes les seves crisis, defectes i penalitats, també és una molt bona oportunitat per aprendre a viure millor, des del Déu de la Vida, en la convivència humana més digna, respectuosa, afable, alegre i positiva. Ajudeu-me, germans i germanes, a continuar aprenent de tots vosaltres en el camí de la vida. Gràcies!

Rauxa

El neoliberalisme no és cristià

Els defensors del model econòmic neoliberal mantenen unes idees diametralment oposades a l'esperit del cristianisme. Posseïts d'un pensament fortament materialista, només creuen en allò que es pot quantificar i, per tant, són incapaços de veure que la causa de la crisi no és econòmica, sinó moral. El seu discurs trasllueix constantment la idea que tot ha de passar únicament per la recerca de beneficis, però tots sabem que és aquesta avarícia la que ens ha dut on som ara. Creuen fermament que l'home pot fer tot allò que es proposi, que és autosuficient. En definitiva, és una actitud netament individualista incapaç de fer-se plantejaments morals,

filosòfics o religiosos, que són els realment importants en moments de dificultat.

L'actitud cristiana, en canvi, sap veure-hi més enllà de les coses que es quantifiquen. Els cristians sabem que no tot es pot tractar en termes de pèrdues i guanys, i que les persones no som un producte més del mercat. També creiem que l'home no ho pot fer tot ell sol, que per naturalesa som criatures limitades, i en conseqüència ens hem d'empassar l'orgull i ajudar el proïsme quan ho necessita i deixar que ens ajudin. Només aquesta visió cristiana, humana, pot parar el cop. La materialista ens porta al desastre.

Eduard
Brufau

